

Наситено основаване на ЦЪРКВИ

Модул II

**Omega Course:
Practical Church Planter Training
Manual Two**

Originally printed in the United States of America by
The Bible League, P.O. Box 28000, Chicago, IL 60625 USA
E-mail: BibleLeague@xc.org
www.bibleleague.org

Copyright © 2000, 2006 United World Mission.

This material was originally copyrighted by *The Alliance for Saturation Church Planting* and was prepared by that partnership in cooperation with Peter Deyneka Russian Ministries, Project 250.

You are **permitted and encouraged to reproduce and distribute this material** in any format provided that:
(1) you credit the author, (2) you indicate if modifications are made, (3) you do not charge a fee beyond the cost of reproduction, and (4) you do not make more than 1,000 copies.

If you would like to post this material to the Internet or if your intended use is other than outlined above, please contact

United World Mission, ATTN: Jay Weaver/Omega, 9401-B Southern Pines Blvd.
Charlotte, NC 28273-5596, or omega_course@alliancescp.org

Translations and adaptations for your context are also encouraged. Again, please contact omega_course@alliancescp.org so that we can encourage and inform others who may also be interested in your language or intended use.

МОДУЛ II

ЦЪРКВАТА

УРОК 6: Естеството на църквата	7
6А Приложение: Какво представлява църквата	
УРОК 7: Функции на църквата	17
7А Приложение: Сравнение на църкви	
УРОК 8: Философия на служение	27
8А Разработване на философия на служението	
8Б Пример за изявление на целта	

ВИЖДАНЕ

УРОК 5: Библейски принципи за наситено основаване на църкви	41
5А Приложение: Разпространение на евангелието в Мала Азия	
УРОК 6: Проучване – упражнение	49
УРОК 7: Оценка на жетвеното поле и жетвената сила	51

ДУХОВЕН ХАРАКТЕР

УРОК 7: Да живеем като синове, а не като сираци	59
УРОК 8: Сиракът се учи да бъде син	65
8А Приложение: Сираци срещу синове	

ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

УРОК 4: Евангелизирането и основаването на църкви	75
4А Приложение: Оценка на стратегиите за евангелизиране	
УРОК 5: Пречки за ефективно евангелизиране	83
5А Приложение: Църква във всеки народ: няколко прости думи за един труден въпрос	
5Б Приложение: Отговори на често срещани възражения	
УРОЦИ 6,7 Процесът на обръщение	97
6А Приложение: Личността, която ще евангелизирате	
6Б Приложение: Три принципа за стратегическо евангелизиране	
6В Приложение: Изследване подхода на Исус към отделните личности	

МОЛИТВА

УРОК 3: Съдействие за молитвени движения	113
УРОК 4: Молитвен концерт.....	121

МАЛКИ ГРУПИ

УРОК 1: Полза и функции на малките групи	125
УРОК 2: Принципи на водачество на малки групи	133
2А Приложение: Разчупване на леда в малките групи	
2Б Приложение: Планиране: Среци на малките групи	
УРОК 3: Започване на малка група	145
УРОК 4: Малка група – евангелизиране.....	149
4А Приложение: Относно ойкос	
УРОК 5: Представяне на малка група	159
УРОК 6: Философия на служение в малките групи	163

ВОДАЧЕСТВО

УРОК 1: Библейски принципи на водачество	171
УРОК 2: Обликът на водача	177
2А Приложение: Тест за водачи	

МЕТОДИ ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

УРОК 7: Индуктивно изучаване на Библията IV	187
7А Приложение: Биографично изучаване – Варнава и Давид	
7Б Приложение: Как да изучаваме книга	
УРОК 8: Водене на библейско изучаване	205
УРОЦИ 9,10: Водене на библейско изучаване – практика	211

Църквата

ЦЪРКВАТА

6

УРОК

Естеството на църквата

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ План на урока

Целта на този урок е да изложи основното библейско учение за естеството на църквата. Той описва църквата като организъм (вселенската Църква) и като организация (местната църква).

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва :

- ◆ да бъде предизвикан да види приликите и разликите между църквата като организъм и като организация;
- ◆ да познава основното библейско учение за църквата, като организъм и организация;
- ◆ да състави практични определения за местната и вселенска Църква и да размишлява над тях, имайки предвид обстоятелствата, при които служи и своя опит.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Значение и употреба на думата "църква".
- III. Естеството на църквата.

☞ Приложение

6А Приложение: Какво представлява църквата?

☞ Напътствия към водещите

- ◆ Дайте възможност на участниците да разискват върху основните характеристики на местната църква. Помогнете им да съставят просто определение за местна църква. Бъдете готови да представите историческите модели на църквата като организъм и като организация. Използвайте приложение 6А, за да започнете урока с дискусия.
- ◆ На различни места в урока ще срещнете множество добри въпроси за дискусия. Чувствайте се свободни да използвате който и да е от тях, или всички, за да помогнете на участниците да разберат и размишляват над преподавания материал.

Естеството на църквата

КАК ТРЯБВА ДА РАЗБИРАМЕ ЦЪРКВАТА?

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Бележка към водещите: Препоръчва се да използвате упражнението в приложение 6А, за да въведете участниците в темата на урока. Целта на това занимание е да помогне на обучаващите се да отговорят на въпроса "Какво представлява църквата?", и да осъзнаят, че в голяма степен виждането им за църквата е основано на традиции, предрасъдъци, опитности, убеждения и взаимоотношения.

Този урок фокусира вниманието ни върху библейското учение за естеството на църквата, което ще помогне на основателя на нови църкви да определи каква е тя и да основе общества, които са здрави, живи, съобразяващи се с културата и библейски по своята същност.

II. ЗНАЧЕНИЕ И УПОТРЕБА НА ДУМАТА "ЦЪРКВА"

A. Значение на думата.

1. Думата "църква" произлиза от гръцката дума *куриакон*, която означава "принадлежащ на Господа". (Вижте *1Коринтяни 11:20*; *Откровение 1:10*).
2. Гръцката дума *еклесия*, преведена "църква", означава "призовано събрание".
 - ◆ В Библията тази дума има значението на "събрание от свободни граждани, призовани заедно от глашатай".
 - ◆ В превода на Стария завет на гръцки (Септуагинта) еврейската дума *гахал* е преведена *еклесия*. **Гahal** означава "събрание" и често се употребява за израилтяните, които са призовани заедно за специална цел (*Битие 49:6*; *Псалом 26:5*).
 - ◆ В Новия завет този термин претърпява развитие - от просто и общо значение придобива смисъл на "Божи народ". В Новия завет тази дума е употребена 114 пъти. Деветдесет и два пъти тя се отнася към дадена местна група вярващи. Думата *еклесия* почти всеки път е преведена като "църква, събрание".

B. Употреба на думата *еклесия* (църква) в Новия завет.

1. Използва се **географично** – говори за християни, събрани заедно
 - ◆ в **местен дом** (*Колосяни 4:15*);
 - ◆ група в даден **град** (*1Коринтяни 4:17*; *Галатяни 1:22*; *1Солунци 1:1*);
 - ◆ по-големи групи в даден **район** (*Деяния 9:31*);
 - ◆ или по отношение на вярващите, **пръснати** из дадена местност (*Деяния 8:1-3*, или "църквата в България").
2. Тя се използва по отношение на всички вярващи от всеки век и всяко място, които **духовно са съединени с Христос**, Главата на Църквата (*Ефесяни 1:22-23*; *Колосяни 1:18*). Те образуват вселенската Църква. Хри-

ствияните са част от Неговото "Тяло", Църквата. Терминът обхваща цялото тяло от вярващи в Исус Христос (*1Коринтяни 12:28; Ефесяни 1:22-23; Ев-реи 12:23*). Бог е отделил тези хора настрана, призовал ги е от света, за да Му носят радост и да изпълни чрез тях Своите добри намерения и вечна воля (*1Коринтяни 1:2; Римляни 1:7; 8:28*).

В. Обща употреба на думата днес.

Думата "църква" се употребява по различни начини в обществото и в зависи-мост от културата. Тя се използва по отношение на сграда за религиозна дей-ност ("църквата" надолу по улицата), на деноминация или сектанска група, чи-ито членове са свързани по някакъв начин (Църквата на Христос). Тя може да се отнася за местна група вярващи (Първа Презвитерианска църква в Бълга-рия) или общност от изповядващи вярата християни (църквата, която се събира в дома на). Думата се използва относно християните в дадена държава (църквата в Русия), или богословско течение (Реформирана църква), или тра-диция. Употребява се и по отношение на вселенското "Тяло" на Христос, съста-вено от всички вярващи - живи или починали ("Църквата" на Исус Христос). Как още се използва тази дума във вашата култура?

III. ЕСТЕСТВОТО НА ЦЪРКВАТА

А. Тя е организъм.

1. В една организация частите са съединени механично чрез външни връзки, но не е необходимо непременно да има единство между тях (например ми-кроскопа). От друга страна организмът е сложна система, съставена от ня-колко важни и взаимно зависими части, които имат общ живот (като окото).
2. Преди всичко Църквата на Исус Христос е организъм. Тя е жива! Тя е обра-зувана от новородени хора, които завинаги остават Божии чада (*Йоан 1:12; 3:16*) и приемат Святия Дух (*Тит 3:5*). Всеки един е духовно, жизнено и дей-ствително свързан с Христос (*Колосяни 1:18*), Който е даряващата живот Глава (*Йоан 14:6*). Всеки член на Църквата е приел Неговия пребъдващ Дух (*Ефесяни 4:30; Римляни 8:9-11*) и получава от Неговата същност (*Йоан 15:1-4; 17:3*). Ето защо по силата на тази органична връзка с Бога чрез Хри-стовия Дух, вярващите в Исус са свързани един с друг. Като такива, те съ-ставяват духовно единство (*Ефесяни 4:4-6*).

За дискусия:

- ◆ Кои пасажии в Библията описват живата връзка на вярващия с Бога? А един с друг?
 - ◆ Кои са проявите на това живо единство (например любовта един към друг - *Йоан 13:34-35*)?
3. Църквата е събрание на Божия народ. Вярващите са призовани от света (*Римляни 12:1-2*) към Бога, за да участват в Неговия живот и да бъдат заедно в християнско общение (*Ев-реи 10:24-25; Деяния 2:42-45*). Те са нещо повече от просто още един социален клуб или обществена организация, те са "семе-йството на Царя" (*Деяния 20:28; 1Коринтяни 11:22*), свети на Господа. Члено-вете на Църквата са избрани от Бога (*Ефесяни 1:4-5*), те са Негово притежа-ние (*Тит 2:14*), осветени от Него (*1Коринтяни 1:30*) и са едно с Христос (*2Коринтяни 5:17*). Поради това Църквата е божествено и живо събрание. Тя е отговорна пред Бог. Вярващите са наречени "Христови ученици" (*Матей 28:19*), братя и сестри в Божието семейство (*Римляни 8:29; 1Йоан 4:20-21*).

За дискусия:

- ◆ Какво практично приложение за основаването на здрави и възпроизвеждащи се църкви можем да извлечем от факта, че Църквата е организъм?
 - ◆ Може ли християнинът да изпита пълнотата на истинския живот в Христос, отделен от другите вярващи? Обосновете своя отговор. Дискутирайте го с останалите.
4. Като организъм, Църквата обхваща цялата земя. Тя е навсякъде, където присъстват новородени християни (*Матей 28:19-20; Откровение 5:9*).
- ◆ Човек става част от Църквата единствено чрез новородението (*Йоан 3:3-5,16; 1Коринтяни 12:12-13; Римляни 6:1-4*). Новороденият е въведен в семейството на Църквата от Христос (духовно кръщение). Как разбирате тази идея?
 - ◆ Властта над Църквата принадлежи единствено на Христос. Той е Главата на Църквата (*Колосяни 1:18; Ефесяни 1:22*).
 - ◆ В Църквата има хора от всяко племе, народ и език (*Откровение 5:9 Матей 28:19*).

За дискусия:

- ◆ Бог работи по свръхестествен начин в човека (*2Коринтяни 5:9-10; Римляни 14:10*).
 - ◆ Ръководният принцип в Църквата е законът на благодатта (*Римляни 1:5; Евреи 4:16*).
 - ◆ Какво значение има това за основаването на нови църкви в на-скоро евангелизирани области, градове и села? Ако в дадено село има само един обрънал се, работи ли Бог за образуването на цялостно местно тяло? Защо?
5. Определение за Църквата като организъм: *"Църквата е Тялото на Христос, образувано от отделните вярващи, които се различават по своите функции, но са еднакво зависими и ръководени от връзката си с Христос, Животворящата Глава."* (Ч. Райри, Библейска теология на Новия Завет). Помислете върху това определение. Какво бихте променили? Какво определение бихте дали вие?

Б. Метафори в Библията, които описват Църквата като организъм.

1. Тя е **семейство** (*1Тимотей 3:14-16; Ефесяни 3:15*). В това семейство Бог е Отец, Исус е Неговият Единороден Син, а ние – осиновени и родени *"от кръв"* синове и дъщери, братя и сестри в Христос (*Йоан 1:12-13; 1Коринтяни 6:6; 2Солунци 3:15*).
2. Тя е **тяло** (*1Коринтяни 12 глава*). Тази метафора ясно показва органическата връзка на отделните християни ("частите") - както с Църквата ("тяло-то"), така и с Христос ("Главата"). В *1Коринтяни 12 глава* са представени важни характерни черти на това органично цяло - единство, разнообразие, взаимозависимост и заимственост. Христос е наречен "Глава на тялото". Като такъв Той е както Господар (*Ефесяни 1:22*), така и Спасител (*Ефесяни 5:23*). Вярващите са "членове" на тялото, свързани един с друг, както частите на едно тяло са съединени заедно с главата.
3. Тя е **стадо** (*Деяния 20:28-29*). Исус е единственият истински Пастир, който я притежава и се грижи за нея (*Евреи 13:20-21*). Вярващите са Негови "ов-це", които се подчиняват на Неговото водачество. Пастирите-водачи са наречени

"наставници" (*Евреи 13:7,17*), които, в полза на Христос, се грижат за всяко "стадо", като го хранят и пазят (*1Петрово 5:1-4*).

4. Тя е **народ** (*1Петрово 2:9-10*). Връзката между членовете на Христовата църква не е етническа или расова, но се основава на нашето ново наследство като свят "народ". Думите на апостол Павел "Божият Израел" (*Гала-тяни 6:15-16*) се отнасят за Божиите хора, които са "ново създание" в Него.
5. Тя е **невеста** (*Ефесяни 5:25-33; Откровение 21-22; Йоан 3:29*). Като такава, Тя е възлюбена от Христос, но и покорна Нему. Той е Младоженецът, Който даде Своя живот за Нея.
6. Тя е **здание** (жив храм) (*Ефесяни 2:20; 4:11*). Основата е положена от Бог и Апостолите, като Христос е "крайъгълен камък". Тя е сравнена с храм, който е свят (*1Коринтяни 3:16-17*) и духовен (*1Петрово 2:5*) и който расте (*Ефесяни 2:21-22*). В него вярващите са живи камъни.
7. Тя е **свещенство** (*Откровение 1:5-6*). Източникът на това свещенство е Исус. Всички вярващи са свещеници (*1Петрово 2:5-9*). Като такива, те са избрани, святи и от царско потекло. Като свещеници, вярващите могат дръзновено да пристъпят в присъствието на Царя (*Евреи 4:16*) и да служат на Бога, като принасят угодни Нему жертви (*Римляни 12:1-2; Евреи 13:15*).
8. Тя е **клонка** (*Йоан 15:1-16*). Това разкрива живота единство на вярващите с Христос и тяхната взаимозависимост. Също така ни показва, че Бог е определил да принасяме траен плод. Вижте още *Римляни 11:17-24*.

Този списък не е пълен. Какви други метафори за Църквата са споменати в Библията?

V. Изводи, извлечени от библейските метафори за Църквата като организъм.

1. Както организма, Църквата не е неподвижна и непроменяща се. Тя е жива, динамична, всякога променяща се, за да може да посрещне нуждите на настоящата ситуация. Няма никаква определена форма, която трябва да придобие. Тя се вмества във всяка култура. Необходимо е формите ѝ да бъдат основани на Писанията и да бъде ръководена от водителството на Святия Дух според културните особености, които трябва да посрещне. Кои форми на църквата във вашата страна са нови? Какво е новото в тях? Можете ли да дадете примери на остарели църковни навици? Защо са "остарели"? Кои стихове подкрепят възприемането на нови форми на служение в църквата днес?
2. Като организъм, Църквата е зависима от своята Глава, от Която черпи живот, водителство, единство и здраве. Исус е Главата на Църквата, Възкръс-налият Господ на светиите. Святия Дух дарява Неговия живот на народа Си чрез новородението. Църквата, като организъм, не съществува отделена от господството на Христос и присъствието и силата на Святия Дух. Какво е практическото значение на всичко това за местната църква? Може ли тя да "живее" извън господството на Христос и присъствието на Святия Дух?
3. Всяка метафора, която описва Църквата, има голямо приложение за нас днес. Извлекете поне три приложения за основаването на нови църкви от всяка метафора. Например, кои белези на здравето семейство могат да се приложат в зараждащата се църква? Ето един възможен отговор: а) Членовете на семейството се грижат един за друг, б) те са зависими един от друг, в) те се трудят заедно за доброто на всички. Ето защо, трябва да се стремим да изградим тези качества в църквата, която основаваме. Какви "нарушения във функцията" или проблеми в семейството могат да станат част от живота на църквата? Властни водачи? Несподелени семейни тайни? Постоянни конфликти между различните поколения?

Г. Тя е организация.

1. Човешкото тяло, въпреки че е организъм, е организирано. То е съставено от отделни части, които работят заедно за доброто на всички. Те са съединени от различни системи, които Бог е създал, за да поддържат неговия живот и функции. Всички части черпят хранителни вещества и кислород от един източник и са свързани с един общ контролен център – мозъкът. Без организация, тялото не би съществувало (и без живот, частите не биха функционирали, тогава тялото умира).
2. Църквата, въпреки че е организъм, има нужда от организация, за да се изяви. В своите послания, апостол Павел се обръща към организирани общества от вярващи в различни местности. В тези организирани общества наблюдаваме няколко неща: Божието Слово се проповядва и поучава, има общение, християните се молят и покланят на Бога, пазят дадените от Него тайнства и се стремят да достигнат поинаките с благовестието. **В Но-вия Завет най-важната проява на Църквата като организация е местната църква.** Въпреки че с течение на времето Църквата е развила организационни структури над местно ниво (различни форми на църковно управление, издигане на регионални водачи), Новият завет ни казва малко за подобна организация. Той насочва вниманието ни към ръководството на местната църква (организъм). Разгледайте следните характеристики на организацията на местната църква.
 - ◆ Започната от деня на Петдесетница (*Деяния 2 глава*).
 - ◆ Книгата Деяния на Апостолите (*Деяния 9:4; 20:28*), посланията и книгата Откровение описват нейния растеж.
 - ◆ Събираше се в определено време (*Деяния 20:7*).
 - ◆ Бяха избрани водачи (*Деяния 20:17*).
 - ◆ Спазваше обща дисциплина (*1Коринтяни 5 глава*).
 - ◆ Събираше пари за покриване на практични нужди (*2Коринтяни 8-9, Галатяни 6 глава*).
3. Местната църква, в истинския смисъл на думата, е миниатюра на вселенската Църква. За да бъде член или част от вселенската Църква (организма), човек трябва да бъде свързан отгоре с Христос. Това е и най-важното условие за членство в местната църква - единството с Христос, новородението. Отделният човек влиза във вселенската Църква (организма) чрез духовно кръщение.

За дискусия:

Мнозина считат по традиция, че човек става член на видимата, местна църква чрез водното кръщение. Чрез него вярващите публично изповядват, че са съединени с Христос в Неговата смърт, погребение и възкресение. Кога е подходящо човек да приеме водно кръщение?
4. Примери на организация в ранната Църква, проявена в местните събрания:
 - ◆ броят на обръщениците беше известен и те бяха преброявани (*Деяния 2:41,44*);
 - ◆ специфични изисквания към вдовиците (*1Тимотей 5:9*);
 - ◆ официално бяха избрани водачи (*Деяния 6:2-5; 20:7; Тит 1:5-7*);
 - ◆ организацията се развиваше съобразно нуждите (*Деяния 6; 15:6,22*);

- ◆ апостолските послания са адресирани към отделни църкви (римляни, солунци, ефесяни и т.н.).
5. Организацията, при все че я откриваме в Писанията, до голяма степен се определя от културата. Деноминациите, асоциациите, йерархиите и системите, които са развити в Църквата, са въпрос на организация. Те не са част от учението на Библията, но са се появили в резултат на богословски противоречия, практически нужди и лични предпочитания. С растежа и умножаването на църквата в книгата *Деяния*, тя изменя социалната си структура, за да се справи с този растеж, децентрализация и етническо многообразие. Из цялата книга *Деяния* на апостолите се наблюдава развитието на структурата от неформални домашни богослужения към по-официални общи събрания на местни църкви (началото на деноминационните структури). Например, църквата в Ерусалим имаше официално ръководство, начело на което бе Яков. В местната църква в Ефес вероятно имаше съвет от презвитери (*Деяния 20:17*). Очевидно Павел имаше властта да разпознава и обучава водачи за новите църкви в Мала Азия. Той възложи отговорност на Тит да постави презвитери в Крит, а на Тимотей да обучи водачи за църквата в Ефес.

За дискусия:

- ◆ Има ли организационни структури, създадени от човека и осветени от Бога? Води ли ни Бог в установяването на определени форми на организация?
 - ◆ Може ли да се каже, че някои форми на църковна организация са по-библейски от други? Имаме ли свобода да развиваме организацията в местната църква съобразно с културни или контра-културни модели? Има ли църковни форми, които са вечни сами по себе си?
6. Определение на църквата като организация (местната църква) *"организирано събрание на (кръстени във вода) вярващи в Исус Христос на едно географско място, в което се проповядва и практикува Божието Слово и се спазват дадените от Бога тайнства"* Помислете върху това определение. Съгласни ли сте с него? Какво определение бихте дали вие?

Д. Изводи за Църквата като ОРГАНИЗЪМ и като ОРГАНИЗАЦИЯ.

1. Членовете на вселенската Църква трябва да бъдат новородени хора; членовете на видимата (местната) църква също би трябвало да са новородени, но не непременно (*Римляни 1:6-7; 1Коринтяни 1:2; Матей 13:24-30*). Какво практическо приложение можем да извлечем оттук относно принципите за приемане на членове? А относно водното кръщение, Господната вечеря, качествата на водача, църковната дисциплина?
2. В новозаветната църква имаше ред. Би трябвало да има ред и в местната църква. Това виждаме в хвалението (*1Коринтяни 11:34*), ръководството (*Тит 1:5*) и упражняването на духовните дарби (*1Коринтяни 14:40*). Какво е разбирането за ред във вашата култура? Кога може да се каже, че в местната църква цари безредие? Как формата и функцията се вменват в този проблем? Това въпрос на наложени отвън правила ли е или на вътрешно отношение? За израстването на местната църква са нужни структура и ред. Какво е мястото на водачите в тази динамика? Какви са техните функции по отношение на организацията в църквата? Посочете поне пет.
3. Църквата трябва да има хора, които са обединени. Местната църква трябва да отразява навън своето духовно единство в Христос. Водачите носят отговорността за запазването му (*Ефесяни 4:3*). Как се изгражда единство? Как се поддържа, как се губи? Как, на практика, се проявява то в местната църква? С други църкви и християнски организации? Как се изявява единството сред

неспасените? Кога е неуместно да полагаме усилия да постигнем единство в местно събрание? Каква е разликата между единство, обединение и уеднаквяване? Как се изразява единството между християните в служение, хваление, общение, евангелизиране и социална работа?

4. Какво друго приложение можем да извлечем от истината, че Църквата е както организъм, така и организация? Отделете време да дискутирате върху това в малки групи. Споделете своите открития с другите.

Семинарно упражнение за самостоятелна работа: Върнете се към упражнението от началото на урока (приложение 6А). Как този урок промени вашата представа за Църквата?

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

1. Може ли християнин да бъде член на вселенската, невидимата Църква (Христовото Тяло) и да НЕ бъде част от местна църква? Защо, и защо не?
2. Какво трябва да направи човек, за да стане част от Църквата на Исус Христос (Христовото тяло)? Основете своя отговор на Писанията. Какво трябва да направи този, който желае да стане част от местна църква? Какви ненужни ограничения възлагат някои църкви на вярващите, които желаят да се включат в тях?
3. Според вас, кога местната църква е жива в Божиите очи? Каква трябва да бъде тя, за да е истинска, библейска, "новозаветна" църква? Какви са основните изисквания към местната църква? Кога (ако това става някога) тя престава да бъде истинска, библейска, "новозаветна" църква? Кога тя се счита за отстъпила?
4. Може ли християнин да има общение с други вярващи, чиито богословски разбираня и възприети практики са различни? Кога и при какви обстоятелства това е възможно? Направете списък на въпроси, становището по които разделя вярващите (например, въпроси, свързани с формата, културата, националността, традицията-та). Какви библейски основания може да представите в подкрепа на своето отделияне от други християнски църкви? Какво дава разрешение на този проблем?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

1. Преговорете урока и съставете списък на необходимите характеристики, които трябва да притежава една нова местна църква. Аргументирайте своя отговор с пасажите от Библията. Кои са основните качества на една новозаветна църква? Сами съставете определения на местната и Вселенската църква. Бъдете готов да ги споделите със своя преподавател или наставник.
2. Направете анализ на църквата, която понастоящем посещавате. Какво се е появило в резултат на влиянието на културата и какво в резултат на влиянието на Библията? Кои практики имат ясна библейска основа и кои се дължат на културни особености?

БИБЛИОГРАФИЯ

Cook, Dr. Robert, Western Seminary; Portland, OR, 1980 – непубликувани записки.
Гетс, Джийн. *Църквата във фокуса на нашето внимание*. Нов човек,
Hodges, Melvin L. *The Indigenous Church*. Springfield, MO: Gospel Publishing House, 1953.
Lightner, Robert P. *Handbook of Evangelical Theology*. Grand Rapids, MI: Kregel, 1995.
Saucy, Robert. *The Church in God's Program*. Chicago, Ill: Moody Press, 1972
Радмахер, Е. *Естеството на църквата*. Portland, OR: Western Baptist Press, 1972.
Райри, Чарлз. *Основно богословие*. Издаделство "Верен", София, 1997.

Какво представлява църквата?

Какво ви идва на ум когато чуete думата “църква”? Разделете участниците на малки групи или всички заедно определете ключовите елементи на “църквата”. Използвайте долните въпроси като водещи за дискусията. На края на урока преговорете въпросите и вижте дали участниците ще направят някакви промени в тяхната идея за “църква”.

КОЙ Е ВКЛЮЧЕН/НЕ Е ВКЛЮЧЕН В ЦЪРКВАТА?

КАКВО ПРАВИ/НЕ ПРАВИ ЦЪРКВАТА?

ИЗБРОЙТЕ 10 ХАРАКТЕРИСТИКИ НА ЦЪРКВАТА:

ИМА ЛИ ЗНАЧЕНИЕ КЪДЕ, КОГА ИЛИ КОЛКО ЧЕСТО СЕ ПРОВЕЖДАТ СЪБРАНИЯ?

ОТНОСНО ВОДАЧЕСТВОТО - ОПРЕДЕЛЕТЕ КВАЛИФИКАЦИЯТА И ФУНКЦИИТЕ НА ВОДАЧИТЕ?

Функции на църквата

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☛ Въведение

☛ Цел на урока

Целта на този урок е да изложи основните функции на новозаветната църква във връзка с нейните библейски цели – да евангелизира и утвърждава.

☛ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да вижда своята роля на водач и основател на нови църкви в изграждането на църква, която притежава функциите на новозаветната;
- ◆ да познава основните функции на новозаветната църква по отношение на предназначението ѝ;
- ◆ да размишлява върху жизненоважните принципи на евангелизиране и изграждане по отношение на основаването на нови църкви.

☛ План на урока

- I. Въведение.
- II. Функции на новозаветната църква.
- III. Евангелизиране и изграждане практикувани заедно.

☛ Приложение

7A Приложение: Сравнение на църкви.

☛ Фигури

7.1 Взаимозависимост на вярващите, когато се събират и когато не са заедно.

☛ Напътствия към водещите

Нека участниците в семинара да изброят възможно най-много функции на църквата. Помогнете им да разпознаят различните прояви на тези функции в зависимост от културата и тяхната ефективност в съответната среда.

Функции на църквата

ВЪВЕДЕНИЕ КЪМ ФУНКЦИИТЕ НА ЦЪРКВАТА

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

A. Какво е "функция"?

Функцията е дейност или действие, които спомагат за постигането на дадена цел. Например, частите на ръката **функционират** или работят заедно, за да извършат различни дейности. Те работят, за да поднесат храна към устата (цел: подкрепа за тялото ни), за да облекат тялото ни (цел: защита на тялото ни), за да се трудят на работното ни място (цел: работа за прехраната ни) и за да из-разят различни жестове при хваление и молитва (цел: израз на духовната ни връзка с Бог и другите).

Подобно, има различни дейности или действия, които вярващите са призвани да извършват както когато са сами, така и когато са заедно. Тези **функции** (дейности, дела) са изложени в Писанията. Жизненоважно е основателят на но-ви църкви да ги разбере. В противен случай не ще може да изгради църква, която е едновременно здраво основана на Библията и е в съзвучие с културата. Тези дейности трябва да се разглеждат в контекста на целта на църквата.

B. Преговор на целта на Църквата.

В модул I дискутирахме целта на църквата и посочихме три главни аспекта:

1. Да прослави Господа (основната цел).

Божията слава е крайната цел, към която се движи цялото творение. Божията слава изявява всичко истинно за Бога - Неговото естество, атрибу-ти, характер, дела, цели и работа. Прославянето на Самия Него е главна-та цел на човека, и смисълът на съществуването на Църквата (*Римляни 15:6,9; Ефесяни 1:5 и нататък.; 2Солунци 1:12; 1Петрово 4:11*). Бог ще се прослави окончателно, когато сатана бъде хвърлен в огненото езеро и Хри-стовата Невяста застане съвършена, готова да пребъде с Исус във веч-ността (*Откровение 20-22; Псалом 67:3-4; 104:34*).

2. Да евангелизира погиналите (външна цел).

Библията учи, че главната цел на Църквата по отношение на света е да го достигне с евангелието. Христос съгради Своята Църква, за да се прослави между народите чрез посланието за спасение, присъствието на Неговия на-род, като извършва чудеса на изкупление и като основава нови църкви (*Ма-тей 28:18-20; Деяния 1:6-8; Лука 24:44-49*). Целта на Бога за погиналия чо-век е той да бъде спасен (*1Тимотей 2:4*) и да пребъде "в Христа" (да има взаимоотношение с Неговия Син (*2Коринтяни 5:17*)). Когато Църквата изпъл-нява своето служение на благовестител, тя прославя Бога (*Матей 5:16*).

3. Да назидáva работниците (вътрешна цел).

Библията учи, че Църквата има и цел, насочена навътре: да назидáva сво-ите членове, за да бъдат способни да служат на Бога (*Ефесяни 4:11-16*;

1Коринтяни 14:26; Римляни 14:19). Тази цел се нарича още осветение, израстване и духовна зрялост. Когато Църквата работи за духовното възрастване на своите членове (да бъдат като Христос - *Колосяни 1:27-29; Ефесяни 4:13*), тя изпълнява своята роля в назидаването на вярващите и прославя Бога (*Йоан 15:8; 1Солунци 4:3*). Тази цел не е по-малко важна от евангелизирането - те са равнопоставени и взаимозависими. Все пак достигането на вярващите до духовна зрялост е от изключителна важност за постигането на предната цел - евангелизирането на погиналите. В този смисъл, назидаването на работниците е помощна цел.

Тези две цели: ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ и НАЗИДАВАНЕ са основни за разбирането на функциите или дейностите на новозаветната църква. Тъй както Исус прослави Бог Отец като свърши работата, възложена Му от Него (*Йоан 17:4*), така и ние прославяме Бог като вършим работата, която Той ни е дал (*Йоан 17:22-23*).

II. ФУНКЦИИ НА НОВОЗАВЕТНАТА ЦЪРКВА

A. Поклонение - възвеличаване на Господа.

Да се поклоним на Бога означава да се съсредоточим на това кой е Той и какво извършва сред нас. По своето естество то е време на тържество и на разми-съл; включва лична и обща изповед за извършен грях, покаяние, хваление, преклонение и лично общение с Бога. Поклонението е служение както на църквата като цяло, така и на отделния вярващ. То включва следното:

- ◆ Лична и обща молитва - ранната църква редовно се молеше (*Римляни 12:10-13; Филипяни 4:6; 1Петрово 4:7-10; Яков 5:13-16*).
- ◆ Пеене (*Ефесяни 5:19; Колосяни 3:16*).
- ◆ Даване - вярващите даваха от своето време, таланти и пари, за да подкрепят служението на поставените от Бога водачи на Христовата Църква (*Галатяни 6:6-10; 1Солунци 5 глава; Деяния 2:44-45; Филипяни 1:5; 2 Коринтяни 8:3-4*).
- ◆ Прочит от Писанията по време на службата (*1Тимотей 4:13*).
- ◆ Обща трапеза (*Деяния 2:42,46-47; 1Коринтяни 11:28-34; Матей 26:26*). С тази практика е свързано и участието в Господната вечеря или причастие-то (*Матей 26:26-29; 1Коринтяни 11:23-34*).

За дискусия: Какви други дейности са включени в общото хваление? А как се пренасят в личния живот на вярващия?

B. Евангелизиране - основната цел на вярващите, когато не са заедно.

Когато вярващите от една църква се разделят и всеки тръгне по своя път, те имат цел - да **евангелизират** света, в който живеят. Думата "евангелизирам" идва от гръцката дума *евангелидзо*, която означава "донасям или проповядвам благата вест". Ударението на думата "евангелизирам" пада върху съдържанието на посланието и на начина на неговото предаване (*Деяния 5:42*).

Думи и фрази в Новия завет, които описват евангелизирането, което вярващите извършваха, когато не бяха заедно

- а) Те **говореха** (*Деяния 4:1,31*) - тази дума описва начина, по който беше представено християнското послание. Те говореха "*Божието Слово... в Исусовото име... с дързост*".
- б) Те **проповядваха** или **прогласяваха** вестта на евангелието. Тези думи преди всичко описват свидетелстването на Апостолите (*Деяния 26:23; 1Петрово 1:9-10*).

- в) Те **изявяваха** (*Деяния 20:20*) евангелското послание. Те го проповядваха (*Деяния 8:5-6; 10:40-42*).
- г) Те **убеждаваха** хората (*Деяния 26:28*).
- д) Те **поучаваха** евангелието (*Деяния 4:2; 5:21*).
- е) Те **заявяваха и излагаха с доказателства** (*Деяния 2:40 28:23*); също и свидетелстваха (*Деяния 1:8*).
- ж) Те **разискваха** с неспасените (*Деяния 17:2-3*). Тук се набляга на значението на разумната дискусия, дори спор. Това е може би основа на апологетично-то благовестване.

Посланията разглеждат евангелизирането в контекста на целия живот на вярващия (*1Петрово 2:18; 3:15-16; 1Тимотей 6:1; 1Коринтяни 10:31-33; 2Коринтяни 2:16*). То е част от отношението на вярващия към работата му (*1Солунци 4:11*), от семейния живот (*1Петрово 3:1*), от взаимоотношенията с други християни в църквата (*Деяния 2:42-47*), от обществения му живот (*1Коринтяни 10:31-33*) и из-общо от целия му живот (*2Коринтяни 3:2; Римляни 13:9; Колосяни 4:5-6*). На-кратко, евангелизирането е осъзнатата цел на християнския живот в този свят.

Новият завет ни открива четири главни типа евангелизиране. Забележете как всички те бяха употребени, за да се достигне и преобрази всяко съсловие в обществото. Този начин на евангелизиране доведе до умножаване на църквите из цяла Мала Азия.

- 1) **Евангелизиране чрез присъствие** - вярващите свидетелстват чрез живо-та си на неспасените (*2Коринтяни 2:16; 1Петрово 3:15*). Преди всичко това е зов към чувствата или сърцето. То още се нарича "лично" или "приятел-ско евангелизиране".
- 2) **Евангелизиране чрез прокламиране** - вярващият прогласява посланието на евангелието (*Колосяни 1:28*). Никой не ще може да се спаси, ако не се проповядва Божието Слово (*Римляни 10:9-17*). Преди всичко това е зов към ума.
- 3) **Евангелизиране чрез убеждаване** - вярващият отправя зов към волята на човека, за да го убеди да повярва в Христос (*Деяния 28:23-24*); макар че Павел споменава, че евангелието не се проповядва единствено на основа-та на логически аргументи (*1Коринтяни 2:4*).
- 4) **Евангелизиране чрез знамения и чудеса** – те бяха употребени от Бога срещу демоничните сили (вижте *Деяния 19 глава* и надолу). Много вярват, че това е бил типа евангелизиране за времето на Новия завет, други вярват, че Бог проявява Своята мощ, когато е необходимо, за да навлезе във вражеската територия. Според вас какво е мястото на този тип евангелизи-ране в основаването на нови църкви днес?

За дискусия: Как вярващите ефективно благовестват на погиналите във вашата култура? Какво правят те, за да изпълнят тази задача, т.е. да доведат хората до спасително познаване на Христос, до покаяние от греховете и присъединяване към Христовата Църква? Как могат да се приложат различните типове евангелизиране във вашата среда?

Два принципа, които трябва да имаме предвид относно функцията евангелизиране:

- 1) Хората имат нужда от "релси", по които да се движат, т.е. програми, които да им помогнат да извършват своята евангелизационна работа. Основате-лят на нови църкви трябва да съзнава своята отговорност не само да пред-стави модел на живота на благовестител, но и добре да обучи и подготви Божиите чада в методи и средства, които ще им помогнат да служат в из-граждането на нова църква. Ето няколко примера на евангелизационни програми: филмът

"Исус", изучаване на Библията в малки групи, палаткови лагери. За какви други програми сте чували? Избройте ги. Какви средства или евангелизационни програми са най-ефективни във вашата среда? Как-во не е подходящо? Защо?

- 2) Социалната работа и проявата на милосърдие играят основна роля в евангелизационната работа. Размислете какво казва Исус в *Лука 10:25-37*. Хо-рата не желаят да чуят какво искате да им кажете за Бога докато не разберат, че желаете да се погрижите лично за тях. Когато Божиите чада отговарят на нуждите на другите, като покажат искрена любов и загриженост за тяхното благополучие, пред тях се отварят много възможности да споделят евангелието. Не е ли това причината, поради която много култове и ислямски групи бързо се разрастват в Източна Европа и Азия? Помислете върху това. Съгласни ли сте? Защо?

За дискусия: Посочете примери от Писанията за този подход към евангелизирането. Какви осезаеми нужди изпитват хората от вашата среда или сфера на влияние? Какво бихте могли да направите, за да достигнете лично до нуждаещите се? Как бихте могли да помогнете на другите да вършат това във вашата нова църква?

V. Назидание- основната цел на вярващите когато са заедно.

Когато Божиите хора се събират заедно като местно събрание от вярващи, те правят това с цел - да се назидават един друг в местната църква. Думата "назидавам" е превод на гръцката дума *οἰκοδομεο*, която означава "строя, издигам, построявам". Тя е употребена в *Ефесяни 4:16* да опише "растенето" на църквата. Други думи, които описват тази цел, са "усъвършенствам" (*Ефесяни 4:12*), "съветвам" (*Колосяни 1:28*), "поучавам" (*Тит 2:3*).

Функциите или дейностите за достигане на целта - назидаване на вярващите преди всичко включват: поучение в Божието Слово, общение, извършване на водно кръщение и събиране за Господна вечеря и общо хваление.

- 1) **Поучение от Писанията.** (*1Петрово 2:2; Матей 28:18-20; Деяния 2:42*). Светият Дух работи именно чрез Божието Слово, за да изгради в нас Христовия характер, за да ни напътства в духовното ни израстване до зрялост. Избройте няколко начина или метода на поучение в Божието Слово.

- 2) **Общение.** Това ни говори за живостта на личните взаимоотношения. Гръцката дума *κοινωνия*, преведена "общение", ни посочва дълбочината на връзката между вярващите (*Деяния 2:42-43; 1Йоан 1:3*). Разгледайте различните новозаветни пасажи, в които се среща фразата "един друг", за да придобиете по-пълно разбиране за общението в новообразуваната църква. С този въпрос е свързана и доктрината за духовните дарби и тяхното упражняване. Общението включва обучаване на ученици и грижа за вярващите в нуждите им (*Деяния 2:44-45*).

- 3) **Практикуване на тайнствата.** Новозаветната църква практикуваше две неща - водното кръщение (*Матей 28:19-20*) и Господната вечеря (*Матей 26:26-29; 1Коринтяни 11:23-34*). Вярващите в ранната църква се хранеха заедно, когато се събираха за Господна вечеря (*Деяния 2:42,46-47; 1Коринтяни 11:28-34; Матей 26:26*). Когато се събират вярващите, практикуват тези тайнства. По този начин те се покланят на Бога.

- 4) **Молитва.** Ранната църква прекарваше време в обща молитва (*Деяния 2:2*). Молитвата е както поклонение, така и част от живота на вярващите, когато са заедно.

За дискусия: Разгледайте самостоятелно Деяния 2-5 глави. Потърсете три основни функции, които спомагат за утвърждаване на вярващите. Как биха могли да се

проявят те в атмосферата на вашата новообразувана църква? Какви форми приемат те в днешното общество? Какви спомагащи функции откривате в тези пасажи?

Г. Напътствия за ефективно назидаване в местната църква.

Следващите принципи дават полезни напътствия за ефективно назидаване в местната църква. Как бихте могли да ги приложите на практика в основаването на нови църкви в средата, в която служите? Какво може да се случи, ако те не се следват? Посочете пример от Библията за всеки принцип.

- 1) **Местната църква е средата, в която както отделния християнин, така и групата като цяло възраства.** Вярващите не могат да израстнат силни и здрави отделно от местно растящо общество от вярващи, където се практикува живота на новозаветната църква и където са явни вярата, надежда-та и любовта (*1Коринтяни 13:13*).
- 2) **Вярващите се нуждаят както от основно, така и от задълбочено познаване на Божието Слово, за да растат духовно.** Ударението трябва да па-да на послушанието на отделния вярващ и на църквата като цяло, а не про-сто на придобиването на знание (*Йоан 13:17*).
- 3) **Вярващите се нуждаят от възможност да развиват своите дарби, та-ланти и способности в служение както на спасените, така и на неспа-сените.** Първостепенна отговорност на водачите е да обучават и напът-стват вярващите да се включат в служение. Това ще доведе до зрялост на тялото и лично израстване.
- 4) **Състоянието на личния и семеен живот непосредствено влияе на здравето на всяка местна църква.** Дисциплинираните членове стават израстващи ученици и съдействат за здравето на местната църква.
- 5) **Трябва да използваме съвременни форми и структури, за да прило-жим библейските принципи в днешния свят.** Поклонението, общението и поучението в Божието Слово би трябвало да съответстват на реалностите във вашата среда.

Бележка: Принципите по-горе са заимствани от книгата на Джейн Гетс "Цър-квата във фокуса на нашето внимание" (вижте библиографията).

III. ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ И ИЗГРАЖДАНЕ, ПРАКТИКУВАНИ ЗАЕДНО

Тези цели и отговарящите им функции не са отделени една от друга, но са взаимносвързани. Едното придава значение и живот на другото според силата и водителството на Святия Дух. Когато се пренебрегне една от двете цели, здра-вето на църквата се влошава и нейното служение става неефективно и непод-ходящо за обстановката. Божиите хора се събират, за да се назидават и след това се разделят, за да евангелизират, бивайки вече подготвени за делото на служението. (Вижте фигура 7.1) Например:

- ◆ **Църкви, които пренебрегват евангелизирането.** Църква, която се е затворила в себе си и е престанала да се стреми да достигне погиналите, прилича на езеро, в което се стича вода, без да се оттича. Подобно на Мъртво море в Израел, рано или късно тя ще умре. Хората в тези църкви стават склонни да се оплакват един от друг, от водачите и от материална-та база. Често вярващите са унили, обезсърчени и не вярват, че Бог може да ги употреби. Традициите, правилата, страхът от промяна и влиянието над околните стават по-важни от спечелването на погиналите за Христос. Това е така, защото евангелизирането е важно за духовното здраве. Защо църквите се затварят в себе си?
- ◆ **Църкви, които пренебрегват изграждането на своите членове.** Когато една църква се обърне изцяло навън и не полага грижи за подготовката и

изграждането на своите собствени членове, или остава незряла, или става като езеро, от което само изтича вода. Рано или късно тя ще пресъхне и ще престане да съществува. Божиите хора имат нужда да се хранят с Божието Слово, да се покланят на Бога и да се укрепяват един друг в общение, за да се пръснат с цел да достигнат до другите. Те имат нужда от пастири, които да бдят над тях и да ги водят в Божието присъствие.

Фигура 7.1. Взаимозависимост на вярващите , когато са събрани и когато не са заедно.

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Приложение 7А съдържа таблица, която сравнява живота на ранната църква с някои тенденции в съвременната. Разгледайте я, като вземете предвид своя личен духовен опит. Сравнете своята църква с ранната новозаветна църква по отношение на всеки един от посочените аспекти. Как възнамерявате да извършвате тези дейности в църквата, която основавате сега?

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Гетс, Джийн. *Църквата във фокуса на нашето внимание*. Нов човек
- ◆ Morris, Linus. *The High Impact Church*. Houston, TX: TOUCH Publications. 1993
- ◆ *Гръцки нов завет*. Американско Библейско Дружество

Сравнение на църкви

ПРЕДМЕТ	НОВОЗАВЕТ-НАТА ЦЪРКВА	ТЕНДЕНЦИЯ В СЪВРЕМЕНАТА ЦЪРКВА	ВАШАТА ОПИТНОСТ
Място за срещане	Движела се е от къща на къща.	Някои мислят, че “църковна-та сграда” е важна за служе-нието.	
Дейност	Всекидневно общение.	Повечето все още се срещат три пъти на седмица за: по-клонение, молитва и обще-ние. Обаче, има голяма тен-денция да се събират и по домовете през седмицата. Трябва да се пазим от огра-ничаване в тесен кръг. Също така може да се получи пренебрегване на семейство-то и задълженията, ако всич-ки от семейството не са вяр-ващи.	
Ученичест во	Утвърждаване на ценностите чрез примера на живот.	Евангелските църкви упова-ват главно на книги и семина-ри, за да обучават в учени-чество, което отдалечава от действителното ежедневие. В резултат – нивото на неуспе-ха в ученичеството е много голям.	
Задача на водачите	Да обучат вяр-ващите за слу-жение.	“Извършване на служението” вместо екипиране на вярва-щите за служение. Библей-ските училища и семинари заместиха църквата като гла-вния обучаващ на Божиите хора.	
Молитвен живот	Силно ударение върху него, дъл-ги събирания за молитва.	Едно молитвено събиране на седмица, провеждано в сгра-дата. Има нарастваща тен-денция, обаче, за молитвени малки групи по домовете, срещащи се през седмицата.	

ПРЕДМЕТ	НОВОЗАВЕТ-НАТА ЦЪРКВА	ТЕНДЕНЦИЯ В СЪВРЕМЕНАТА ЦЪРКВА	ВАШАТА ОПИТНОСТ
Задължения на пастора.	Пример за живот на служител.	Очаква се от пастора да извършва по-голямата част от служението – да води изучавания, да проповядва добри проповеди, да утешава, посещава болни, евангелизира и др. Често пасторът е претоварен и няма време за семейството си.	
Задължения на членовете.	Служение, на стойничество, свидетелстване, отношение на слуга.	Очаква се да посещава всички служби, да спазва установени и негласни правила в църквата. В някои църкви членовете са главно слушатели докато пасторът работи. В други, от членовете се очаква добро настойничество относно лични финанси и духовни дарби.	
Водно кръщение.	Извършва се след обръщението.	Зависи от деноминационни изисквания. Някои църкви кръщават членовете си възможно най скоро след обръщението. Много други след определено време или след научаването на основите на християнската вяра.	
Ключови думи.	“Идете и направете ученици”.	“Елате” на нашите служби. Наблега е върху довеждането на хора на нашите служби, за да чуят евангелието, вместо да излезем при тях и да им го кажем.	
Поучение.	Поучава се цялото Писание.	Поучава се цялото Писание. Желанието е да се задълбочава и изгражда тялото. Много, обаче, наблягат на деноминационните различия.	
Духовни дарби.	Приемаха за нормални всички дарби на всички вярващи.	Повечето евангелски църкви правят всичко възможно да използват всички библейски духовни дарби. В някои, обаче, някои дарби или се избягват напълно, или се акцентува прекалено на тях.	

Философия на служение

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☛ Введение

Този урок наблягна на ролята на философията на служението в основаването на църкви, които от своя страна основават други такива.

☛ Цел на урока

Целта на този урок е да даде основно поучение за философия на служението; да предизвика участниците в семинара да помислят върху въпросите “защо” и “как” в служението на основаването на нови църкви.

☛ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да осъзнава реалната нужда от философия на служението и последствията, ако такава философия липсва;
- ◆ да познава основните компоненти и приоритети за създаването на ефективна философия на служението;
- ◆ да развие самостоятелно философия на служението.

☛ План на урока

- I. Какво означава “философия на служението”?
- II. Нуждата от философия на служението.
- III. Основни приоритети при разработване на ефективна философия на служението.

☛ Фигури

8.1 Примери за изявление на целта на местна църква

☛ Приложения

8А Приложение: Разработване на философия на служението.

8Б Пример за изявление на целта на местна църква.

☛ Напътствия към водещите

- ◆ На участниците в семинара трябва да се каже да прочетат урока преди самия семинар. Урокът ще използва приложение 8А.
- ◆ Разделете участниците в семинара на малки групи за дискусии върху идеите на урока. Нека помислят сега за философията на служението, характерна за техните църкви.

Философия на служение

КАК И ЗАЩО ВАШАТА ЦЪРКВА СЛУЖИ НА ВЯРВАЩИТЕ И НЕВЯРВАЩИТЕ?

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. КАКВО ОЗНАЧАВА ФИЛОСОФИЯ НА СЛУЖЕНИЕТО?

Философията на служението ви помага да си отговорите на два основни въпроса:

- ◆ КАК правите това, което правите?
- ◆ ЗАЩО правите това, което правите?

Философията на служението фокусира върху принципите, които ще ви ръководят във вашата работа? Какво ще бъде важно в служението ви? Кои са нещата, които ще цените? Кои от тях ще получат най-висок приоритет? Кои според вас са основните неща в служението ви, така че то да доведе до прослава на Бога? Философията на служението ще включва също проверка на верността на вашите принципи. Принципите и убежденията, които възприемете в работата, ще оформят индивидуалния ви стил на служение.

II. НУЖДТА ОТ ФИЛОСОФИЯ НА СЛУЖЕНИЕТО

A. Библията говори за нуждата от философия на служението.

Библията ясно учи, че мъдрият човек обмисля плановете си преди да започне изпълнението им. Разгледайте следните стихове:

- ◆ *Притчи 24:5-6: "Мъдрият човек е силен и човек със знание се укрепява в сила; защото с мъдър съвет ще водиш войната си и чрез множеството съветници бива избавление."*
- ◆ *Притчи 14:15: "Простият вярва всяка дума, а благоразумният внимава в стъпките си."*
- ◆ *Притчи 15:22: "Дето няма съветници намеренията се осуетяват, а в множеството на съветниците те се утвърждават."*

Вие може да имате цел, може да имате представа и за облика на църквата, която ще основете, но ако не решите предварително как да осъществите това, може и да се провалите. Ако си направите план преди да започнете, ако потърсите мъдрост, определите принципите си за работа и обмислите истинността им, то ще имате много по-голяма надежда да постигнете целта си.

B. Философията на служението е уникална за всеки основател на нови църкви и за всяка група основатели.

Много е важно всеки мисионер и основател на нови църкви да има своя СОБСТВЕНА философия на служение. Научаваме от Писанието, че Бог е дал на всеки духовни дарби. Знаем също, че тези дарби не са едни и същи за всички. Ето защо всеки човек освен, че е уникален физически и като личност, е уникален и духовно. В резултат на това нечий подход на служение може да е неприложим във вашата ситуация просто защото Бог ви е дал различни дарби и е приготвил различен

подход, който да използвате. Същевременно при основаването на нови църкви трябва да помним и това, че хората, на които се опитваме да служим, са уникални. Нито един град или област нямат историята или културата на мястото, където вие работите. Вижте *1Коринтяни 9:19-23*. Обърнете внимание също на *1Летописи 12:32* “от исахарците, мъже, които раз-бираха времената, та знаеха как трябва да постъпва Израел”.

В. Примерът на Исус Христос.

Исусовият живот и служение показват, че Той имаше ясно определени цели и начин за осъществяването им. Исус винаги гледаше на крайния резултат и не по-воляваше нищо да Го отклонява от целта Му. Разгледайте следните текстове:

- ◆ *Матей 16:21-23* - Исус уверено тръгва към кръста.
- ◆ *Марк 1:45* - Виждаме Исус, възпрепятстван да извърши други добри дела и как проповядването на повече хора Го отвличаше от целта Му.
- ◆ *Йоан 4 глава* - Забележете как Исус не отговаря директно на въпросите на жената. Неговата цел беше не просто да отговори на тези въпроси, но да доведе жената до истината. Той знаеше ясно как ще осъществи това.

Философията на служението ни помага да се съсредоточим върху “добрите дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим (ние).” (*Ефесяни 2:10*). Вие се нуждаете от философия на служение, която да ви води и помага да взимате решения в трудни ситуации, когато два пътя или избора изглеждат еднакво верни.

III. ОСНОВНИ ФАКТОРИ ЗА РАЗРАБОТВАНЕТО НА ЕФЕКТИВНА ФИЛОСОФИЯ НА СЛУЖЕНИЕТО

При разработването на философия на служението важно е да се имат предвид факторите, изброени по-долу. Това е така, защото те ще определят как разпределяте времето, способностите и средствата си.

A. Приоритетът на целта: Жизненоважно за църквата е усилията ѝ да са насочени към целта. Хората понякога наричат това “изявление на целта”. Елементи:

1. **Библейско изявяване на целта** посочва защо църквата трябва да бъде основана. Библейското предназначение на църквата е разгледано в модул I. Разработването на вашата цел изяснява и предава мисията ви на света. Тя ПЪРВО трябва да е основана на Писанието и потопена в молитва. Тя поддържа пред вас и хората ви въпроса защо Църквата на Исус Христос съществува и по този начин трайно приковава вниманието върху големите въпроси - създаване на ученици, достигане на нациите, основаване на църкви, прославяне на Бога.

Забележка към преподавателя: Приложение 8Б съдържа примера за изявление на целта на местна църква. Нека един или двама от участниците в семинара също да споделят своето изявление на целта. Помислете как тези примери отразяват библейската цел на църквата.

2. **Разбиране на специфичната Божия воля за конкретната църква.** Какво Бог желае да извърши чрез църквата, която вие основавате? Нуждаете се просто и ясно да изразите целта на ТАЗИ църква, по това време, на това място. Това представлява изявяване на вашата мечта пред Бога за Негова слава! Едно добро изявление на целта включва следните точки:

- a) Разбиране на това **какво** Бог “ни” призовава да направим.
- b) Познаване на хората, към които се насочвате - **кои** хора ще съставляват вашата църква. Това става след внимателно проучване и реалистично

- виждане за тези, които вие (или вашия екип) може да достигне-те в съответната култура и време.
- в) Обща представа за това **как** да осъществите мечтата си. Тя е носител на основните ви стратегии и методи.
 - г) Определен период от време, в рамките на който да се постигнат очакваните резултати. Това би трябвало да са дългосрочни цели и задачи.
 - д) Географско обяснение, в резултат на проучването, за това **къде** църквата ще оказва влияние.
 - е) “Изявяване на целта” (което отговаря на тези въпроси) осигурява среда на действие; то ви помага да знаете какво да правите и какво не. Ето защо то трябва да бъде здраво вкоренено в молитва и основано на Писанието. Предимства на едно добро изявяване на целта:
 - ◆ обединява ядро от хора в новата църква;
 - ◆ осигурява мотивация и основа за отговорност;
 - ◆ уверява ни, че правим това, за което Бог ни е призовал;
 - ◆ дава на новата църква обща насока;
 - ◆ определя какво църквата върши и какво не;
 - ◆ дава основа за оценка; помага да се справим с фалшивите чувства на вина.
 - ж) Фигура 8.1 съдържа примери на изявление на целта на две различни местни църкви:

Пример за изявление на целта

Евангелска Църква
“Стремеж за е най-важното в служението на нашата църква към вярващите и хората от света”

Това е целта на Евангелска Църква. Ние искаме да бъдем хора на, следвайки нещата, които наистина имат значение.

Нашето взаимоотношение с Бог

Желаем да растем в познаване, любов, радост, подчинение и упование в Бог.

Нашето взаимоотношение със семейството на Бог

Желаем да имаме активно, близко, подпомагащо и отговорно взаимоотношение с другите християни.

Нашето взаимоотношение със света

Желаем да построим мостове на приятелство с невярващи и да им предадем животопроменящата любов на Исус Христос!

Фигура 8.1. Пример за изявление на целта

3. **Христовата заповед.** Църквата служи не на това, което хората желаят или от което имат нужда, но първо и преди всичко на това, което Христос желае за Църквата Си. Той е Животът и Сърцето на Своята Църква. Ние съществуваме, за да Го познаем и изразим Неговия живот в този свят. Какво каза Исус за Църквата Си, което е основно във вашата работа на основаване на нови църкви? Запишете си тези пасажии и мисли.

4. **Способност да бъде различавано променливото от непроменливото.** Целевата ориентация на една църква й позволява да разграничава това, ко-ето не се променя (посланието, заповедта да бъдем ученици, основаването на нови църкви) от това, което е променливо (водачеството, програмите, хората, имуществото).
5. **Поглед в бъдещето.** Целевата ориентация позволява на водачите да обърнат повече внимание на бъдещето (стратегически фокус), отколкото на миналото (традиционен фокус) или настоящето (критичен фокус).

Б. Значимостта на хората. Нуждите на хората са особено важни в работата на служението. Но една нова църква може така да бъде погълната в посрещането на тези нужди, че скоро се затваря в себе си и се препъва в достигането на външния свят. Как вие се отнасяте към нуждите на хората *и* поддържате целевата ориентация на служението? Следните принципи са полезни:

1. **Културна ориентация.** Разбиране на културната среда, в която работите, е от крайна необходимост. Христос се докосваше до нуждите на хората в светлината на техните традиции, произход, индивидуални борби и проблеми. Основателите на нови църкви трябва да посрещат хората там, където са и така да служат, че да отговорят на нуждата им там, където я има, да са приспособени към културните модели. Как това би могло да намери приложение във вашето служение? Хваление? Поучаване? Старанията на ученичеството? Общение? Дисциплина? Обучението на водачи?
2. **Посвещение на вашето общество.** Това е насочване на усилията за достигане с евангелието на **вашите** Ерусалим и Юдея чрез основаването на здрава, умножаваща се църква. Как това посвещение може да се види от хората, към които сте се насочили? Какво ще ги накара да видят, че сте сериозни в посрещането на нуждите им от Исус?
3. **Водачи, които служат заедно на основата на тези принципи.** Водачите, които се очертават в новата църква трябва да се съгласят помежду си да служат на основата на тези принципи. Единната група ръководители е особено важна в основаването на новата църква. Най-доброто е тя да участва във всяка стъпка от процеса на основаването. Приемете за висш приоритет да се грижите за всички от тази група като отделни личности и като семей-ства.
4. **Основната роля на водачите, които изграждат водачи.** Ключовата роля на основателя на нова църква е да създаде водачи, които ще помагат в ръководенето на работата по основаването на църквата. Те трябва да бъдат "събрани" от жетвената нива като част от най-добрата реколта от жетвата. Каква е вашата стратегия за издигане на водачи?
5. **Служението принадлежи на хората.** На хората трябва да се позволи да участват в нещата, свързани с "какво" и "как" при възникването на новата църква. Трябва да се направи така, че те да се чувстват част от процеса. То-ва може да стане като постоянно поддържаме пред тях целите и мечтите си и ги включваме в протичащия процес на планиране. Друг начин е възприе-мането на **ценностите**, които подпомагат усилията ни в служението. "Всеки член е служител" може да бъде една такава ценност. С други думи, всеки има какво да даде. "Молитвата е необходима преди да продължим в служе-нието" може да бъде друга ценна истина. Какви са някои от ценностите, които са съществени в работата ви за основаване на нови църкви?
6. **Здраво духовно ръководство.** Така както се развиват водачите на една църква, така се развива и църквата. Трудно е да водите хората по-надалеч от положението, където вие стоите духовно. Вие (и водачите, които служат с вас) трябва да бъдете пример на стадото във всичко (*1Петрово 5:1-3*).

7. **Атмосфера на растеж.** Църквата е място, където Бог работи и където жи-вота на хората се променя. Има едно очакване да срещнем Бога, когато се събираме заедно, има едно посвещение на личното израстване на хората в църквата. Силните личности и семейства допринасят за силни църкви, така че усилията на водачите са насочени към растежа на отделния вярващ и на църквата като тяло.
- В. Приоритетът на програмите.** Програмите са важни дотолкова доколкото ви помагат да постигнете целта и мисията си като църква. Развитието на програ-мата би трябвало да следва следните приоритети:
1. **Съставяне на програми.** Програмите се проектират и разработват, за да помогнат на хората да осъществят целите на Христос за живота им. Те не са на основата на остарели програми от една отминала епоха, нито са из-вадени от някоя мисионерска папка с програми за различни места на све-та, но са приспособени да посрещнат нуждите на хората, достигнати днес.
 2. **Ясно разбиране на посоката от нуждите към мечтите.** Хората се нужда-ят от водителство както за посоката, така и в ситуацията. Ние им помагаме в ситуацията в живота им днес и същевременно ги насърчаваме в посоката на Божиите цели за утре. Определянето на целите и предварителното пла-ниране са жизнено необходими за този процес.
 3. **Анализ и оценка.** Необходимо е непрекъснато да правим оценка на про-грамите, които използваме. Нямаме нужда от свещени програми. Ако една програма не върши работа, изхвърлете я и опитайте нещо друго. Трябва поне два пъти в годината да се прави преценка на програмите. Също така е нужно да се оценяват водачите. Как ще направите това?
 4. **Структурите на църквата.** Структурирането на църквата с цел растеж от-чита необходимостта от "групиране" на хората. На първо място е събрана-та църква като цяло. Това обикновено са тържествени служби на хваление, общение, наставление в Словото, Господна трапеза и кръщение. Нуждите на хората изискват и други формирания. Съществува нужда от малки групови (клетъчни) структури, където от 8 до 12 човека се събират с цел по-задълбочен живот на тялото, служение и грижа. След това е нуждата от лична отговорност, наставление и обучаване на няколко други (лично уче-ничество, общение с всеки по отделно, малки групи ученици - 2-3 човека). Какви структури са нужни в контекста на вашата култура? Какви структури най-малко са необходими за една здрава, растяща църква?
- Г. Приоритетът на имуществото.** Проблемът с имуществото (където цялата или по групи църква се събира) е винаги грижа за основателите на нови църкви. Видът, количеството и качеството на сградите, техниката и оборудването тря-бва да се разглеждат в светлината на специфичната за църквата цел (изявя-ване на целта), хората, с които се занимаваме и програмите, с които си слу-жим. Обърнете внимание на следните предложения:
1. **Направете мястото, където се събирате, положително въздействаща и полезна среда.** Първите впечатления на хората от събраната църква са решаващи за това дали те ще станат част от нея. Ще използвате ли в хва-лебствените си служби хора, които да поздравяват дошлите? Ще осигурите ли специална стая за малките деца? Ще осигурите ли закачалки за дрехи и за нещата, които хората носят през зимата? Какво можете да промените в това, което имате, така че да ви е от полза? С кое трябва да се примирите и кое е извън вашия контрол?
 2. **Адекватни съоръжения.** Това винаги е предизвикателство, но търсете подходящи съоръжения и материали за такова разработване на програми-те,

от което имате **НУЖДА**. Работата в сътрудничество с други (мисионер-ски агенции, църкви, деноминации) може да помогне в осигуряването на то-ва, от което се нуждаете. Ще установите ли взаимоотношения с други хри-стиански водачи за тази цел?

3. **Библейско виждане за сградите.** Сградите не са необходими, за да съществува една новозаветна църква, но са от полза. Имайте здраво учение за привързването към сградите и отричането им. Сградата никога не трябва да бъде фокуса на вашето служение; целта трябва да е този фокус.

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Попълнете приложение 8А за църквата, която основавате. Бъдете готов да споделите философията си на служение с вашия преподавател или наставник.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Dewitt, Larry. *Unpublished Notes from CPR2000*, Calvary Community Church, 1985
- ◆ “How to Plant a Church, Advanced Seminar.” Charies E. Fuller Church Growth Institute
- ◆ Logan, Robert. *Beyond Church Growth*. Grand Rapids, MI: Revell. 1989
- ◆ Martin, Robert W. “*Notes on a Philosophy of Ministry*”, Camino Real Community Church. 1993
- ◆ Warren, Rick. *The Purpose Driven Church*.

Разработване на философия на служение

I. ВЪВЕДЕНИЕ

За да разработите ясна философия на служение за вашата църква, трябва да вземете предвид следните елементи:

- А. Трябва да имате ясно разбиране за това какво Бог е призовал **Църквата** да бъде и да прави (**изявление на целта**) и какво Бог е призовал **твоята църква** да бъде и да прави. Какво Бог иска от вас да изпълните за следващите 3-5 години като нова църква?
- Б. Трябва да знаете кои са вашите определени хора. Кои хора искате да достигнете?
- В. В общи линии, какво трябва да направите, за да изпълните вашите мечти. Кои са основните структури, които ще установите във вашата нова църква (например служби за поклонение, молитвени групи, библейски училища, евангелизации, молитвени тройки и др.) Кои ще са основните програми, които ще използвате, за да достигнете вашата определена група и основите нова църква?
- Г. Очаквани резултати. Кои са дългосрочните цели, които се надявате да изпълните? Писменият отговор на тези четири елемента се счита за **изявление на целта**.

II. ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ ВЪВ ВРЪЗКА С ФИЛОСОФИЯТА НА СЛУЖЕНИЕ

(Отговорете на следните въпроси заедно с другите от вашия екип.)

- А. С кои три думи ще опишете новата църква, която основавате?
- Б. Кой образува обществото, което се опитвате да достигнете? Кой тип хора ще станат част от вашата църква?
- В. Какво ще направи църквата уникална?
- Г. Кои са най-атрактивните неща за вашата църква?
- Д. Какво от вашата църква ще привлече хората от града/селото, което се опитвате да достигнете?

Е. За кого вашата църква ще бъде от най-голям интерес?

Ж. Кого искате вашата църква да привлече?

З. Кои програми и дейности ще бъдат успешни за църквата? Как определяте успеха?

III. УНИКАЛНИ РАЗЛИКИ НА ВАШАТА ЦЪРКВА

Какво е уникалното и различното в начина, по който вашата църква прави това, което прави (ще направи) в следните области - поклонение, поучение на Писание-то, евангелизиране, общение, администрация, работа с деца и младежи, връзки с обществото, социално служение, мисии, доктрини, финанси, източници, сгради и др.

IV. СТИЛ НА СЛУЖЕНИЕ

Какво мислите, че трябва да се помни, когато разработвате философия на служение за вашата църква? В един или два параграфа опишете стила на служение, който вие виждате за вашата църква. Какъв ще бъде вашият уникален "характер" на църквата?

V. ЦЕННОСТИ

Кои са водещите **ценности** на вашата нова църква? Какви убеждения ще ръководят вашето служение през идващите месеци и години? Избройте поне 10 ценности.

VI. ОПРЕДЕЛЕТЕ ВАШАТА ФИЛОСОФИЯ НА СЛУЖЕНИЕ

Опитайте се да напишете в два параграфа изявлението на целта на вашата философия на служение, което включва елементите, изброени по-горе. Можете ли в едно изречение да изразите философията си на служение?

Пример за изявление на целта

Църквата “Вяра в Христос” съществува за да:

1. ИЗДИГА Бог Отец, Син и Святия Дух чрез:

- а. Хваление, молитва, поклонение и възхваляване на Божията слава, святост, истина, красота и любов.
- б. Общение с Исус Христос като любящ, всемогъщ Спасител, Господ и Цар.
- в. Единство и хваление, породени от присъствието на Святия Дух и изразени чрез пло-дове и дарбите на Духа.

2. УСТАНОВИ грижовно общество от вярващи чрез:

- а. Насърчаване за обстановка на любов, приемане и прощение.
- б. Развиване на топло, грижовно и подпомагащо взаимоотношение.
- в. Служение и жертва за посрещане на нуждите един на друг.

3. ЕКИПИРА вярващите за ефективно служение чрез:

- а. Обучение и проповядване на Божието Слово, като се прилага в ежедневните нужди на хората.
- б. Обучение, откриване, разпознаване, развиване и използване на дарбите на Святия Дух от всеки вярващ.
- в. Обучение и екипиране на вярващите да знаят Божията воля, да имат опитност в Хри-стовата сила и да вършат Христовата работа.

4. РАЗПРОСТРАНЯВА Благата вест на Христос към света чрез:

- а. Творческо, чувствително и състрадателно достигане на заобикалящите общества, из-ползвайки творчески форми на евангелизиране и комуникация, прокламирайки покая-ние, изповядване и доверяване на Бог чрез Христос, приемане на Исус за личен Спа-сител и служение, почитайки Бог като Цар в общението на църквата.
- б. Загриженост за целия човек чрез посрещане на емоционалните, физически, социални и духовни нужди като го доведем до пълнота вътре в обществото.
- в. Посвещение на основаване на църкви и разпространение на църквата навсякъде по света.

Виждане

Библейски принципи за наситено основаване

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да покаже, че наситеното основаване е библейски принцип, който Бог използваше и използва и днес, за да осъществи целта Си.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да има ясно разбиране какво се има в предвид под “наситено”;
- ◆ да знае, че наситеността е библейски принцип, отнасящ се за Божието действие в историята;
- ◆ да участва в основаването на нови църкви като приема “наситеността” за основен принцип.

☞ План на урока

- I. Въведение: Определение за “наситено”.
- II. “Наситеност” в Стария Завет.
- III. “Наситеност” в Новия Завет.
- IV. “Наситеност” в историята.

Приложение

5A Приложение: Разпространение на евангелието в Мала Азия.

☞ Напътствия към водещите

След като дадете определение за “наситено”, разделете участниците на малки групи. Нека всяка от групите направи една от следните задачи:

- ◆ Без да гледа в учебниците, да обобщи какво казват следните стихове за принципите на наситеността: *Битие 1:28, 9:1, 9:7, 10:32 и 11:1-8.*
- ◆ Без да гледа в учебниците, да напише каква е Исусовата стратегия за наситеност в *Матей 4:23, 9:35 и Лука 10:1.*

Вместо да изнасят лекция върху тези пасажи, нека групите споделят какво са открили.

Библейски принципи

КАКВО УЧИ БИБЛИЯТА ЗА НАСИТЕНОТО ОСНОВАВАНЕ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ: ОПРЕДЕЛЕНИЕ ЗА “НАСИТЕНО”

Какво означава “наситено основаване на нови църкви”? За да отговорим на въпроса, първо трябва да дефинираме термина “наситено”.

Думата “наситено” е прилагателна форма на глагола “насищам”, който означава: “да обработваш или зареждаш с нещо до степен, до която нищо повече не може да се абсорбира, разтвори или задържи.” Илюстрация: гъба, която до такава степен е напоена с вода, че вече нищо повече не може да поеме.

Бог използва принципите на “насищане” или “изпълване” в цялото Писание, започвайки с напълване на земята с хора и създаване на ученици от всички нации. Целта е: знанието за Господната слава да изпълни земята така, както водите покриват морето (*Ава-кум 2:14, Исаия 11:9*).

Прилагайки думата “наситено” към основаването на нови църкви, имаме предвид земята да се напълни с църкви, така че всеки мъж, жена и дете, да чуят евангелието и съответно да приемат или отхвърлят Исус Христос като личен Спасител.

II. “НАСИТЕНОСТ” В СТАРИЯ ЗАВЕТ

A. В началото – напълването на земята (насищането) беше старозаветна тема.

Божията заповед беше земята да се напълни с хора – *Битие 1:28, 9:1 и 9:7*. След потопа хората се разпръснаха по земята (*Битие 10:32*). Но след това се установи-ха на едно място (*Битие 11:1-2*). Започнаха да строят град “и да си направим име, да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя” (*Битие 11:4*). Тогава Бог обърка езика им и “*ги разпръсна по лицето на цялата земя*” (*Битие 11:7,8*).

За дискусия: Как мислите, защо Бог искаше хората да изпълнят земята?

B. В Стария Завет Божието желание беше цялата земя да бъде наситена със познание за Него.

Божие обещание към Авраам беше “*в тебе ще се благославят всичките наро-ди*” (*Битие 13:2*). Желанието Му цялата земя да Го познава, е изразено в следните стихове:

- ◆ *Числа 14:21;*
- ◆ *Исус Навин 4:24;*
- ◆ *Псалом 67; 72:19;*
- ◆ *Исаия 11:9;*
- ◆ *Авакум 2:14.*

III. “НАСИТЕНОСТ” В НОВИЯ ЗАВЕТ

A. Исус използваше “насищането” като стратегия за служението си в Галилея.

- ◆ Исус се насочи към Галилея с цел “насищането” ѝ (*Матей 4:23*);

- ◆ Той отиде във всички градове и села (*Матей 9:35*);
- ◆ Исус изпрати двама по двама във “всеки град и място, където сам Той щеше да отиде” (*Лука 10:1*).

Б. Исусовите притчи за царството показват принципите за наситеност.

В *Матей 13 глава* Исус поучава учениците Си за Божието царство чрез поредица от притчи. В първата от тях Той казва как царството ще бъде прието от различните видове слушатели. В следващата притча - за плевелите - говори за работата на неприятеля, който посява плевели между доброто семе. Последната притча има същото приложение – Господ е Този, Който разделя истината от лъжата. Петата и шеста притча (за скритото имане и за бисера) подчертават радостта на тези, които намират това “съкровище”. А по средата има две притчи, които говорят за разпространяване на царството.

1. Притчата за синаповото зърно (*Матей 13:31-32*).

В тази притча става въпрос за огромен растеж. От едно малко начало (“*по-малко от всичките семена*”) синаповото зърно пораста, за да се превърне в най-голямото между градинските растения. Посланието е ясно: малко в началото си, Божието царство ще израсте в “широко разпростряло се дърво”. (Вижте подобна илюстрация в *Данаил 4:20-22*, с която евреите трябва да са били запознати).

2. Притчата за кваса (*Матей 13:33*).

В тази притча малката бучка мая прониква в голямата тестена маса. Като че ли посланието е същото както в притчата за синаповото зърно, но в допълнение се набляга на промяната, която става докато маята прониква в тестото. Малко в зародиша си, Божието царство ще продължи да напредва докато покрие цялата земя (сравнете *Откровение 11:15*).

В края на тези поучения Исус попита учениците си: “*Разбрахте ли всичко това*” (*Матей 13:51*)? Очевидният отговор е “не”, тъй като след възкресението Си, Той прекара 40 дни като им говореше за Божието царство (*Деяния 1:3*).

В. На Ранната църква беше заповядано да свидетелства от Ерусалим до края на земята (*Деяния 1:8*).

По време на този 40-дневен период Исус каза на учениците Си да Го чакат в Ерусалим. От техния въпрос проличава, че те все още очакваха по това време Той да установи Свое земно царство. Вместо това Той им каза, че ще приемат Святия Дух и тогава ще бъдат свидетели до края на земята, започвайки от Ерусалим. Интересно е това, че Исус започва и завършва служението си като използва “наситеността” като главна тема. В притчите за сеяча и за хвърлената в езерото мрежа (*Матей 13 глава*), Исус сякаш посочва, че Царството обхваща цялата земя и събира всякакъв вид риба. В края на служението Си, Той дава наставления на учениците си как да наситят света с Добрата вест.

Поръчението включва насищане на географски (*Деяния 1:8*), езикови (*Деяния 2:5-7*) и етнически (*Деяния 10*) групи. Въпреки че фразата “основаване на нови църкви” не се използва в Библията, изучаването на книгата *Деяния* и посланията сочат, че след проповядване на евангелието, апостолите основаваха църкви.

Г. Апостол Павел използваше принципите на наситеното основаване на църкви, за да достигне Мала Азия.

В *Деяния 19:9,10* – Павловата набелязана цел беше провинцията на Мала Азия. Той избра Ефес за център, който е най-главният град в западната част на провинцията. Там среща учениците си, които впоследствие отидоха из провинцията “*така щото всички, които живееха в Азия, и юдеи и гърци, чува Господ-*

ното учение". От книгата *Откровение* знаем, че поне в седем от главните градове на тази област, бяха основани църкви (*Откровение 2-3 глави*).

IV. "НАСИТЕНОСТ" В ЦЪРКОВНАТА ИСТОРИЯ

- A.** През пети век в Ирландия Патрик повел движение, което изпълнило всяко село с църкви. Като използвал корумпираната друидска религия (рел. с-ма на древните келти в Галия, Британия и Ирландия) и като довел жреците, както и обикновените хора, до Христа, той променил друидската система в християнска. Храмовете и службите за поклонение били използвани за християнски събирания. По-късно от Ирландия излезли легендарни мисионерски екипи, които основали църкви между дивите племена на Северна Европа.
- B.** Реформацията навлязла в Унгария през XVI век. Реформаторската църква основала център в Дебрецен, наречен втора Женева. От там църквата организира географско систематично основаване на църкви в Трансилвания, чиито села се напълнили с реформаторски църкви, проповядващи Библията.
- B.** Съживлението, водено от Джон Нокс в Шотландия, също наситило областта с реформаторски църкви. Това съживление било известно с посвещението си на застъпническата молитва. Кралица Мери споделяла, че се страхува от молитвите на Джон Нокс повече, отколкото от цялата английска армия.
- Г.** Съживлението, водено от Уесли и Уитфийлд, довело не само до наситено основаване на църкви, но и до социална промяна, която може би предотвратила революция, подобна на френската. То се разпростряло в Америка и под водачеството на Джонатан Едуардс и Франсис Азбъри, довело до наситено основаване на конгрешански и методистки църкви. И въпреки голямата теологична разлика между Уесли и Уитфийлд, уважението и любовта между двамата са били пословични. Когато попитали Уесли дали ще види Уитфийлд в небето, той отговорил: "О, не! Той ще бъде толкова над мен и аз ще бъда толкова под него, че няма да го стигна!".
- Д.** Днес из цялата земя има движения за основаване на църкви. Голями съживления се наблюдават в Латинска Америка, специално в Бразилия, Китай, Корея, Централна Африка, и много силно съживление в Гана (позната преди като "Черният континент", а сега като "Християнският континент"). Също така са започнали движения за основаване на църкви в Украйна и Румъния.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Целите за умножаване и насищане ръководни ли са във вашата църква?
- ◆ Имате ли план за основаване на църкви между други националности във вашата страна?
- ◆ Имате ли план за изпращане на мисионери в други страни?
- ◆ Вярвате ли, че Бог желае да запише името на нацията ви в църковната история?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Направете индуктивното библейско изучаване в Приложение 5А.

Разпространение на евангелието в Мала Азия

СТРАТЕГИЯТА НА ПАВЕЛ

I. ПРОЧЕТЕТЕ ДЕЯНИЯ 19 И 20:13-36

II. ИНФОРМАЦИЯ ЗА ОБСТАНОВКАТА

A. Открийте каквото можете за града Ефес по това време. Използвайте библиейски речник и енциклопедия.

B. Колко дълго Павел стоя в Ефес? (Деяния 19:8,10 и 20:31).

B. Какво включваше неговото служение?

- ◆ Говореше дързостно в синагогите (Деяния 19:8);
- ◆ Проповядваше и евангелизираше от къща на къща (Деяния 20:20);
- ◆ Поучаваше презвитерите (Деяния 20:17-20, 27-31);
- ◆ Възвеличаваше се името на Господ Исус (Деяния 19:17);
- ◆ Разискваше всекидневно с учениците. Забележете свързващата фраза “та-ка щото” – в последствие учениците разнесоха Словото в Мала Азия (Деяния 19:9-10).

Г. Ако Павел е бил в Ефес, как е могъл да каже: “всички, които живееха в Азия, и юдеи и гърци, чува Господното учение” (Деяния 19:10)?

Д. Следва списък с някои от Павловите ученици. Погледнете стиховете и кажете къде разнесе всеки един евангелието.

- ◆ Тит (Тит 1:5);
- ◆ Аполос (Деяния 18:24 и надолу);
- ◆ Прискила и Акила (Деяния 18:19);
- ◆ Епафрас (Колосяни 1:7);
- ◆ Гаи и Аристарх (Деяния 19:29);
- ◆ Трофим (Деяния 20:4);
- ◆ Тимотей (Деяния 19:22);
- ◆ Ераст (Деяния 19:22);
- ◆ Сосипатър (Деяния 20:4);
- ◆ Секунд (Деяния 20:4);
- ◆ Гай (Деяния 20:4);
- ◆ Епафродит (Филипяни 2:25).

Е. Какви бяха някои от проблемите, които те срещнаха?

Забележка – Докато беше в Ефес, Павел написа 1 и 2Коринтяни (1Коринтяни 16:8)

- ◆ *1Коринтяни 1:11;*
- ◆ *1Коринтяни 3:1;*
- ◆ *1Коринтяни 5:1;*
- ◆ *Деяния 19:9;*
- ◆ *Деяния 19:23 и надолу;*
- ◆ *Водачество – Забележете в 1Тимотей Павел остави църквата под грижите на един от неговите ученици.*

Ж. Опишете Божията свръхестествена работа:

1. В живота на учениците (*Деяния 19: 1-7*).
2. Чрез “необикновени чудеса” (*Деяния19:11-12*).
3. Вярващите публично изповядаха техните зли дела и изгориха техните кни-ги (*Деяния 19:19,20*).

З. Какво мотивира Павел в неговото служение?

- ◆ *2Коринтяни 5:10;*
- ◆ *2Коринтяни 5:14,15;*
- ◆ *2Коринтяни 5:1,18.*

III. СРАВНЕТЕ ВАШАТА СТРАТЕГИЯ НА СЛУЖЕНИЕ С ПАВЛОВАТА СТРАТЕГИЯ

Погледнете фигура 5А.1 на следващата страница. Размислете върху вашето служение като го сравнявате с Павловото служение. Отразява ли вашето служение принципите за основаване на църкви?

Фигура 5А.1. – Сравнение на вашето служение с Павловото служение

Павловото служение	Вашето служение
<p>МЯСТО: Ефес (<i>Деяния 19:10; 20:20,31</i>)</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Павел престоя там 2 – 3 год. ◆ Беше стратегическо място: <ul style="list-style-type: none"> – Търговски център; – Туристически център; – Религиозен център. 	<p>МЯСТО: Напишете вашия град или определена област (Използвайте проучване, което вече сте направили).</p>
<p>ВИДОВЕ СЛУЖЕНИЯ:</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ <i>Деяния 19:8</i> - дързостно говорене. ◆ <i>Деяния 20:20</i> проповядване и поучение от къща на къща. ◆ <i>Деяния 20:20-21,31</i> поучение на презвитерите. ◆ <i>Деяния 19:10</i> всекидневни дискусии с учениците. 	<p>ВИДОВЕ СЛУЖЕНИЯ: Избрийте служенията, които използвате за основаването на църкви.</p>
<p>СРЕДСТВА:</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Наеха училище (<i>Деяния 19:9</i>). ◆ Неговите ученици: <ul style="list-style-type: none"> – Тит (<i>Тит 1:5</i>); – Аполос (<i>Деяния 18:24 и надолу</i>); – Прискила и Акила (<i>Деяния 18:19</i>); – Епафрас (<i>Колосяни 1:7</i>); – Гай и Аристарх (<i>Деяния 19:29</i>); – Трофим (<i>Деяния 20:4</i>); – Тимотей (<i>Деяния 19:22</i>); – Ераст (<i>Деяния 19:22</i>); – Сосипатър (<i>Деяния 20:4</i>); – Секунд (<i>Деяния 20:4</i>); – Гаий (<i>Деяния 20:4</i>); – Епафродит (<i>Филипяни 2:25</i>). 	<p>СРЕДСТВА: Избрийте средствата, които Бог осигури за вашето основаване на църкви.</p>

Служението на Павел	Вашето служение
<p>БОЖИЯТА СВРЪХЕСТЕСТВЕНА РАБОТА</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ В живота на учениците (<i>Деяния 19:1-7</i>). ◆ Чрез “необикновени чудеса” в живота на болните (<i>Деяния 19:11-12</i>). ◆ Вярващите публично изповядаха техните зли дела и изгориха техните книги (<i>Деяния 19:19-20</i>). 	<p>БОЖИЯТА СВРЪХЕСТЕСТВЕНА РАБОТА</p>
<p>ПРОБЛЕМИ</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Лоши новини от Коринт (<i>1Коринтяни 1:10-11</i>). ◆ Разделения и кавги (<i>1Коринтяни 1:11</i>). ◆ Плътски християни (<i>1Коринтяни 3:1</i>). ◆ Сексуална неморалност (<i>1Коринтяни 5:1</i>). ◆ Юдеите публично злословеха учението (<i>Деяния 19:9</i>). ◆ Опозицията на Димитри (<i>Деяния 19:23 и надолу</i>). 	<p>ПРОБЛЕМИ</p>
<p>ПРИНЦИПИ НА ВОДАЧЕСТВО</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Доверие в другите за водачество (<i>1Тимотей 1:3</i>). 	<p>ПРИНЦИПИ НА ВОДАЧЕСТВО</p>
<p>МОТИВИ</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Страх от Господа (<i>2Коринтяни 5:10</i>). ◆ Божията любов (<i>2Коринтяни 5:14,15</i>). ◆ Чувство за Божия призив (<i>2Коринтяни 5:18</i>). 	<p>МОТИВИ</p>
<p>МЕТОДИ</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Позволи на един от неговите ученици да вземе водачеството на църквата (<i>1Тимотей 1:3</i>). 	<p>МЕТОДИ</p>

Проучване - упражнение

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☛ Въведение

☛ Цел на урока

Целта на този урок е да даде възможност на участниците в семинара да споделят това, кое-то са научили по време на проучването си.

☛ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбират по какъв начин събраната информация е стратегическа за развитието на ефективно евангелизиране и на стратегии за основаване на нови църкви;
- ◆ да знаят как да представят накратко доклада от проучването;
- ◆ да участват в оценяване приложимостта на разнообразните методи за събиране на информация в разработването на стратегии за евангелизиране и основаване на църкви.

☛ План на урока

- I. Въведение.
- II. Насоки за представяне на данните от проучването.
- III. Ключови въпроси, на които трябва да отговорите когато представяте проучването.

☛ Напътствия към водещите

Това е семинарен урок. Дайте възможност на всеки от участниците да представи откритията си от задачата за проучване в модул I. Ако имат диаграми, карти, плакати и др., изложете ги, така че да могат да бъдат видяни по време на междучасията и свободното време.

Проучване - упражнение

ПРЕДСТАВЯНЕ НА РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ПРОУЧВАНЕТО В МОДУЛ I

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

В модул I получихте задача да съберете информация за областта, където ще основават църква. Трябваше да съберете колкото е възможно повече информация за жетвената сила (християнските източници) и жетвено поле (областта, в която ще работите). Трябваше да анализирате тази информация и да я оформите в доклад, описващ събраната информация и значението ѝ за стратегиите за евангелизиране и основаване на нови църкви в съответната област.

II. НАСОКИ ЗА ПРЕДСТАВЯНЕ НА ДАННИТЕ ОТ ПРОУЧВАНЕТО

Всеки участник или екип от участници в семинара трябва, в рамките на 10-15, ми-нути да представи резултатите си, като използва следните указания:

1. Първа част - основните събрани данни (5-7 минути):

- ◆ Опишете определената от вас област.
- ◆ Как събрахте информацията си (обща проучвания, интервюта, наблюдения, географски карти, справочници и т.н.)?
- ◆ Обсъдете някои от по-значителните проблеми или трудности, които срещнахте. Как ги преодоляхте? Какво бихте променили следващия път?

2. Втора част - анализиране на данните от проучването (5-8 минути):

- ◆ Останалата част от представянето трябва да представи резултатите от събраната информация.
- ◆ В представянето трябва да отговорите на ключовите въпроси от точка III.

III. КЛЮЧОВИ ВЪПРОСИ, НА КОИТО ТРЯБВА ДА ОТГОВОРИТЕ, КОГАТО ПРЕДСТАВЯТЕ ПРОУЧВАНЕТО

1. Коя е най-заинтригуващата информация за набелязаната ви област и хората, живеещи там?
- 2.. Имаше ли информация, която ви изненада?
3. Какви специфични неща научихте, които ще ви помогнат в определянето на стратегията ви за основаване на църква във вашата набелязана област?
4. От какво по-нататъшно проучване се нуждаете за развитието на една широко-обхватна стратегия за основаване на църква в определената ви област?

Оценка на жетвеното поле и жетвената сила

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да използва резултатите от проучването за мобилизиране на още хора, които да се присъединят към задачата за основаване на нови църкви.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва да може да преценява значението на данните от проучването за основаване на нова църква.

☞ План на урока

- I. Пророческо слово.
- II. Оценка на жетвеното поле.
- III. Оценка на жетвената сила.
- IV. Определяне на източниците, които ще бъдат в помощ.

☞ Напътствия към водещите

- ◆ Нека участниците накратко коментират тези моменти в предишното си проучване.
- ◆ При представянето по време на сесията, участниците трябва да представят само данните от жетвеното поле, освен ако данните за жетвената сила не са потвърдени и от пасторите, църковните водачи, а при необходимост и от деноминационните ръководители. Информацията за жетвената сила може да бъде и доста деликатна, тъй като е възможно да отразява пропуските на църквите в достигането на невярващите. Обърнете внимание на насоките в подточка Б от точка IV, към тези, които правят проучването. Нека използват данните на жетвената сила така, че да мобилизират участниците за основаване на нова църква.

☞ План за действие

Запланивайте основаване на нова църква на базата на оценката от проучването.

Оценка на жетвеното поле и жетвената сила

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ПРОРОЧЕСКО СЛОВО

След проучването на областта към която сте се насочили, кое вярвате, че ще бъде “пророческото слово” на екипа ви за основаване на нова църква в областта? (Вижте урок 4 от модул I). Помнете:

A. Състоянието на хората.

Забележете в *Матей 9:35-38*, че когато Исус отиде между хората, Той каза, че те са отрудени и пръснати като овце, които нямат пастир. Видя, че между тях имаше много болни и ги изцели. Те страдаха. Когато отиде между тях, Той за-беляза страданието им.

Като се основавате на вашата задача за проучване, как бихте описали ситуацията на хората, живеещи във вашата определена област? Демографско описание, нужди и др. (Вижте приложение 4A от част Виждане, модул I).

B. Тяхното духовно състояние.

Исус видя, че хората нямаха водителство в духовния си живот. Те нямаха ни-каква насока (*Матей 9:36*).

Обобщете духовното състояние на хората във вашата определена област. Има ли някакви църкви сред хората там? Какъв процент от хората посещават църк-ва или се смятат за последователи на Христос? Отворени ли са за евангелие-то? Какви други религиозни групи работят между тях? Колко църкви трябва да се основат във вашата определена област, за да може всеки човек да има въз-можността да чуе евангелието по начин, който е уместен за него и за неговата ситуация? (Вижте приложение 4A от част Виждане, модул I).

B. Какво трябва да правят Божиите хора.

Тогава Господ даде заповед да се молят (*Матей 9:38*). След това Той намери работници, обучи ги и ги изпрати, като им каза дори за осигуряването на фи-нансова помощ ! (Вижте *Матей 10 глава*).

Какво специфично ви призовава Бог да направите, за да достигнете хората във вашата определена област? Какви средства (хора, църкви и служения) могат да бъдат включени като помощ за достигането на тези хора? Каква роля ще имате вие и вашия екип за включването на други да се молят и да работят за-едно с вас в достигането на хората от определената ви област?

II. ОЦЕНКА НА ЖЕТВЕНОТО ПОЛЕ

От проучването, което вече сте направили, отговорете на следните въпроси:

A. Кой факт за жетвеното поле, който ви беше известен от преди и е важен за основаването на църкви, се потвърди след като направихте проучването?

Б. След проучването, какво ново открихте, което е важно за основаването на нови църкви и което не ви беше известно преди?

В. Какви добри възможности за евангелието открихте?

Г. Какви са препятствията и как биха могли да се преодолеят?

III. ОЦЕНКА НА ЖЕТВЕНАТА СИЛА

Информация, която е споделена в правилния контекст, е силно средство за промяна на хорското разбиране и за предизвикването им към действие. Обаче, тази информация, която е споделена по неподходящ начин, може да предизвика неудобство, което да се превърне в гняв, реакция на защита и затвореност за промяна.

Вашият доклад от проучването може да бъде силно средство, което Бог да използва да предизвика загриженост за нуждите на вашата определена област и желание в хората, живеещи в тази област, да станат последователи на Исус Христос. Направете следното:

A. Определете пред кого първо можете да представите данните.

- ◆ Молете се за мъдрост. Ще трябва да бъдете дискретни и да не представяте нещата по критичен начин, в случай, че те говорят за недостатъчна работа на християните в достигането на невярващите.
- ◆ Преценявайте. Не споделяйте всичко, но само важни неща, които ще помогнат на хората да видят как те могат да участват в основаването на нови църкви.
- ◆ Споделете с един или двама доверени съработници това, което сте разбрали за жетвената сила. Помолете някои добри приятели за съвет и за тяхното виждане на това как да насърчите вярващите да участват в основаването на църкви от гледна точка на резултатите от проучването. Не се вслушвайте в отрицателни отговори, които твърдят, че това е невъзможно. Помнете, че Исус е с вас.
- ◆ Споделете лично с църковните водачи и потърсете тяхното одобрение, за да представите проучването на жетвената сила пред другите. Покажете им как основаването на нови църкви ще разшири служението им и, че с уважение към тяхния авторитет ще извършите Господната воля.
- ◆ Разберете как другите ще отговорят на призива за основаване на нови църкви. Помислете предварително как да насърчите в тях положителни отговори на вяра и как внимателно и мъдро да се справите с отрицателните реакции на неодобрение.
- ◆ Споделете с тези, които се интересуват от задачата за основаване на нови църкви. Използвайте тази информация, за да изградите екип.
- ◆ Определете как по най-добрия начин да представите информацията за жетвената сила пред група. Използвайте карти, разкази за интересни личности и представете виждането от Божия страна.

Б. Определете по какъв начин ще представите проучването на жетвената сила, за да предизвикате:

- ◆ Съчувствие за погиналите. Представете нещата, които показват духовното отчаяние на хората. Разкажете им някоя истинска история от мястото на проучванията ви, която ще ги накара да почувстват болка за страданието на тези без Христа.

- ◆ Молитва. Представете нуждите, на които само Бог може да отговори. Моле-те се за работници.
- ◆ Мобилизиране на хората за помощ при основаване на църквата. Представете информацията, която ще помогне на хората да видят как те могат да помогнат. Бъдете практични и покажете конкретни неща, с които могат да помогнат – работа с деца, помощ в сградата, финансова помощ, помощ в музиката, евангелизирането или дори практическа дейност.
- ◆ Даване. Бъдете конкретни за това, от което се нуждаете във финансово отношение. Бъдете много открити и честни, но не се колебайте да представите нуждата.

IV. ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ИЗТОЧНИЦИТЕ, КОИТО ЩЕ БЪДАТ В ПОМОЩ

A. С какви средства разполагате, които ще ви помогнат да достигнете определената област?

- ◆ Хора. Кой желае да се включи? Попитайте хората и им дайте възможност сами да проявят желание да помогнат в основаването на църквата.
- ◆ Пари. Какви парични средства са на разположение?
- ◆ Материали. С какво разполагате: литература, филми, музикални инструменти и т.н.?
- ◆ Време: По колко време могат да отделят хората?

B. Колко заинтересована е вашата църква? Кой ще помогне? Направете списък на желаещите, като отбележите областите, в които ще се включат.

1. Молитва.
2. Даване.
3. Отиване.

B. Каква стратегия ще развиете за мобилизиране на жетвената сила? Напишете стратегията си и я следвайте в сформирането на екип за основаване на нова църква. Не забравяйте да следвате горепосочените стъпки.

ПРИМЕР

Нашата църква (Църквата на християните на Великата заповед) е основана в Бърно, Чехия през лятото на 1995 г. В началото на усилията ни да достигнем външния свят, се опитахме да ходим от дом на дом, като задавахме на хората различни въпроси и споделяхме евангелието. Също така показахме филма "Исус" в различни културни центрове. Но постепенно осъзнахме, че тези начини на споделяне на евангелието няма да са така успешни, както бяха по времето непосредствено след революцията.

Когато посетихме семинара за основаване на нови църкви в Острава, научихме за идеята на проучването. С тази информация се надявахме да открием какви, според хората, са нуждите им и да им помогнем.

Започнахме да се молим в църквата си за целия проект. Тогава, през януари, 1996 г., решихме да разговаряме с хора, които живееха в две части на града, наречени Лесна и Каменни Върч. Тези области са доста различни, така че щяха да ни позволят да сравним резултатите. Научихме, че болшинството от хората в Каменни са млади семейства с деца, докато в Лесна има повече хора на средна възраст, също и по-възрастни. По-голямата част от хората, особено в Лесна, не желаеха да водят дълги разговори с нас.

Обработихме резултатите от проучването с компютър и ги изпратихме на участниците, които се интересуваха. Същевременно ги поканихме на други мероприятия. Видяхме, че хората, живеещи в Каменни Върч са твърде отдадени на припечелването на пари и са много заети. Често, заетите родители не прекарват много време с децата си. Това ни даде идеята да съсредоточим усилията си върху децата.

Започнахме да организираме волейболни игри на игрището на едно местно начално училище и поканихме децата от областта. През есента на 1996 г. наехме гимнастиче-ски салон и там играехме баскетбол. За няколко седмици се събраха около 20-30 деца. По време на почивките говорехме с тях, четяхме Словото и им свидетелствахме. Някои от тях проявиха интерес, а две от момчетата приеха Исус Христос.

През пролетта на 1997 г. се организираха футболни първенства. Дойдоха около 20 момчета. С тях се занимаваха четирима мъже от църквата. Същата пролет сформирахме младежка група по туризъм. От есента насам (поради времето) се събирахме безплатно в една стая, осигурена ни от общината. Всички групи се молеха децата и техните родители да дойдат до познание на Бога.

Вследствие на проучването, много от хората в този район ни познаваха. Въпреки, че не всички ни харесваха, някои от тях имаха истинско доверие в нас и това ни радваше. Същевременно някои от хората в църквата ни, докато служеха между децата, можаха да открият дарбите си. Бог употреби процеса на проучване, за да проясни виждането ни и задълбочи молитвения ни живот. Като следваща стъпка, се подготвяме да направим проучване в Кохоутовице, друга част от града.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Как споделянето на жетвената сила и жетвеното поле могат да са от полза за усилията ви в основаването на нова църква?
- ◆ Как споделянето на проучването може да се отрази на взаимоотношенията ви с християнските водачи?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Запланивайте основаване на нова църква на базата на оценката от проучването.
- ◆ Споделете за проучването ви на жетвеното поле с _____?
Защо тях? Доверявайте се на Бога за още съвети в стратегията ви за основаване на църква.
- ◆ Както е и уместно, споделете информацията за жетвената сила с подходящите хора.
- ◆ Погледнете вашето изразяване на целта в светлината на проучването си.

Духовен характер

Да живеем като синове, а не като сираци

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☛ Въведение

☛ Цел на урока

Целта на този урок е да помогне на основателя на църкви да израсте в отношенията си с Бога, осъзнавайки истината и последиците на осиновяването му. Този урок също трябва да помогне на участника да спре да омаловажава благата вест като омаловажава собствените си грехове. Ако човек е изцяло честен за греха си, той става изцяло верен на делото на Хри-стос.

☛ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбере, че е осиновен от Бога и е станал възлюбено Негово дете;
- ◆ да разбере как може да се върне към поведението на сирак, което парализира живота и служението му;
- ◆ да бъде по-уверен в Божията любов към него, да бъде способен да се справя с неуспехите, неувереността и страха;
- ◆ да благовества смело и да изпълнява задачата си на основател, не като някой, който е сам, но като възлюбено Божие дете, което работи заедно със своя небесен Баща.

☛ План на урока

- I. Въведение.
- II. Живот на сирак.
- III. Християни, които мислят и живеят като сираци.
- IV. Синове на Бога.
- V. Защо не осъзнаваме положението си.

☛ Напътствия към водещите

Дайте на участниците да изпълнят задачата за езика, и след няколко дена проверете как се справят. Тази задача ни помага да разберем силата на греха в нас и нуждата ни от Божията благодат и сила.

Терминът "син" не изключва жените. Използваме тази дума само защото книгата *Галатяни* я използва. Дъщерите също са Божии чада.

Да живеем като синове, а не като сираци

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Божие Слово ни учи, че всички имаме Създател, който иска да ни бъде любящ баща (*Матей 6:26, 32*). Но заради склонността ни към неподчинение, ние сме Го оста-вили, за да се грижим сами за себе си (всъщност, да живеем живота си така, както го искаме ние). Решението да обърнем гръб на Бога е повлияло много на мисленето и на поведението ни. В много отношения това ни е накарало да мислим и да действа-ме като... сираци.

В този урок ще разгледаме как, дори и като християни, мислим и действаме като сираци. Ще разгледаме *Галатяни 4:1-7*, където се описва взаимоотношението на все-ки християнин с Бога. И накрая, ще научим как да живеем като деца на небесния ни Баща, Който ни е възлюбил от вечността.

II. ЖИВОТ НА СИРАК

Ако някога сте били в сиропиталище и сте прекарвали известно време там, за да опознаете тези специални деца, може би сте забелязали някои твърде характерни за тях начини на поведение и мислене. Ето някои от тях:

A. Сираците са изпълнени със страх и несигурност.

Пренебрегването, а понякога и изоставянето на детето от родителите му, го поставя в дълбока несигурност за живота и за това какво може да се случи. За повечето от нас непредвидимото бъдеще не е нещо, за което се тревожим (твър-де много), но за едно дете, на което немислимото вече му се е случило (мама и татко ги няма, когато има нужда от тях), бъдещето изглежда доста страшно.

B. Сираците живеят с твърде голяма загриженост за себе си.

Всяко сираче сравнява това, което има, с онова, което другите притежават. Затова и има такъв принцип, че ако дадеш на едно сираче нещо, трябва да дадеш същото и на всички останали. Дори трябва да се внимава с цветовете, защото ако някое дете има играчка с друг цвят, у другите избухва жестока ревност.

B. Сираците имат много развито чувство на самотност.

Сираците имат убеждението, че след като мама и татко са ги дали (или остави-ли), те вече не принадлежат никому. След като биологическото "право" вече не съществува, няма никой, с когото да са свързани и за тях е трудно да повяр-ват, че някой наистина го е грижа за тях.

III. ХРИСТИЯНИ, КОИТО МИСЛЯТ И ЖИВЕЯТ КАТО СИРАЦИ

Нека първо да помислим как самите ние живеем като сираци. Сираците, както вече казахме, се чувстват сами на света. Също така те са изпълнени със страх и несигурност. Без баща или майка, които да се грижат за тях, те са загрижени изцяло за собствените си нужди, “те чувстват, че трябва сами да се грижат за себе си.” *Това звучи ли ви познато?*

Може би ние чувстваме това най-силно, когато живота като че ли се разпада пред очите ни, или нещо не върви както трябва. Как посрещаме трудностите? Какви мисли минават през главата ни в такива моменти? Не започваме ли да се безпокоим и да изпадаме в паника?

Понякога не мислим ли, че нещата вървят на зло, защото Бог трябва да се грижи за толкова много неща и е забравил за нас? Започваме да се тревожим, обезкуражаваме се и често дори се предаваме. Много пъти, чувствайки, че не ни разбират, ние обвиняваме другите за нашите проблеми. Гледаме на себе си като на “жертви”. Друг път пък се опитваме да вземем нещата в свои ръце, като установим стриктни правила, чрез които се опитваме да предотвратим разпадането на света пред на-шите очи. Чрез всички тези начини ние показваме гордостта си и липсата си на вяра в това, какво Бог ни е разкрил за нас и за нашите взаимоотношения. Ние ставаме духовни сираци.

Пример - Една жена станала християнка, но не била сигурна в Божията любов към нея. Една от причините за това е нещо, което се е случило в детството ѝ между нея и баща ѝ. Когато била много малка, веднъж простирала прането заедно със сестра си. Но тъй като не могла да достигне вѐжето, решила да закачи една от тениските на баща ѝ на една ръждива тел. Разбира се, когато тениската изсъхнала, била ця-лата на петна от ръждата и вече не ставала за нищо. Когато баща ѝ разбрал, се ядосал твърде много.

Само по себе си, това дете не било направило нищо лошо. То простряло тениската с най-добри намерения, без да подозира за последиците от това. Много бащи биха простили такава грешка на децата си или биха ги наказали малко. Този баща, обаче, наказал дъщеря си, като че ли е проявила явно неподчинение и бунт спрямо не-го. Тя израснала с мисълта, че баща ѝ не я обича.

Ние често виждаме Бог по такъв начин. Представяме си Го далечен, ядосан и очакващ сгоден случай да ни накаже. Мислим, че всъщност Той никога не ни е приемал и обичал. Представяме си Бог като един строг и безразличен Съдия. Нашите взаимоотношения с Него стават непостоянни и зависими от това как сме се справили в дадения случай.

Но това не е взаимоотношението, описано в *Галатяни 4 глава*. Няма да престанем да мислим и да живеем като сираци, ако не приемем Божието виждане за нашите взаимоотношения. Трябва да разберем каква е основата на тези отношения и какви са последиците от факта, че вече сме синове на Бога. Нека да разгледаме *Галатяни 4 глава*, която е пример за отношенията ни с Бог. (Прочетете *Галатяни 4:1-7*.)

IV. СИНОВЕ НА БОГА

A. Примерът с “порасналия син”.

Апостол Павел разкрива заблудата, в която християните в Галатия бяха изпаднали. Разглеждайки текста, виждаме че галатяните са забравили как са встъпили в правилни взаимоотношения с Бога, как са ги развили и как Бог им е дал Своите обещания. Те са се върнали към старото мислене. Смятат, че са получили спасението и приемането си от Бога, поне отчасти заради подчинението си на Божия закон. Павел ги учи за пореден път, че само чрез вяра в благовестията са

били оправдани и са получили Святия Дух. На основата на вярата в обещанията, дадени от Бог чрез Христос, те виждат Неговите благословения и дела в живота си сега. В края на трета глава Павел заключава, че Бог е дал за-конът, за да ни помогне да разберем истинската си греховност и да дойдем до Христос. След като сме повярвали веднъж в евангелието и сме с Христос, ние вече нямаме нужда от тази помощ. Сега сме синове на Бога.

По нататък, в четвърта глава, Павел обяснява в детайли как сме били осинове-ни от Бога и какво наистина означава това. Той използва една общоприета за времето си практика, за да ни даде ясна картина на взаимоотношенията, които имаме сега с Бога.

Когато синът е още млад, въпреки че е наследник на бащиното имущество, той все още е под надзора на настойници, които са отговорни за възпитанието и парите му. През това време синът няма никакви права и не може да взема решения, които ще повлияят на бащиното имущество. В определен смисъл положението му не е различно от това на един роб. В даден момент, определен от бащата, тази забрана пада и имуществото се прехвърля на сина, който може веднага да се разпорежда с него както сметне за добре. От този момент наследникът се счита за пораснал син с привилегия. Така сме описани и ние в нашите взаимоотношения с Бога. Ние сме пораснали, привилегирани синове. Но какво означава това за нас?

Б. Значението на този пример.

Апостол Павел обяснява, че преди да бъдем в Христа, ние сме били държани от елементарните принципи на този свят. Законът на Мойсей е държал здраво евреите, осъждал ги и е бил пречка за получаването на Божиите обещания. Ка-то езичници, ние биваме осъждани от съвестта ни (*Римляни 2:14,15*), която формира морала и религиозните ни норми. С каквито и принципи да сме живели по-рано, те ни обвиняват за нашите прегрешения и ни убеждават, че не сме заслужили да бъдем обичани от Бога. Ние сме в техен плен и усещаме осъждението.

Но в Христос сме свободни, грехът ни е напълно простен. Ние сме свободни от робството на осъждението. Затова не трябва сами да се поставяме под такова робство отново. Трябва да вярваме, че вече сме свободни, приети от Бога като привилегирани синове; получаващи всички обещания, дадени на изкупените от Исус Христос. За да бъдем уверени, че наистина имаме тази свобода, Бог е изпратил Святия Си Дух да обитава в нас и да ни насърчава. Бог вече не е Съ-дия за нас, но е наш любящ Баща. Павел използва думата "Авва", която по оно-ва време е била най-нежното обръщение към бащата (*Римляни 8:15-17*). Съ-временният израз "тате" може би най-добре улавя идеята на този термин, който говори за Божията любов към нас. Божието правосъдие се е обърнало в милост. Той вече не ни осъжда, но ни е осиновил, за да може да ни даде всичките Си обещания.

Ние можем да живеем със смелост и увереност, защото знаем кой е нашият ба-ща. Няма вече несигурност, няма причина да се опитваме да доказваме себе си. Няма вече страх от жестоки наказания. Няма вече самота. Ние имаме лю-бящ баща, който няма да ни изостави - Той ни обича!

V. ЗАЩО НЕ ОСЪЗНАВАМЕ ПОЛОЖЕНИЕТО СИ

Защо, въпреки че сме осиновени, често действаме и мислим като сираци? Защо се чувстваме сами, пълни със страхове, загрижени за себе си? Така е, защото омало-важаваме евангелието на Исус Христос и неговото значение в нашия живот. Еван-гелието е основата на нашето положение. Когато не го разбираме, ние не разбира-ме и положението си на синове. Правим това по няколко начина:

A. Омаловажаваме евангелието чрез своята гордост.

Евангелието е блага вест, но също така е и лекарство, което не се поглъща лесно. То ни смирява, напомняйки ни, че сме грешници, които не могат да спа-сят сами себе си. Дори като християни, ние често издигаме себе си над други-те. Дори си мислим, че нямаме нужда от помощта на Бога. Живеем, за да про-славим себе си и за да осъществим своите собствени егоистични планове. Жи-веем, за да изпълним целта си, да въздигнем себе си. Ако нещо или някой не допринесе за това, ние не искаме вече да имаме нищо общо с тях. И тази наша независимост кара Бог да ни остави да се оправяме сами. Ние ставаме сираци заради гордостта си.

Истината е, че имаме голям проблем, ако се осланяме изцяло на собствените си възможности (на “плътта” - *Галатяни* 3:3). Гордият човек се опитва да уста-нови своя собствена правда, вместо да разчита на Христовата правда. Един от белезите за такъв човек е, че той непрекъснато се грижи за това какво другите ще си помислят за него.

Ние правим това дори и в нашите семейства. Представете си човек, който си мисли “Аз мога да обичам жена си и децата си, не може да е толкова трудно.” Уверен в своите възможности, той се опитва да върши неща, които биха им до-ставили удоволствие. Един ден, прибирайки се вкъщи с букет цветя за жена си, тя го посреща с думите “Скъпи, имам чувството, че не ме обичаш. Знам, че ще имаме гости довечера. Всеки път, когато ще имаме гости, ти ми носиш цветя.” Егоистичният мотив на този човек да бъде видян като любящ съпруг от всички е скрит дълбоко в сърцето му, така че той дори не забелязва какво прави. Ако се замислим по-обстойно върху начина, по който обичаме своите половинки, ние вероятно ще разберем колко слаба всъщност е любовта ни.

Родени сме отново от Святия Дух и сме освободени от робството на греха. Се-га Духът обитава в нас и ни помага да преодолеем греха. Дълбоко грешим, оба-че, ако си мислим, че плътта някакси е очистена (*Римляни* 7:17-18) и никога по-вече няма да се наложи да се борим с влиянието на злите й пожелания. **Ние трябва да бъдем честни докрай пред Бога за греховете си.** Все още имаме проблем с плътта си и трябва да го признаем. Трябва да станем зависими от Святия Дух и да се научим да разчитаме на Него, за да ни помага да преодоля-ваме силата на греха в нас. Силата на Духа може да се изяви само когато осъз-наем нуждата си от помощ, но гордостта ще ни попречи да сторим това.

B. Омаловажаваме евангелието чрез своето неверие.

Друг начин да омаловажим евангелието е да спрем да вярваме, че Бог ни даря-ва с благодат единствено поради смъртта на Исус Христос на кръста. Движени от любовта си, много от нас се опитват да служат на Бога и да Го прославят. Когато се проваляме, провалите ни съсипват. И отново трябва да се покаем – този път за греха си на неверие. Трябва да вярваме в истината на евангелието, която ни казва, че само по благодат, а не по някаква друга причина, сме приети като Божи синове.

Трябва да погледнем на греха си напълно честно и да спрем да омаловажава-ме евангелието, ако искаме да разберем истинската природа на Божията лю-бов към нас и голямото благословение да се наречем Божи деца. Това е мно-го важно. Иначе ще се чувстваме сами, като мислим че животът ни е зависим от нас. Провалите ни ще продължат да ни преследват, а вината ни ще се превръ-ща в осъждение. Служението ни пред Бога ще стане едно мъчително задълже-ние, товара на което не ще можем да поемем. Ще станем неблагодарни към Бо-га и към другите, неосъзнавайки, че Исус Христос страда и умря за нашите гре-хове, за да ни направи привилегирани синове.

Как си омаловажил греха си? Как си омаловажил евангелието? Как това те е направило сирак?

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

“Задача за езика”:

През следващите два дена не клюкарствайте, не говорете лошо за никого, не се оплаквайте, не се защитавайте, когато някой разкрива ваша грешка и не се хвалете за ваши постижения. Говорете само добро за другите, отдавайте на Бога хвала за всич-ко, честно си признавайте, когато грешите и се хвалете само с вашите слабости.

Тази задача ще ви помогне да осъзнаете силното влияние на греха в нашия живот и голямата ни нужда от Божията благодат. След като я изпълните, ще изпитвате подълбока благодарност за това, че Бог ви е направил Свои синове, не въз основа на вашето подчинение, но поради изкуплението, което Христос извърши за нас. Това е задача за един цял живот, но вие първо се опитайте да я изпълните през след-ващите два дена.

“Сиракът се учи да бъде син”

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да се навлезе по-навътре в приложенията на истината за нашето положение на синове и дъщери на Бога. Мотивацията за духовен растеж и служение трябва да идва от сърце, изпълнено с любов и благодарност към Бога, а не със страх и вина. Като имаме това предвид, ще се вгледаме по-дълбоко в примера сирак – син.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да осъзнае последиците от осиновяването му от Бога;
- ◆ да разбира как ежедневно и на практика се проявява мисленето на син, противопоставено на това на един сирак;
- ◆ да живее и да служи с по-дълбоко убеждение за Божието присъствие и партньорство;
- ◆ да живее и да служи с нова загриженост за хората, след като познава Божиата благодат към него самия;
- ◆ да служи на Бог с голяма увереност, сила и любов.

☞ План на урока

- I Въведение.
- II. Натезало сърце срещу свободно сърце.
- III. Сърце, пълно с гордост, срещу сърце в партньорство с Бог.
- IV. Егоистично сърце срещу сърце, свободно да обича другите.

☞ Приложение

8 А Приложение: Сираци срещу синове.

☞ Напътствия към водещите

Както и в предишния урок, терминът “син”, използван доста често, не изключва жените. Използван е поради честата му употреба в книгата *Галатяни*. Дъщерите също са Божии деца.

(Забележка: Отделете време да се помолите за Божието водителство за този урок).

“Сиракът се учи да бъде син”

СЪРЦЕТО ИМА ЗНАЧЕНИЕ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I ВЪВЕДЕНИЕ

Въпросът за нашето осиновление е основен за Божето отношение към нас. То влияе върху всяка една страна от нашето мислене, отношения, действия. Нашето осиновление променя взаимоотношенията ни с Бог. Ще разгледаме в дълбочина приложенията на тази истина.

За да можем да разберем по-добре и да изпитаме на практика истината за нашето положение на “привилегировани синове”, ние трябва да преминем отвъд всеки-дневното си мислене. Доколко мислим и живеем като сираци и доколко като синове на Бога? Какви са мислите ни и какъв е животът, който живеем всеки ден? Важно е Святият Дух да отвори очите ни за тези неща. Ние трябва да Го помолим да работи в нас. Отделете няколко минути и се помолете за Неговото водителство в този урок.

Ще разгледаме три области от живота ни и ще преценим дали живеем като сираци или като синове. Има и други области, но тези три са най-важните. Нека да преми-нем през всяка една поотделно.

II. НАТЕЖАЛО СЪРЦЕ СРЕЩУ СВОБОДНО СЪРЦЕ

Какво е вашето сърце - натежало, победено или освободено? Може да има много причини сърцето ви да е натежало. Една от тях е чувството на вина и недостойнство.

Едно типично преживяване в християнския живот е все по-дълбокото осъзнаване на нашата греховност. Можем да си спомним за цар Давид, който каза *“Защото престъплението си аз признавам и грехът ми е винаги пред Тебе”* (Псалом 51:3). То-ва може да бъде едно твърде тежко преживяване за младия християнин - той открива греха си и осъзнава неговата тежест и реалност.

Да вземем за пример Георги. Когато се обърна към Бога и прие прощението на греховете си чрез Исус Христос, той изпита неземна радост. Чувстваше се като човек, освободен от затвора. Затова най-голямото му желание беше да угоди на Бога във всичко, което правеше. Не след дълго той се провали и разочарова твърде много. Неговият грях го обзе и за няколко седмици той беше напълно обезкуражен (и дори депресиран). Бореше се да вярва, че Бог все още го обича и приема. Той не може-ше да намери мир, докато не откри какво Бог казва за взаимоотношенията Си с него.

В *Римляни*, Бог ни казва какво мисли за нас, дори когато грешим. Зададени са шест въпроса *“Какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Оня, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, не ще ли ни подари заедно с Него и всичко? Кой ще обвини Божиите избрани? Кой е оня, който ще ги осъжда? Кой ще ни отлъчи от Христовата любов?”* (Римляни 8:31-35).

Когато някой зададе шест въпроса подред, ние знаем, че той не търси отговор. Отговорът на тези въпроси е очевиден. Същото е и с този пасаж. Отговорът е очевиден и Бог не очаква отговор от нас, а прави изявление "Аз ви обичам и не ви осъждам, и нищо няма да ви отдели от Моята любов."

Георги осъзна това изявление, когато накрая видя основата на Божията любов към него. Откриваме я в стих 39. Там се казва "нищо няма да може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ." Тази заключителна фраза ни дава основата на Божията любов към нас. Тя е основана на Исус Христос, нашия Господ. Не е в нас, но в Него, заради това, което Той понесе вместо нас. Георги откри, че ако Бог спре да го обича, Той ще трябва да отрече направеното от Сина Му Исус Христос на кръста. Той ще трябва да каже, че смъртта на Сина Му не е била достатъчна! Бог никога няма да каже това и следователно Той никога няма да спре да ни обича.

Когато Георги разбра това, той отново стана един освободен затворник. Тежестта на греховете му беше отнета и той отново се радваше на свободата да признае греха си и да го победи чрез Христовата кръв и правда. Преди Георги се беше покаял за греховете си, но не постоянстваше във вярата си в завършеното дело на Христос на кръста. Той откри, че именно гордостта му е пречела да познае това. За него беше трудно да признае пред Бога, че има нужда от Него точно толкова, колкото и в първия ден, когато повярва. Когато смирено призна своята нужда, нова радост изпълни сърцето му. Никой досега не го беше обичал толкова дълбоко и безусловно.

Бог иска да освободи сърцето ти със Своята любов. Любов, която знаеш, че не заслужаваш, любов тъй безусловна и тъй силна, че ти Му отвърщаш също с любов.

Толкова често ние се чувстваме недостойни и незаслужили. И въпреки това, Бог продължава да ни показва своята любов. И ако не можеш да позволиш на Христовата любов да премахне теглото ти и да освободи сърцето ти, тогава твоята вяра в Христовото дело на кръста е твърде малка. С една дума ти омаловажаваш евангелието. Бог казва "Стойте, прочее, твърдо в свободата, за която Христос ни освободи и не се заплитайте отново в робско иго" (Галатяни 5:1). Исус казва: "Мое-то робство е леко и моето иго е благо" (Матей 11:30). Можем да изпитаме това само ако изградим живота си като синове на Бога, но ако решим да постъпим по друг начин, нашето сърце ще бъде винаги натежало.

III. СЪРЦЕ, ПЪЛНО С ГОРДОСТ, СРЕЩУ СЪРЦЕ В ПАРТНЬОРСТВО С БОГ

Да вземем за пример Иван. Той беше роден в здраво християнско семейство, по-късно се за греховете си и беше спасен още много млад. През целия си живот той беше едно живо християнско свидетелство, въпреки опитите на мнозина да го злепоставят. Силното му посвещение на Господа го накара да стане мисионер в Си-бир, където за няколко години основа три църкви между будисти. Много хора го сочеха за пример и ако беше честен, Иван също щеше да каже, че се чувства като та-къв. Дълбоко в сърцето си Иван се гордееше с постиженията си и с посвещението си на Господа и беше уверен, че и Бог се гордее с него.

Ако и вие, като Иван, мислите, че Бог ви благославя заради посвещението ви, тогава имате твърде високо мнение за себе си. Иван нямаше греха на неверието или на липсата на вяра както Георги, но той също беше сирак. Сиракът мисли, че сам може да разреши проблемите си. А синът има усещането за Божието присъствие и по-мощ. И казано отново, това се отразява най-вече върху упованието в самите нас, противопоставено на ходенето с вяра в Бога. Това е изключително важно. Ако ние разчитаме само на себе си, тогава ние отхвърляме Божията помощ в нашето служение. Ние Го изтласкваме навън и оставаме сами, но не защото Бог ни е изоставил. Ние сме се отървали от Него. Станали сме сираци по собствен избор.

Често не осъзнаваме това, докато не погледнем по-задълбочено върху плодовете на нашия живот. Себеупованието носи плод на страх, безпокойство, безсъние, съмнение, поражение и недоволство, то ни подтиква да контролираме другите. Ние поемаме бремето на живота на нашите рамене и мислим, че от нас зависи да решим проблемите, пред които се изправяме. Полагаме всяко старание, но често оставаме обезсърчени, защото не можем да се справим сами. Това се отразява върху нашето служение и върху другите области от живота ни, които пренебрегваме, като например нашето семейство. Проблемите ни са непрекъснато в ума ни, поради което пропускаме да се грижим за другите около нас. Това води до безсъние и до други трудности, защото се опитваме да се справим с проблемите в личния си живот и в живота на църквата ни. И когато не успеем, се оплакваме колко тежък е живота. Това са плодовете, които носим, когато не вървим с вяра, поверявайки грижите си на Господа.

За да ни освободи от тази независимост, Бог често ни дава предизвикателства и изпитания, за да можем да потърсим Неговото присъствие и помощ в живота и служението ни. Това е, което направи и Исус със Своите ученици. Вземете например нахранването на петте хиляди. Поглеждайки текста в *Йоан 6 глава*, ние виждаме, че Исус сякаш искаше да научи на нещо учениците Си, и по-специално Филип. Той попита Филип *"Откъде да купим хляб, за да ядат тия?"* Текстът казва, че Исус зададе този въпрос, за да изпита Филип. Беше очевидно, че човек няма как да осигури храна за такова множество. Той изпитваше Филип, за да види дали е научил кой всъщност е Исус и какво може да направи, дали се е научил да уповава на своя Бог.

Може би сега се сблъскваш с предизвикателства, които ще изпитат отношенията ти с Бога. Как отговаряш на тези предизвикателства? Какво изразява твоята реакция за виждането ти за Бог? Дали си изпълнен със страх или Бог е за теб един любящ Баща, на Когото можеш да се довериш? Опитвал ли си да удвоиш усилията си или дори да обвиниш друг за някоя каша, в която си се забъркал? Наскоро чух за един пастир, който отлъчил половината от членовете на своята църква, защото не правели онова, което той искал от тях.

Ако наистина искаме да изпитаме реалността на своето положение на Божии синове и дъщери в начина, по който мислим и живеем всеки ден, трябва да станем хора на молитвата. Трябва непрекъснато да поверяваме живота и служението си на грижите на Бога, с увереност, че Той ще ни помогне. Божието Слово ни учи, че Бог вече има определени задачи за нас. Това разбираме от *Ефесяни 2:10*. Заставайки в молитва пред Него, ние разбираме какво Той иска да извърши чрез нас. Затова не трябва да преставаме да каним хора да се присъединяват към нашата молитва и, също така, да се молим тайно и насаме с Бога, за да разберем какво е приготвил за нас.

Един син трябва да има твърда увереност, че Бог е неговият възлюбен Отец, Кой-то се грижи за него и му помага. Дали твоите проблеми не вземат контрол над теб и не те правят неспокоен и в постоянно напрежение? Проблемите в нашето служение не трябва да ни притесняват, ако наистина сме уверени, че Бог държи нещата в Свои ръце и ако Му ги предаваме изцяло.

IV. ЕГОИСТИЧНО СЪРЦЕ СРЕЩУ СЪРЦЕ, СВОБОДНО ДА ОБИЧА ДРУГИТЕ

Когато ние мислим като сираци, това се отразява и на други области от живота ни. Има голям ефект върху отношенията ни с другите. Когато сме твърде заети със собствените си проблеми, когато товарът на нашите грижи ни притиска, когато се чувстваме съвсем сами на този свят, ние ставаме твърде егоистични.

Да вземем за пример едно младо момче – сираче, наречено Митко. Той беше пълен с енергия и обичаше да се забавлява. Също така, той беше много егоистичен. Веднъж когато група християни посетиха Митко и другите сирачета за една Нова година, те донесоха няколко игри. Децата много ги харесаха и особено една от тях. Когато Митко

разбра за това, той я грабна и не искаше да я пусне. Другите сирачета също се сбиха за нея, затова християните трябваше да му я вземат насила и да я дадат на управителката.

Това, което беше дадено на Митко и на останалите деца, стана нещо, което всеки реши, че трябва да пази лично, за да не се изгуби. Никой не искаше да споделя с другите.

Приложение - Ние ставаме същите, когато си мислим, че нашият небесен Баща не се грижи за нас. Ние действаме като че ли Той не е достатъчно силен да запази то-ва, което ни е дал за наша радост. Много пъти нашето мислене на сираци ни засле-пява и не можем да видим Божиите благословения, с които Той ни е дарил, за да утеши сърцата ни в нашия път. Но дори и да виждаме Неговите благословения, ние ги превръщаме в идоли, защото изпадаме в зависимост от тях. Това може би е най-тъжното от всичко. Ние не се радваме на Дарителя, нито на начина, по който Той ис-тински ни обича. Когато това, което притежаваме, стане обект на нашата любов, ние преставаме да се чувстваме обичани. Нашето идолопоклонство е като крадец, който краде най-ценното ни преживяване в живота - да бъдем обичани от Всемогъщия.

Това случвало ли ти се е? Мислената нагласа на сирак карала ли те е да се чув-стваш сякаш никой не те обича? Или искаш да задържиш здраво онова, което Бог ти е дал от страх да не го изгубиш? Можеш ли да даваш свободно на другите, знаейки че Бог свободно е дал и на теб?

V. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Както виждате, начинът, по който гледаме на Бога и взаимоотношенията Му с нас, оказва голямо влияние върху живота ни. Мотивацията за духовен растеж и служе-ние трябва да идва от сърце, изпълнено с любов и смирение, характерни за един син, а не от сърце, изпълнено със страх и вина, характерни за сираците. По какъв начин сте живели досега - като син или като сирак?

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Как сирачето вижда Бога? Как Го вижда един син? Кои са истинските причини да виждаме Бог по този начин?
- ◆ Кое от трите описания по-горе (натежало сърце, горделиво сърце и егоистично сърце) ви подхожда най-много?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Прегледайте приложение 8А "Сираци срещу синове" и изберете три области, в кои-то страдате най-много. Напишете на един лист пример за вашите борби във всяка от тези области. Отдолу на всяка от тях напишете как мислите, че Бог може да ви промени. После застанете в молитва пред вашия небесен Баща.

Сирак срещу син

<u>СИРАК</u>		<u>СИН</u>
ЖИВОТ НА ОСВЕЩЕНИЕ ЧРЕЗ "ОПИТАЙ ПО-СИЛНО". ИСУС НА ПЛЪТТА НИ Е "ПО-МОЩНИК". <i>Йоан 14:18 "Няма да ви оставя сираци."</i>		ЖИВОТ НА ОСВЕЩЕНИЕ ЧРЕЗ ВЯРА. ХРИСТОС Е НАШИЯТ ЖИВОТ! <i>Йоан 15:4; Галатяни 2:20; Римляни 8:15 "приели сте дух на осиновление."</i>
Чувства се сам; липсва му живо всекидневно общение с Бога; "вакуум на себезагриженост".	1	Има растяща увереност, че "Бог е наистина <u>моят</u> любящ небесен баща". <i>(1Йоан 4:16)</i>
Изпълнен с притеснения за своите нужди, приятели, пари и др.; "Аз съм сам и никой не го е грижа."	2	Доверил се е на Бог и увереността му в Неговата грижа расте ден след ден; освободен от грижите си.
Живее на основата на успехи/падения; трябва да "изглежда добре" на всяка цена; важно е как ще се представи.	3	Учи се да живее във всекидневно партньорство с Бога; не се страхува.
Чувства се осъден, виновен и недостоеен пред Бог и пред другите.	4	Чувства се обичан, простен и изцяло приет, заради делото на Христос.
Има "малко вяра", много страх, невъзможност да се довери на Бога. "Аз трябва да се справя."	5	Всекидневно поставя вярата си в Божия суверен план, който е любящ и мъдър.
Труди се с чувството за неизпълнен дълг, опитва се да угоди, "изгаря" в работата си.	6	Молитвата е най-силното оръжие: "Първо ще попитам Баща си!" "Татко (авва)!"
Бунтува се срещу Бога и срещу другите; често духовно е студен и коравосърдечен.	7	Има силата да се себераздава; има добро сърце <i>(Псалом 51:17)</i> .
Защитава се; не може да изслушва; настръхва при обвинения за егоизъм (като по този начин доказва твърденията).	8	Отворен е за критики, тъй като съзнателно пребъдва в Христовата безупречност, а не в своята; може да изследва вътрешните си мотиви.
Винаги трябва да бъде прав, осигурен и сигурен; нежелание да се провали; защитава се; не толерира критики; приема само хвалби.	9	Способен е да поема рискове, дори и да се провали; след като правдата му е в Христос, той няма вече с какво да се хвали, от какво да се защитава.
Самоуверен, но обезсърчен, победен и без силата на Духа.	10	Уверен в Христос и насърчен, заради работата на Духа в него.

Аз ще им покажа - ще ми дишате прах-та! Където другите са се провалили (си-лата на волята).	11	Мога да направя всичко чрез Христос, Който ми дава сила (<i>Филипяни 4:13</i>).
Сам се справя; разчита на талантите и на възможностите си, за да живее и работи.	12	Все по-малко се доверява на себе си и все повече на Святия Дух (със съзнателно всекидневно упование).
Оплаква се и е неблагодарен към Бога и към другите; може да ги подтиска; показва един горчив, критичен дух.	13	Разчита на Святия Дух да води езика му в хваление, поучение, благодарение и насърчение.
Експерт е в показването на грешките на другите; винаги е недоволен от нещо.	14	Не е спял за грешките си, но вместо това избира да се съсредоточи върху онова, което е добро и полезно (<i>Ефесяни 4:29</i>).
Клюкарства (говори за греховете на другите); нуждае се да критикува другите, за да се чувства сигурен; компетентен анализатор на чуждите грешки.	15	Може свободно да признае грешките си пред другите и уважава тяхното старание; не държи винаги да е прав; открива къде греша; търси растежа.
Винаги сравнява себе си с другите и това го води или до гордост, или до депресии (според това колко добре или зле се представят другите).	16	Стои уверено в Христос; неговата действителна стойност се дължи на кръвта и правдата на Исус, а не от човеци (<i>Филипяни 3:9</i>).
Неспособен е да победи плътта; няма победа над греха, но е загубил чувството си на "голям грешник".	17	Поверявайки всичко на Христос, той все повече и повече се радва победа над плътта (<i>Римляни 8:1-9</i>), но все пак вижда себе си като "голям грешник".
Не се моли; молитвата е на последно място.	18	Молитвата е основна част от деня, а не е ограничена само в "тихото време"; обича да говори с Баща си (<i>1 Солунци 5:16-18</i>).
Библейските обещания за духовна сила и радост го питат: "Какво стана с цялата ти радост?" (<i>Галатяни 4:15</i>).	19	Жив пример за изпълнението на Божиите обещания за сила и радост (<i>Римляни 15:13</i>).
Има нужда да се хвали; трябва непрекъснато да изтъква постиженията си, да не би някой да не ги забележи (<i>Галатяни 6:14</i>).	20	Исус става все повече и повече основна тема на разговорите му; той се хвали с Бога и със собствената си слабост (<i>2 Коринтяни 12:9-10</i>).
Несъзнателно си прави списък на нещата, които трябва да отбележи и защити.	21	Христовата правда е неговият "документ" и той стои изпълнен в Него (<i>1 Коринтяни 1:28 и сл.</i>).
Егоцентричен е: "Ако можеха да видят нещата по начина, по който аз ги виждам!" Има нужда да контролира положението.	22	Става все по-зависим от Христос; служението му е със силата на Святия Дух, а не със силата на "изкупената плът".
Задоволява се с друго, а не с Исус; "идоли" в живота му (притежания, позиция, страсти) го карат да се чувства недостоен.	23	Христос е неговата храна и пиетие; Бог наистина удовлетворява душата му. "Имайки Него, аз не искам нищо друго на земята" (<i>Псалом 73:25</i>).
Няма желание да споделя евангелието (след като християнския му живот е толкова мизерен), а когато свидетелства, прави това от чувство на задължение и вина, а не от любов.	24	Има желание погиналите да познаят Христос като него, споделя евангелието с другите, дори и когато е притискан външно от някаква църковна програма. "Христовата любов ни принуждава" (<i>2 Коринтяни 5:14</i>).

Евангелизиране

Евангелизирането и основаването на църкви

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да запознае участниците в семинара с принципите за евангелизиране, особено важни за служението на основателя на нови църкви.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбира защо разрастването на църквата трябва да е естествен резултат от евангелизирането;
- ◆ да знае как да прецени кое от многото средства за евангелизиране е подходящо за основаването на нова църква;
- ◆ да знае, че евангелието трябва да бъде видно, а не само чуто;
- ◆ да знае какво е “ключов човек”;
- ◆ да си служи със средствата за евангелизиране така че да възникне нова църква.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Нуждата от нов подход.
- III. Два моста.
- IV. Принципи за евангелизиране.

☞ Приложение:

- 4A Приложение: Оценка на стратегиите за евангелизиране.

Евангелизирането и основаването на църкви

МРЕЖА, КОЯТО УЛАВЯ И ЗАДЪРЖА

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Не е възможно да се основе църква, без да се евангелизира. Но е възможно да се евангелизира и да не се основе църква. Често основателите на църкви попадат в капан, като използват неподходящ метод за евангелизиране.

Когато разглеждате огромния брой достъпни средства и методи за евангелизиране, трябва да си спомните целта, за да изберете кои от тях ще използвате. А тя е, не само да евангелизирате и да помагате на хората да следват Христос, но също така да създадете ученици, които да се покланят на Господа и да израстват заедно с Божия народ.

II. НУЖДАТА ОТ НОВ ПОДХОД

По-голямата част от евангелизирането съвсем не прилича на евангелизирането, извършвано от ранната църква. Наблегът днес е на интензивния, структуриран подход "един по един". В по-голямата си част обучението набляга на съдържанието на евангелието и начини как да го споделяме, но то не набляга на факта, че след като хората дойдат до Христос трябва да бъдат привлечени в местните църкви. В резултат, често хората са спечелени, но не са отъждествени с църква. В една организация проучили резултата от евангелизаторските усилия и открили че само 5-10% остават в църквата след като са откликнали положително на евангелието. Явно, такива резултати не са желателни. Нашите усилия са не да правим обръщеници, но ученици, които да имат общение с Тялото.

Необходимо е основателят на нови църкви да използва метод, който включва приемането на новоповярвалите в църквата. Той се нуждае от стратегии, които изграждат и ученици. Той се нуждае от мрежа, която не само улавя рибата, но е и достатъчно здрава, за да я задържи.

III. ДВА МОСТА

Невярващите трябва да преминат два моста, за да бъдат спасени и да се присъединят към местната църква. Единият мост е богословски. Той отговаря на основното съдържание (богословските истини) на евангелието. Другият мост е мостът на взаимоотношенията. Ако хората се срещнат със съдържанието на евангелието (чуят), без да ви опознаят (видят), то процесът на създаване на ученици ще се прекрати.

Мост 1	Мост 2
Съдържание.	Взаимоотношения.
Евангелието е чуто.	Евангелието е видно.
Богословски.	Взаимоотношения.
Планът за спасение.	Църквата.

Повечето средства за евангелизиране използват само първия мост. Евангелието е представено по такъв начин, че хората го разбират и приемат. Слава на Бога за тези средства за евангелизиране. Все пак, като основатели на нови църкви, трябва да вземете под внимание и двата моста. По някакъв начин тези, на които свидетелствате, трябва да чуят и видят евангелието. Те трябва да могат да го разберат и да видят как то влияе на хората.

За мисионерите, идващи от друга култура, незнанието на местния език е очевидна пречка за ефективно представяне на евангелието. Но в общуването между вярващ и невярващ, които говорят един и същи език, също може да възникне проблем. Често на службите в църквата се използват твърде специфични библейски думи. Много пъти дори това не се забелязва.

За да бъде преминат този втори мост, взаимоотношенията между вярващите трябва да излъчват любов, радост, мир, за да могат другите да видят действието на евангелието. Ако наблюдават живота ви, трябва да забележат колко сте различни. Когато невярващите започнат да казват: “Никога преди не съм виждал такива хора!” или “Никога не съм усещал подобна любов преди!” - тогава ще сте сигурни, че свидетелствате така, както трябва (*Йоан 13:35*).

Не трябва да ви изненадва фактът, че споменатата по-горе организация, също достига до заключението: “Според нас най-добрата форма за работа с новоповярвалите са малките групи в църквата.” Те са чудесно място, където можем да съсредоточим своето внимание върху двата моста. Можем да изясним съдържанието на евангелието, като дадем възможност за задаване на въпроси и осъществяване на обратна връзка. В допълнение, малките групи са малочислени и между членовете могат да се развият близки и здрави взаимоотношения - добро свидетелство за новите хора.

IV ПРИНЦИПИ ЗА ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

Следващите принципи на евангелизиране са добри и могат да се използват за всички случаи. Те са особено полезни в процеса на основаване на нови църкви. Както казахме по-горе, много хора взимат решение да следват Христос, но не желаят да прекосят втория мост. Като помни тези принципи, основателят на нови църкви ще може да преведе невярващите и през двата моста и така да ги доведе до спасение и активно служение в Христовото Тяло.

A. Използвайте естествените взаимоотношения.

Всеки човек е заобиколен от приятели, роднини, колеги и хора, които познава добре и с които често се среща. Тези естествени взаимоотношения ни позволяват свободно да общуваме, докато разговорите между непознати може да бъдат изпълнени с недоразумения и противопоставяне.

Исус разпознаваше естествените връзки и притежаваше способността не само да достига до отделния човек, но също така и до цели групи от хора, свързани с нещо общо. В *Матей 9:9-10* Исус призовава Матей и скоро след това Го виждаме в неговия дом заедно с много други бирници. След като Исус срещна Андрей, рибаря, неочаквано цяла група рибари Го последва (*Йоан 1:40-41*). Исус седна на кладенеца със самарянката и скоро тя доведе целия град да Го види (*Йоан 4:28-30*). Когато Исус споделяше евангелието с някого, Той често му поръчваше да го занесе и на своите познати (*Лука 8:38-39*). Книгата *Деяния на апостолите* също ни разказва за цели семейства (*Деяния 11:14; 16:31*) и цели села (*Деяния 9:35*), които идват при Христос поради обръщението на един човек.

Повечето хора свидетелстват най-добре на тези, които познават най-добре. Някои християни, ревностно желаещи да благовестват, отиват “от врата на врата”

и се срещат с хора, които не познават, без да са споделили евангелието със своите роднини, най-близки приятели и познати. Трябва да помним принципа на “естествените връзки”. Когато някой познат от вашия кръг вземе решение да следва Христос, твърде вероятно е той да премине и през втория мост.

Б. Нека новоповярвалите започнат да свидетелстват веднага.

Според вас кои хора са най-ефективните благовестители? Може би някои ще отговорят “пасторите” или “богословите”. Тук няма погрешни отговори. Всеки един може да принася много плод като свидетел, когато следва водителството на Святия Дух. Но много често не осъзнаваме, че в някои отношения **новоповярвалите са най-ефективните благовестители**. Защо? Ето две причини.

1. Вярата е “свежа”.

Новата вяра е заразителна. Дори без да разбира в дълбочина библейските истини, младият обръщеник ентусиазирано разказва за коренната промяна, която е настъпила в него. Другите по-лесно ще забележат промяната непосредствено след неговото обръщение, отколкото след време на духовен растеж.

2. Новоповярвалите все още имат невярващи приятели, които могат да видят промяната.

Смята се, че средният вярващ след втора си година като християнин има вече само вярващи за свои най-близки приятели. Помнете, да се благовества на непознат е много по-трудно.

Йоан 9 глава ни дава добър пример за човек, повярвал съвсем наскоро, който е много ефективен свидетел. След като беше докоснат от Христос, този сляп човек даде едно много простичко, но дълбоко свидетелство: *“бях сляп, а сега виждам.”* Той не можеше да отговори на много от въпросите на фарисеите, но знаеше какво е преживял. И кой можеше да спори с него? Той разказа какво му се беше случило. Това беше всичко, което беше необходимо да знае, за да привлече и други към Христос. Колко ефективно би било неговото свидетелство, ако беше чакал година?

Новоповярвалият е силен свидетел. Като основатели на църкви, бихте могли да намерите начин да помогнете на новите обръщеници да споделят свидетелството им с тяхното семейство и приятели. Когато не е възможно да направите това, помолете ги да посетите техните близки, за да установите връзка и споделите евангелието с тях.

В. Търсете ключови хора.

Във всяка група от хора има няколко, които са по-влиятелни от другите. Когато в групата настъпва промяна, обикновено те са тези, които са причина за започването ѝ или поне позволяват тя да стане. Когато тези влиятелни личности бъдат спечелени за Христос, вероятно и други ще се присъединят. От тези хора зависи също дали ще имате достъп до останалата част от групата.

Кой човек е ключов човек? Това е човек, който:

- ◆ има добро име в средата, в която живее;
- ◆ готов е да се сприятели с вас;
- ◆ отворен е за Господа.

Павел, великият основател на църкви, знаеше това. Той желаеше да спечели ключови хора. Съзнавайки огромното влияние, което притежават царете (*Притчи 16:15; 19:12*), той смело се обръщаше към тях (*Деяния 9:15*)! Павел прогласи евангелието пред управителите Феликс и Фест и на цар Агрипа (*Деяния 23-26*).

Обикновено Павел поучаваше в синагогата и след това в дома на ключов човек. Това беше неговата стратегия за основаване на нови църкви. Например, във Филипи ключовият човек беше Лидия (*Деяния 16:11-15*), в Солун - Ясон (*Деяния 17:1-9*), в Коринт - Тит Юст (*Деяния 18:7*). Когато Павел доведеше някого при Христос, често и други се присъединяваха.

Други примери за ключови хора:

- ◆ Тъмничният началник във Филипи: *“И говореха Господното учение на него и всички, които бяха в дома му. И той ги взе в същия час през нощта та им изми раните; и без забава се кръсти, той всичките негови. ...и, повярвал в Бога, зарадва се с целия си дом”* (*Деяния 16:32-34*).
- ◆ Крисп: *“А Крисп, началникът на синагогата, повярва в Господа с целия си дом; и мнозина от коринтяните, като слушаха, вярваха и се кръщаваха”* (*Деяния 18:8*).
- ◆ Стефанина: *“знаете, че Стефаниновото семейство е първият плод на Ахаия, и че те са посветили себе си да служат на светиите”* (*1Коринтяни 16:15*).
- ◆ Други примери са: Онисифора (*2Тимотей 1:16; 4:19*), Нимфана (*Колосяни 4:15*), Корнилий (*Деяния 10:7,24*), Акила и Прискила (*1Коринтяни 16:19; Римляни 16:3-5*), Гай (*1Коринтяни 1:14; Римляни 16:23*).

Понякога ключовият човек ще се окаже *едрата риба*. Обикновено едрата риба плува в дълбока вода далеч от брега. Понякога се случва да уловите дребна рибка, без да усетите, но едрата може дълго да се съпротивлява. Тя се бори с вас през целия ден! Но си заслужава да се потрудите, за да я хванете!

Г. Вземете под внимание културните бариери.

Хората рядко пресичат културните бариери, за да отидат на църква. Те могат да вземат решение да следват Христос, но може да се поколебаят да дойдат на църква, да преминат по втория мост, възпрепятствани от културни или социални бариери. Хората живеят на общества и по някаква причина са склонни да се събират само със себеподобни.

Пример: Афа, емигрант от Камбоджа и бивш пастор, някак не се чувствал на мястото си в Бойз, Айдахо, Америка. Той имал приятели от Камбоджа, но всички църкви били пълни с чужденци, които говорели английски. Афа не говорел добре английски и когато посещавал една църква, наречена “Църква на надеждата”, разбирал малко от това, което ставало около него. За да му помогнат да се почувства част от вярващите, водачите му дали възможност през няколко седмици да се моли на своя роден език по време на службата.

След това на някого хрумнала добрата идея да дадат на Афа стая в църквата, в която да може да провежда служба на камбоджански. Скоро водачите се съгласили да разрешат на Афа да основе свое общество. Той станал основател на нови църкви и започнал целенасочено да евангелизира камбоджанското население в Бойз, за да започне тази нова църква.

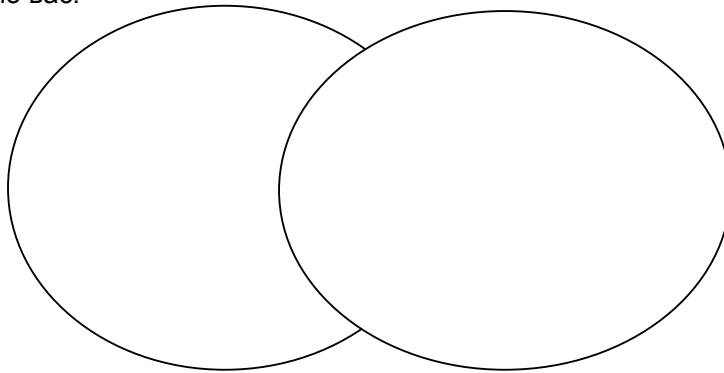
Афа е един от малкото хора, които са се решили да преминат през културните бариери, за да ходят на църква. Но колко други камбоджанци в Бойз биха направили това? Как, според вас, той е успял в тази евангелизационна работа? Мислите ли, че е достигнал до хора, на които тази църква никога не би благовествала?

По-вероятно е новоповярвалите да прекосят втория мост, ако за това не е необходимо да преминат в твърде различна култура. Изградете своята църква така, че тя да отразява социалната и културна идентичност на хората, които се стараете да достигнете, без да правите компромиси с библиейската истина.

Д. Търсете “обща земя”.

Понякога подходът на “общата земя” е именно това, от което се нуждаем, за да се сближим с хората и да ги спечелим за Христос. Под “обща земя” имаме предвид дейностите, които са общи за вярващи и невярващи. Павел използваше тази стратегия: *“На юдеите станах като юдеин,... на тия, които са под закона, станах като под закон... На слабите станах слаб... та по всякакъв начин да спася неколцина”* (1Коринтяни 9:20-23). Можем да използваме “общата земя”, за да изградим взаимоотношения и споделим евангелието.

Отделете няколко минути, за да отбележите някои обичайни дейности в християнския си живот. Запишете ги под буква “А” в диаграмата “Обща земя”. След това отбележете често срещани дейности, които са неприемливи за вас като християнин, но са обичайни за неспасените в групата, която се стремите да достигнете. Запишете ги под буква “В”. Накрая, под буква “Б” избройте дейностите, които вършите и които са приемливи както за вас, така и за невярващите около вас.

Окръжността вляво (А) представя света на вярващия, окръжността вдясно (В) – света на невярващия, а частта в средата (Б) включва общите точки на тези два свята, общата земя.

По-вероятно е хората да желаят да общуват с Божите деца, ако имат нещо общо с тях. Как можете да използвате “общата земя”, която описахте в диаграмата, като средство да споделите евангелието?

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Помислете за двама свои познати, които са взели решение да следват Христос, но не ходят на църква. Защо не са се присъединили към група от вярващи? Избройте причините. Бъдете колкото е възможно по-конкретни.
- ◆ Опишете човек, който може да бъде наречен “ключов човек” в областта, където благовествате. Как можете да го достигнете?
- ◆ Какви културни бариери пречат на хората да посещават вашата църква?
- ◆ Как можете да използвате “общата земя”, която описахте в диаграмата, като средство да споделите евангелието?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Отделете няколко минути да прочетете стратегиите за евангелизиране, представени в приложение 4А. Оценете ги въз основа на принципите за евангелизиране от този урок. Ще ни доведат ли те до основаването на нови църкви? Как можем да променим всяка една от тях, за да бъдем сигурни, че ще ни помогнат да образуваме здрави църкви?

Оценка на стратегиите за евангелизиране

Отделете няколко минути да прочетете стратегиите за евангелизиране, представени в приложение 4А. Оценете ги въз основа на принципите за евангелизиране от този урок. Ще ни доведат ли те до основаването на нови църкви? Как можем да променим всяка една от тях, за да бъдем сигурни, че ще ни помогнат да образуваме здрави църкви?

I. СТРАТЕГИЯ № 1 - БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ ЗА НЕВЯРВАЩИ

Мария и Вряра живеят в град с население 100 000 и без евангелска църква. Водени от желание да основат църква, те започват да провеждат библейски изучавания в своя дом. След година, вече 15 души редовно ги посещават и доколкото Мария може да прецени 9 от тях са повярвали. Забелязвайки, че 15 души са твърде много, за да могат да се чувстват близки, те започват да се събират и по друго време в дома на Георги и Райна. Мария се надява, че когато хората в групите станат достатъчно много, ще могат да наемат салон, където да се събират всяка неделя като църква.

II. СТРАТЕГИЯ № 2 - ЕВАНГЕЛИЗАЦИОНЕН ПОХОД

Иван има големи планове да основе църква. Той наскоро е завършил библейски колеж. Там се е запознал с група предприемчиви мисионери от Америка, които му предложили да му помагат в този проект. Заедно планират да започнат през юни, когато 20 американски студенти ще пристигнат, за да помогнат в евангелизационната работа. В продължение на една седмица ще имат много работа. Ще наемат зала, където всяка вечер ще хвалят Господа, различни хора ще дадат своите свидетелства и евангелието ще бъде прогласено. През деня американците и техните преводачи ще обикалят града, като раздават брошури и ходят от врата на врата, за да канят хората на евангелизационните събрания. Иван очаква, че през тази седмица на благовестване ще намерят спасение достатъчно хора, за да може веднага да основе своята църква.

III. СТРАТЕГИЯ № 3 - РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА ХРИСТИЯНСКИ КНИГИ

Петър и Гергана са християни от дълго време. Водени от желанието да започнат църква, която да включи хора, сред които не е работено, те развиват следната стратегия. Забелязвайки, че много хора в техния район обичат да четат, те събират колкото могат повече християнски книги и започват да ги продават на близкия пазар на скромни цени. Всеки ден Петър и Гергана подреждат християнските книги на пазара. Те предлагат безплатни брошури на всеки, който се спре да разгледа, а също така и библейски уроци, върху които хората могат да работят у дома. Преди да получат следващия урок, те обсъждат наученото с Петър или Гергана. Тези уроци са евангелизационни и двамата се молят хората да намерят Христос чрез тях и така да образуват църква.

IV. СТРАТЕГИЯ № 4 - ХРИСТИЯНСКИ ФИЛМИ

Митко се опитва да основе църква. Той използва християнски филми, като средство за евангелизиране. Кани свои съседни и колеги. Сега една група от любопитни младежи, невярващи, се събира в неговия апартамент всеки вторник вечер. Обикновено срещата трае час и половина. За около 30-45 минути гледат филм, а след това има дискусия, която Митко води по ръководството, което върви с касетата. Митко се надява чрез този метод да доведе достатъчно хора при Христос, за да може да основе нова църква.

Пречки за ефективно евангелизиране

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да разгледа често срещани лични и духовни пречки при благовестване и начините за тяхното преодоляване.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да съзнава ясно нуждата от преодоляване на външните пречки - културни, езикови, религиозни и духовни - за да може ефективно да представи евангелието;
- ◆ да съзнава ясно нуждата от преодоляване на вътрешните пречки - традиции, предра-съдъци, страхове и приоритети - за да може ефективно да представи евангелието;
- ◆ да посрещне и преодолее тези външни и вътрешни пречки за благовестието.

☞ План на урока

- I. Проблемът на стените и нуждата от мостове.
- II. Разбиране на стените, които са пречки за евангелизирането.
- III. Външни пречки за ефективно евангелизиране.
- IV. Вътрешни пречки за ефективно евангелизиране.
- V. Стратегия за преодоляване на пречките.

☞ Приложения:

- 5А Приложение: Църква във всеки народ: няколко прости думи за един труден въпрос.
- 5Б Отговори на често срещани възражения.

☞ Напътствия към водещите

- ◆ Дайте възможност на участниците в семинара да се разделят на малки групи, за да обсъдят въпросите за размисъл, обобщение и приложение.
- ◆ Отделете време да разгледате разговора на Исус със самарянката на кладенеца в *Йоан 4*, като пример за преодоляване на пречки при споделяне на евангелието.
- ◆ Помолете участниците да прочетат статията в приложение 5А преди започването на урока. Бъдете готови за дискусия.

ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

УРОК 5

Пречки за ефективно евангелизиране

СЪБОРЯНЕ НА СТЕНИТЕ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ПРОБЛЕМЪТ НА СТЕНИТЕ И НУЖДТА ОТ МОСТОВЕ

В продължение на няколко десетилетия, властите бяха забранили на вярващите свободно да споделят своята вяра. Църковните сгради се бяха превърнали в религиозни гета, дори почти в религиозни крепости. Чувство на отчуждение, изолация и недоверие към “светското” общество проникваше все по-дълбоко в църквата. Често единственото място, където законът разрешаваше да се говори за Христос, беше църковната сграда. Това минало е оставило траен отпечатък в начина на мислене на тези, които обичат Христос, а също така и във възприетите традиции. Бяха издигнати стени. Тези стени трябва да бъдат открити и съборени.

Например често църквата вижда погрешно мястото на невярващите в духовния конфликт. Християните бяха предупреждавани да странят от невярващите си приятели и съседи, понеже дяволът може да ги нарани чрез тях. Но погиналите не са нашия враг. Те са пленниците в една духовна война. Те са целта на нашата духовна работа. Те са в положението, в което бяхме и ние преди Христос да ни намери: духовно сляпи, духовно мъртви, духовно банкрутирали. Те не са враг, срещу който трябва да се борим, а пленници, които трябва да бъдат освободени. Те са загубени завинаги, ако църквата не положи съзнателно героични усилия да ги доведе при Христос.

За да се изпълни задачата на освобождение, ние вярващите трябва да построим мостове към заобикалящия ни свят. Често нашата християнска контракултура е толкова чужда и странна за невярващите, че те не биха направили усилие да се присъединят към нас. Ако желаем да ги достигнем, трябва да построим към тях мостове на искреност, милост, състрадание, истина и любов.

Трябва да знаем следното. Ще бъдем разбирали погрешно. Ще страдаме в своята работа. Ще изпитваме физическа, емоционална и духовна умора. Нужно е да обновяваме своите сили, като живеем балансиран живот. Но трябва да положим усилие, за да достигнем това и всяко друго поколение с евангелието. Това е нашата задача, нашата мисия. Това е предизвикателството, отправено лично към нас. Следващото поколение вярващи не може да достигне нашето и ние не ще бъдем тук, за да достигнем тяхното. Време е да се съборят стените.

II. РАЗБИРАНЕ НА СТЕНИТЕ, КОИТО СА ПРЕЧКИ ЗА ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕТО

Известният американски мисиолог Ралф Уинтър е направил няколко важни наблюдения относно евангелизирането. Използвайки за основа *Деяния 1:8*, той предположил, че Исусовите думи във Великата заповед не само че ни дават причина да разделяме света географски, (моят град, моят район, моята страна и света), но също така да направим и разделение на групите хора според културата. В пасажа Исус споменава Ерусалим, Юдея, Самария и края на света. Естествено, за учениците ще бъде лесно да евангелизират в Ерусалим и Юдея, където всеки говори един и същи език и е израстнал в една и съща култура. За Петър или за Йоан ще бъде по-трудно да проповядват и поучават в Самария. Не само че имаше културни

различия, но и големи предразсъдъци относно закона за поклонение, които трябва да бъдат преодоляни. На последно място, за мисионер или евангелизатор, да отиде до “края на земята”, ще изисква голяма подготовка (научаването на нов език и др.) Сега ние разбираме това по-лесно. Обаче, Ралф Уинтър посочва, че ако погледнем на света от гледна точка на различията, тогава “края на земята” *не е винаги на разстояние от хиляди километри, но всъщност в твоя собствен град или село.* Има цели групи от хора в твоя град, които живеят в различна субкултура. Всъщност, често християните стават толкова пропити от живота на тяхната църква, че те, въз основа на църковната субкултура, не са способни повече да разбират или имат някакво отношение към приятелите им от детинство, членовете на семейството им или съседите.

Може да са необходими специален вид служение или евангелизиране, за да се прекосят културните бариери и ефективно да се сподели евангелието. Забележете как Исус говори на жената на кладенеца в *Йоан 4 глава*. Също така забележете различния стил и съдържание на Павловите проповеди към Юдеи (*Деяния 9:20-22*) и езичници (*Деяния 17:16-31*.) И Исус, и Павел трябваше да преодоляват културни бариери, за да служат ефективно на тези хора.

Прочетете статията “Църква във всеки народ: няколко прости думи за един труден въпрос” (приложение 5А). Докато четете, забележете до каква степен Мак Гавърн е убеден, че културните различия ще попречат на евангелизирането. Размислете за контекста, в който работите. Определете мислено колко добре познавате културата на хората, сред които се опитвате да основате църква.

Най-ефективното евангелизиране става, когато има много малко “стени”, които да бъдат съборени. Евангелизирането е най-ефективно, когато говорите с някой, който е като вас, който мисли като вас, който харесва да върши същите неща, които вие правите, който може да разбере вашата радост и проблеми.

Има обаче много култури и субкултури, където има малко или никакви вярващи. Тези хора се нуждаят да чуят евангелието. Трябва да бъдем подготвени да направим екстремни усилия, за да преодолеем съществуващите “стени”. Размислете върху бариерите, изброени по-долу, в светлината на настоящето ви служение. Помнете, че дори различни възрастови групи, професии и интелектуални способности, могат да бъдат основа за създаването на субкултура. Независимо от ситуацията, ние трябва да преодоляваме тези бариери, така че евангелието да бъде ясно чуто.

III. ВЪНШНИ ПРЕЧКИ ЗА ЕФЕКТИВНО ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

A. Някои пречки се дължат на различия в културата.

Християнските работници от други континенти, държави и дори от други части на една голяма държава почти винаги трябва да се приспособят към местната култура и да се научат да разбират нейните особености, за да намалят колкото се може повече празнината между себе си и тези, които желаят да достигнат с евангелието. Павел писа *“На всички станах всичко, та по всякакъв начин да спася неколцина” (1Коринтяни 9:22)*. Той беше готов да сложи настрана културните особености, заради по-висшата цел да спечели другите за Христос. Все пак, проблемът с културата не е само за мисионерите.

Във всяка култура църквата е установила традиции, които отначало може да са били добри и ефективни, но с течение на времето са станали старомодни и обременяващи. Можем да забележим културните традиции на своите църкви в музиката, облеклото, архитектурата. Това са само някои от аспектите на нашия църковен живот, които са повлияни от установените правила. Ако наистина се стремим да достигнем погиналите с евангелието, трябва да преосмислим тези традиции.

Б. Езикови пречки.

За мисионерите, идващи от друга култура, очевидно пречка за ефективно представяне на евангелието е незнанието на местния език. Но в общуването между вярващ и невярващ, които говорят един и същи език, също може да възникне проблем. Често на своите служби използваме твърде специфични думи. Много пъти дори не съзнаваме това.

Спомням си една евангелизационна кампания в бивша Югославия. Обикновено винаги след служба се разделяхме с думите: “Господ с тобом,” – което означава “Господ с теб.” Аз се обърнах така към един човек, който присъстваше редовно на всяко събиране. Той ми отговори: “Не, аз си тръгвам с Милан!” Той изобщо не разбра думите ми. Знаеше значението на всяка една, но те не му говореха нищо. И двамата се почувствахме малко объркани и смутени.

Нашите специфични поздравии и духовни изрази могат да притеснят непознатите с тях невярващи между нас. Трябва да намерим нови начини да изявим най-важното - вестта, че Бог обича погиналото човечество и дойде да спаси всеки.

В. Религиозни пречки.

Ние се срещаме с хора от различен произход. По име те могат да бъдат католици, православни, агностици или атеисти. Може да са въввлечени в култ или секта. Може да влагат напълно различно значение в думите, които употребяваме, и практиките, които следваме – неща, съвсем обикновени за нас. Думи като “спасение”, “вяра” и “убеждение” може да се нуждаят от обяснение, така че другите да могат да ги разберат. Полезно е да помолим тези, с които разговаряме, да си изяснят значението на думите, които използваме.

Нашите практики, жестове и дори поза могат да уплашат другите. За някои е трудно да говорят за духовни неща в дом или да повярват, че в сграда, която доскоро е била магазин, може да се провеждат църковни служби за Божия слава. Те вероятно очакват да видят величествено здание, икони и други произведения на изкуството, които дават израз на религиозни убеждения. Някои могат да се притеснят от простотата на нашето поклонение и близостта ни с Бога. Наша задача е да спечелим неспасените. Трябва да намерим път до тях.

Г. Духовни пречки.

Тези пречки са коренно различни от вече споменатите. Именно те отделят духовно живите от духовно мъртвите. Тук е основният проблем пред ефективното евангелизиране. Само Божият Дух може да даде живот чрез евангелието, което носим. Само Той може да обнови и изкупи погиналите. И накрая, молитвата, Божието Слово и нашето свидетелство са оръжията, които Бог ще употреби, за да смаже сатана и да освободи неговите пленници. Трябва да разберем, че опозицията, която срещаме, идва от дявола, и да му се съпротивим заради Господа, Неговата църква и погиналите, които копнеем да спечелим.

IV. ВЪТРЕШНИ ПРЕЧКИ ЗА ЕФЕКТИВНО ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

А. Бариерата на нашите собствени традиции.

“Никога не сме правили това по този начин преди.” Може би е дошло време да възприемем нещо ново, не защото старото е лошо, но защото вече не е ефективно. Може би старите форми вече не изпълняват своята функция. Нужно е да разрешим проблема с новите и старите мехове за вино. Няма да променяме евангелието, нито ще правим компромиси с благовестието, но можем да променим начина, по който го представяме, за да привлечем вниманието на хората и да провокираме техния интерес.

Б. Барьерата на нашите собствени предразсъдъци.

Във всяка култура има групи хора, които са отхвърлени от обществото като незаслужаващи внимание и грижа. И християните трябва да преодолеят различни предразсъдъци. Те могат да бъдат етнически (спомнете си самарянката), или морални (спомнете си Закхей), или свързани с външния вид и здравето (спомнете си сляпородения.) Можем да изразходваме време и сили, като говорим с привлекателни и богати хора и пренебрегваме нуждаещите се, които биха били по-отворени за благовестието. Спомнете си как Павел порица коринтяните (*1Коринтяни 1:18-31*) и Яков евреите (*Яков 2:1-13*). Помолете Господ да очисти и отвори сърцата и очите ви за всички, които се нуждаят от Спасителя.

В. Барьерите на нашите собствени страхове.

Служението на благовестителя е служение на вярата. Нужна е смелост, за да изложим на опасност себе си и своята репутация заради тези, които може би не ще откликнат на евангелието. Можем да се чувстваме неподготвени за служение, можем да считаме, че не знаем достатъчно, или че сме твърде неопитни. Обучението може да помогне, но най-важното е всеки от нас лично да реши да следва Господа с вяра и покорност, за да изпълним поверената ни от Него задача. Бог ни е дал оръжия - Светият Дух, молитвата и Писанията. И нещо повече, Той ни обеща Своето присъствие. Дори апостол Павел, който написа: *“За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява”* (*Филипийни 4:13*), също каза в *2 Коринтяни 4:7*, че могъщата вест на евангелието достига до хората в *“пръстни съдове”*. Очевидно силата не идва от нас, но от Бога. Нашата вяроност пред лицето на опасностите носи слава на Господа и води невярващите в Неговото царство.

Г. Барьерите на нашите собствени приоритети.

Ние всички сме ограничени по отношение на своята сила, време, пари, способности и дарби. Всеки вярващ и всяка църква трябва да реши пред Бога как да ги използва, за да извършим всичко, към което Той ни призовава. Но нека да ни е напълно ясно, че ако в обществата ни не идват нови хора в следствие на целенасочено евангелизиране, не ще има църковен растеж. Всички ние трябва да определим, след молитва и в пълно съответствие с разбирането на Писанията, мястото на целенасоченото евангелизиране в своя живот, програма и бюджет. Никога не ще имаме достатъчно средства да осъществим всичко, което желаем, затова трябва решително да се посветим на стремежа да спечелим погиналите.

V. СТРАТЕГИЯ ЗА ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА ПРЕЧКИТЕ

Нужно е съзнателно усилие, за да бъдат преодоляни тези външни и вътрешни пречки. Относно външните пречки са необходими сериозно обмисляне и голяма изобретателност. За да преминем през културните и религиозните прегради, трябва време и обучение, което ще ни помогне да разпознаем и разберем различния произход на своите слушатели. Това знание ще ни е нужно, когато се учим да преодоляваме езиковите пречки, за да общуваме ползотворно с невярващите. Относно духовните пречки трябва преди всичко да молим Божия Дух да развърже сърцата на тези, които желаем да спечелим за Христос. В някои случаи ще се окаже, че *“плуваме срещу силното течение на своите собствени деноминации”* в името на евангелието. Ще са ни нужни молитва и смелост, за да съборим упоритите прегради.

Трябва да посрещнем и вътрешните пречки. В *Римляни 12:2* Павел ни увещава да не се съобразяваме с този свят, но да се преобразяваме чрез обновяването на своя ум. Ако желаем света да се преобрази, трябва църквите ни да се преобразят. А ако желаем църквите ни да се преобразят, трябва сърцата ни да се преобразят. И ако

желаем сърцата ни да се преобразят, трябва умовете ни да се преобразят, като се потопят в очистващото Божие Слово.

Божият Дух ще употреби Божието Слово, за да озари нашите умове, за да можем да видим всичко така, както Бог го вижда. Той ще ни изобличи за приоритетите и предразсъдъците, които не са Му удобни. Той ще ни даде дръзновение да променим това, което е необходимо, за да постигнем желаната от Него цел в евангелизирането. Той ще ни придаде вяра, за да преодолеем страховете си, като се стремим с цяло сърце да се покорим на Неговото Слово.

В приложения 5А и 5Б ще откриете части от Писанията, специално избрани да ви бъдат от помощ, когато подготвяте своите сърца и умове да достигнете в действителност другите с Христовото благовестие.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Какво можете да направите, за да се чувстват невярващите по-малко притеснени и объркани, когато посещават вашите събирания или домове?
- ◆ Какъв род неща ви карат да се чувствате неудобно или неловко в непознати ситуации?
- ◆ Какви пречки лично сте срещали, когато сте обмисляли как да занесете евангелието на другите? Преодоляли ли сте ги? Ако да, как?
- ◆ Кои групи традиционно са жертва на предрасъдъци във вашата култура? Какво би желал Господ да направите, за да посрещнете тези предразсъдъци?
- ◆ Какво на практика бихте могли да направите през идващите седмици, за да преодолеете пречките и да разширите своята целенасочена евангелизационна работа?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Направете индуктивно библейско изучаване на *Иоан 4 глава*. Открийте барьерите, които Исус преодоля, за да се открие на самарянката.
- ◆ Прочетете статията в приложение 5А. Напишете една страница за това, което мислите за статията. Съгласни/несъгласни ли сте с Доналд Мак Гавърн? Как повлиява тази статия на вашето мислене относно евангелизирането и стратегиите за основаване на църкви? Бъдете готови да дискутирате отговорите си с вашия водач.

“Църква във всеки народ: няколко прости думи за един труден въпрос” ОТ ДОНАЛД МАКГАВРАН

I. ВЪВЕДЕНИЕ – РАЛФ Д. ВИНТЕР

По много причини това е най-забележителното “писмо”, написано от най-забележителният стратег на мисионерското служение на двадесети век. Едва ли има друг човек в историята, който да е преброял повече места, който да е търсил неоспорими факти за истинския растеж на християнското движение на по-затънтени места и който да ги е обмислил по-задълбочено от Доналд А. Мак-Гавран. Той е трето поколение мисионер в Индия, но въпреки че там е само началото на неговото служение, той, макар че е на деветдесет години, с вълнение посещава отново мисионерската база в тази огромна, почти като континент страна.

Това е мястото, където работи най-много. Изгаряща и всеобхватна загриженост го отвежда на всяко място и неумолимо, неизбежно отправя мислите му в един широк мироглед. Този сбит материал е като писмо-предупреждение към по-младите, които идват след него. То предупреждава за прекомерното опростяване. Също така в това кратко послание, почти импровизирано, той ни дава седем принципа, които включват по-дълбоко разбиране на основните фактори в мисията на християните, отколкото повечето мисионери могат да придобият за цял живот.

II. ПИСМОТО НА ДОНАЛД МАК-ГАВРАН

През последните осемнадесет години на двадесети век целта ни, като мисионери, трябва да бъде: да проповядваме евангелието и чрез Божията благодат да основем във всяка недостигната част от човечеството това, което ще наречем “църква” или “наситена група от растящи църкви”. Като казвам “част от човечеството” имам предвид град, село, класа, племе, долина, равнина или малцинство. Ще обясня защо твърдо поддържаната дългосрочна цел никога не трябва да бъде поставяна на първо място, но да остане на второ. Целта не е едно малко изолирано разнородно общество вярващи във всеки народ. По-скоро, дългосрочната цел (целта, която винаги трябва да имаме предвид през годините и десетилетията, докато не я постигнем) трябва да бъде наситена група от растящи църкви на всяко място.

III. МЕТОДЪТ “ЕДИН ПО ЕДИН”

Докато разглеждаме тази фраза, трябва да помним, че обикновено е лесно да основем църква в район, където няма нито една. Мисионерът пристига. Той и неговото семейство се събират да хвалят Бога в неделя. Те са първите членове на църквата. Мисионерът учи местния език и проповядва евангелието. Живее като християнин. Говори на хората за Христос и им помага в трудностите. Продава брошури и евангелия или ги раздава безплатно. През годините са спечелени няколко обръщеници. Понякога те идват поради много сериозни и духовни причини; понякога със смесени мотиви. Но тук-там някоя жена, мъж, момче или момиче наистина взимат решение да следват Исус. Някои от наетите в мисията работници стават християни. Те може би са зидари, които строят сградите, хора, които помагат в домакинството, или на които мисионерите са помогнали, сираци. Историята на мисионерското служение в Африка е изпълнена с църкви, образувани от купени и след това освободете-

ни роби, които не са могли да се върнат при своите близки и са останали на работа в мисията. Тези, които искат, са приели Господа. Преди сто и петдесет години това беше общоприет начин за основаване на нови църкви. След премахването на робството, разбира се, той вече не можеше да се употребява.

Една единствена църква, която се появява по начина, описан току що, почти винаги е разнородна - съставена е от членове от различни обществени прослойки. Някои са стари, други млади, има сираци и приютени бездомни, помощници и хора, които ревностно търсят Господа. Мисионерите внимателно проучват всеки, за да се уверят, че наистина желае да приеме Христос. Когато му дойде времето, построяват църковна сграда и, ето, "църква сред този народ". Това е разнородна църква. Тя е изолирана от всички обществени прослойки в този район. Нито една част от населението не казва "Тази група вярващи е от нас." Те са съвсем прави. Тя не е. Това е етнически съвсем различна обществена единица.

Този често срещан начин да започнем процеса на евангелизиране бавно ще изгради ученици в народите по земята - забележете множественото число в "народите по земята". Нека внимателно да видим какво наистина се случва, когато тази църква се събере. Когато някой човек се обърне и стане християнин, неговите роднини гледат на него като на един, който е напуснал "нас", за да се присъедини към "тях". Той напуска "нашите богове", за да се покланя на "техните богове". Като последица от това неговите собствени роднини го принуждават да напусне църквата. Понякога той е безмилостно отлъчен, изпъден от дома си; жена му е заплашвана. Стотици обръщеници са били отровени или убити. Понякога съпротивата е лека – просто строго неодобрение. Сънародниците му го смятат за предател. Църква, образувана по този начин, в очите на местните е сбирщина от предатели. Тя е една разнородна група. Тя е съставена от отделни хора, които, един по един, са излезли от различни общества, класи и племена.

Когато някой, за да стане християнин, е измъкнат или излиза от добре структурирана обществена прослойка, християнската кауза печели един човек, но губи семейството. Неговото семейство, неговият народ, неговите съседи яростно му се гневят. Именно те са хората, с които не може да разговаря. "Ти не си от нас" - му казват те. "Ти ни изостави, ти обичаш тях повече, отколкото нас. Сега ти се покланяш на техните богове, а не на нашите." В резултат на това разнородните църкви, образувани по този начин, растат много бавно. В действителност, всеки би могъл с право да потвърди, че там, където църквите растат така, обръщението на етническите групи, от които идват, е станало два пъти по-трудно. "Християните заблудиха един наш сънародник" - ще кажат останалите. "Няма да позволим да заблудят още някого."

Методът "един по един" е относително лесен. Може би 90 от всеки 100 мисионера, които възнамеряват да основат нова църква, достигат само до такава разнородна група вярващи. **Искам да наблегна на това.** Такива мисионери проповядват евангелието, разказват за Исус, продават брошури и евангелия и благовестват по много други начини. Те посрещат любопитни посетители, но кои печелят? Те спечелват един мъж тук, една жена там, едно момче тук, едно момиче там, които по различни причини са готови да станат християни и търпеливо да търпят лекото или жестоко неодобрение на своите сънародници.

Ако разбираме защо растат църквите и защо не в нови земи, в недокоснати и недостигнати народи, трябва да отбележим, че процесът, който описах току що, изглежда нереален за повечето мисионери. "Какво - ще възкликнат те - може ли да се намери по-добър начин да навлезем в недостигнатите народи от този район? Може ли да бъдат спечелени повече хора? Вместо да води до такива изолирани църкви, каквито

описахте вие, този процес наистина ни дава възможност да проникнем във всяка част от обществото, от която е дошъл обръщеник. Така стоят нещата според нас.”

Тези, които мислят така, познават църковния растеж в главно християнски страни, където последователите на Христос не са гонени и считани за предатели, но по-скоро за хора, постъпили правилно. В такъв тип общество, всеки обръщеник обикновено може да стане канал, по който християнската вяра да потече към неговите роднини и приятели. Това е безспорно. Именно на това наблегнах, когато озаглавих книгата си “Мостовете на Бога”.

Но в строго структурирани общества, където на християнството се гледа като на религия-нашественик и християните се отлъчват, спечелването на обръщеници от няколко различни класи, без да се изградят мостове до всяка от тях, издига пречки, които са трудно преодолими.

IV. ПОДХОДЪТ НА СЪЖИВЛЕНИЕ

Седем принципа

Нека сега да разгледаме другия начин, чрез който Бог изгражда ученици в народите по земята. Това, което искам да ви кажа, не е теория, но трезво представяне на лесно установими факти. Забелязваме, че докато повечето мисионери успяват да основат само разнородни църкви чрез метода “един по един от обществото”, тук и там възникват наситени групи от растящи църкви чрез метода на пробуждане. Тази система, по много причини, е по-добра. Мисионерите трябва да основат своята работа на седем принципа, за да я приложат ефективно.

1. Първият принцип.

Първо, трябва ясно да виждат целта. Целта не е основаването на една единствена разнородна църква в града или района. Може да достигнат само до това, но то не трябва да бъде тяхната цел. Тя трябва да бъде наситена група от растящи църкви, чиито членове са местни хора, останали в близък контакт с роднините си. Тази група се разраства най-бързо, ако е в един народ, една класа, едно племе, една прослойка от обществото. Например, ако евангелизирахте таксиметровите шофьори в Тайпей, целта ви не би била да спечелите няколко таксиметрови шофьори, няколко университетски преподаватели, няколко фермери и няколко рибари, но да основате църкви, чиито членове са предимно таксиметрови шофьори, техните съпруги, деца и механици. Като спечелите обръщеници от тази специфична общност, църквата притежава естествена, вродена сплотеност. Всеки се чувства у дома. Да, трябва да виждаме ясно целта.

2. Втори принцип.

Водачът на мисията или мисионерът и неговите помощници трябва да съсредоточат своите усилия върху един народ. Ако възнамерявате да основате наситена група от растящи църкви, да кажем, сред народа Наир в Керала, югозападна Индия, то ще е необходимо да изпратите повечето от своите мисионери и техните помощници сред него, така че да могат да работят там. Те трябва да прогласят евангелието на наирския народ и съвсем открито да кажат “Надяваме се, че скоро много от вас ще последват Исус Христос, като останат неделима част от наирския народ.” Разбира се, те няма да се покланят на старите богове, но и много наирци не им се покланят - мнозина са комунисти и усмиват своите стари богове.

Наирците, които Бог призове и които вземат решение да повярват в Христос, ще обичат своите съседи повече от преди и ще ходят в светлината. Те ще бъдат спасени хора, които ще имат благоволенieto на другите. Те ще останат наирци,

въпреки че са станали християни. Нека да повторим, съсредоточете усилията си върху една група от хора. Ако разполагате с трима мисионери, не изпращайте единия да евангелизира тази група, другият онази, а третия някоя различна, отдалечена на 300 километра. Това е един сигурен начин да основете църкви, които са малки и нерастящи, църкви, чиито членове идват един по един. Обществената динамика на тези слоеве от обществото твърдо ще се съпротиви на появата на всяко разрастващо се съживление.

3. Трети принцип.

Трето, насърчавайте обръщениците да съхранят напълно единството със своя народ в колкото е възможно повече отношения. Те трябва да продължат да ядат това, което ядат техните сънародници. Не трябва да казват “Моят народ не яде месо, но аз станах християнин и ще ям.” Сега християните трябва да бъдат потвърди вегетарианци от преди. По отношение на дрехите, те трябва да продължат да се обличат точно както своите сънародници. По отношение на брака повечето народи са ендогамни, т.е. женят се само за свои сънародници. Те гледат с голямо неодобрение на нашите смесени бракове. Но все пак, когато християните идват един по един, те не могат да се оженят за свои сънародници. Нито един от тях не е станал християнин. Когато само няколко от даден народ са се обърнали към Христос и дойде време те, или техните деца, да се оженят, те трябва да потърсят съпруг или съпруга от друга обществена прослойка. Така техните роднини ги поглеждат и им казват “Ето, станахте християни и сега се смесвате с чужденци. Вие ни изоставихте, за да се присъедините към тях.”

Трябва да насърчаваме обръщениците да понасят с радост отхвърлянето, угнетението и гонението, които вероятно ще срещнат от народа си. Когато някой започне да следва нов начин на живот, вероятно ще се сблъска с неодобрението на близките си. То може да не бъде силно подчертано, но може да се окаже наистина строго. Вярващият трябва да го понася търпеливо. Винаги трябва да казва:

“Сега съм по-добър син, отколкото бях преди; сега съм по-добър баща и по-добър съпруг; сега ви обичам повече от преди. Вие може да ме мразите, но аз няма да ви мразя. Вие можете да ме изгоните, но аз ще ви приема. Вие можете да ме изхвърлите от родния ми дом, но аз ще остана да спя пред вратата. Или ще наема къща точно срещу нас. Аз оставам част от вас, аз съм част от вас повече, отколкото бях преди.”

Насърчавайте обръщениците да съхранят напълно единството със своя народ в колкото е възможно повече отношения. Моля обърнете внимание на думата “повече”. Те не могат да останат едно с народа си в идолопоклонството, или пиянството, или друг очевиден грях. Ако принадлежат на част от обществото, която си изкарва прехраната като краде, те да не крадат вече. Но в много отношения (говор, облекло, храна, места, които посещават, тип къща), те могат да приличат много на своите сънародници, и са длъжни да положат всяко старание това да бъде така.

4. Четвърти принцип.

Четвърто, необходимо е да се опитаме да достигнем до обръщението на няколко човека от групата. Ако само един човек реши да следва Исус, не го кръщавайте веднага. Кажете му “Ти и аз ще работим заедно, за да доведем други пет, или десет, или, ако е Божията воля, петдесет твои сънародници до Христос и когато те приемат Исус Христос като Спасител, ти ще се кръстиш с тях.” Отлъчването е много ефективна практика срещу един единствен човек. Но срещу десетима, то води до слаби последствия. А когато е насочено срещу двеста, на практика няма никаква сила.

5. Пети принцип.

Петият принцип се състои в следното: стремете се потокът на нови обръщеници да остане постоянен през годините. Често мисионерите, на изток и на запад, по целия свят, правят една и съща грешка, когато няколко станат християни, може би 100, 200 или дори 1000, те използват цялото си време, за да ги поучават. Искат да ги направят добри християни и си казват “Ако тези хора станат добри християни, евангелието ще се разпростира още по-бързо.” Така в продължение на години те съсредоточават усилията си върху няколко църкви. До времето, когато започнат да благовестват извън тази група, десет или двадесет години по-късно, другите хора вече не искат да станат християни. Това се случва отново и отново. Този принцип изисква от самото начало мисионерът да достига до нови и нови групи. “Но - казвате вие - не е ли това един сигурен начин да оставим християните духовно бедни, без познание на Библията? Ако следваме този принцип скоро ще имаме много “сурови” християни. Скоро ще имаме едно общество може би от пет хиляди повърхностни християни.”

Да, това наистина крие опасност. Тук трябва да се облекнем изцяло на Новия завет, като си спомним кратките седмици или месеци, през които Павел поучаваше своите нови църкви. Трябва да се доверим на Святия Дух и да повярваме, че Бог е призвал тези хора от тъмнината в Своята чудесна светлина. Между двете злини, да отделим твърде малко време за християнско поучение и да позволим на църквата да стане изолирано общество, което не може да достигне своя собствен народ, последната крие много по-голяма опасност. Не трябва да позволяваме новите обръщеници да се изолират. Трябва да продължим да поддържаме един постоянен приток на нови обръщеници в постоянно разрастващата се група от църкви.

6. Шести принцип.

Следващата основна точка е: Обръщениците, пет или пет хиляди, трябва да кажат или поне да усетят:

“Ние, християните, сме предната стража на своя народ, на частта от обществото, към която принадлежим. Ние показваме на своите роднини и съседи един по-добър начин на живот. Пътят, който прокарваме, е добър за нас, християните, и ще бъде много добър за вас хиляди, които все още не сте повярвали. Моля ви, не гледайте на нас като на предатели в какъвто и да е смисъл. Ние сме по-добри синове, братя и съпруги, по-добри членове на племето и класата, по-добри членове на нашия профсъюз, от всякога преди. В нас ще видите как, докато останем в своята част от обществото, всички ние можем да живеем по-добър живот. Моля ви, считайте ни за първите свои сънародници, които влизат в една чудесна обещана земя.”

7. Седми принцип.

Последният принцип, на който поставям ударение е следният: непрестанно наблюдавайте на братското единство. В Христос няма нито евреин, нито грък, нито роб, нито свободен, нито варварин. Всички ние сме едно в Исус Христос. Но в същото време нека да помним, Павел не атакуваше всяка несъвършена обществена институция. Например, той не премахна робството. Павел каза на роба “Бъди по-добър роб.” А на господаря каза “Бъди по-добър господар.”

Павел също казва в този известен пасаж за единството “няма мъжки пол, ни женски”. В Христос няма разпоставеност между половете. Момчетата и момичетата са еднакво скъпоценни пред Бога. Хората от това племе и хората от онова са еднакво скъпоценни пред Бога. Всички сме грешници, спасени по благодат.

Като наблягаме на братското единство, нека с увереност помним, че най-ефективния начин да го постигнем е всякога да привеждаме все повече мъже и жени от всеки етнос, всяко племе, всяка прослойка на обществото в покорност на Христос. Като умножаваме християните във всяка част на обществото, силно увеличаваме предпоставките за съществуването на искрени братски взаимоотношения, справедливост, благодет и правда. Наистина, най-добрият път към справедливостта, а може би единственият, е обръщението на много хора във всяка прослойка на обществото в посветени християни.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Като работим за възникването на съживления във всеки народ, нека да не оставаме с погрешното убеждение, че подходът “един по един от обществото в църквата” е лош. Една скъпоценна душа, готова да понесе жестоко отхвърляне, за да последва Исус - една скъпоценна душа, дошла напълно сама - е път към спасението на човечеството, който Бог е благославял и благославя. Но това е дълъг път. И това е път, който често изолира от вестта на евангелието самия народ, от който е обръщеника.

Понякога “един по един” е единственият достъпен метод. Когато това е така, нека хвалим Бога за него и живеем с неговите ограничения. Нека насърчаваме всички тези чудесни християни, които понасят гонения и страдания, да се молят за скъпите на сърцето си и да работят непрестанно, за да могат да повярват повече техни сънародници и така да бъдат спасени.

Методът “един по един” е един от начините за разрастване на Църквата, който Бог благославя. Съживлението е друг начин. Големият растеж на църквата в райони с друга религия винаги е бил плод на съживление, не на метода “един по един”. Също толкова вярно е, че “един по един от народа” е често срещано начало. В книгата “Мостовете на Бога”, която Бог употреби, за да сложи начало на движение за растежа на църквата, аз използвах едно сравнение. Там пиша, че мисиите започват да прогласяват Христос в пустинна равнина. Там животът е тежък, броят на християните остава малък. Нужни са много мисионери. Но тук и там мисионерите или обръщениците намират начин да избягат от тази безводна равнина и да стигнат до зелените планини. Там живеят много хора, там могат да се основат истински църкви; там църквата расте силна; това е земята на съживлението.

Отговори на често срещани възражения ИЗПОЛЗВАЙТЕ АВТОРИТЕТА НА ПИСАНИЕТО

Всеки човек, с когото се срещаме, произхожда от различна среда. Искрените въпроси, които задава, наистина имат отговор. Можете да му помогнете да ги открие в Писанията, като растете в своето познание относно това, което Библията казва във връзка с тези често задавани въпроси.

1. “Щом Бог е тъй могъщ и любящ, защо позволява да има толкова зло по света? Защо не го спре?”

Библията казва, че Бог сътвори света съвършен, а злото е резултат на непокорството и бунта на сатана и човека срещу Него. Грехът, а не Бог, ражда зло и страдание. Всъщност, Бог извърши всичко, което е необходимо, за да бъде преодолян проблемът със злото, като изпрати Исус Христос да пострада и умре за греховете ни. Но Бог уважава нашата свобода на избор. Ние решаваме дали да приемем Христос и новият живот, който ни предлага, или да продължим да се бунтуваме и така да вършим зло.

Научете наизуст *Римляни 1:28*.

2. “Не е ли самонадеяно от страна на християните да твърдят, че Христос е единственият път към Небето? Ами искрените последователи на други вярвания?”

Тук става дума не за искреност, но за истина. Учения, които се противопоставят едно на друго, не могат да бъдат едновременно вярни. И най-голямата искреност не е способна да превърне лъжата в истина. Човек може искрено да греши. Никак не е важно мнението на християните. Важни са думите на Исус Христос.

Научете наизуст *Йоан 14:6*.

3. “Какво ще стане с тези, които никога не са чували за Христос? Ще бъдат ли осъдени в ада?”

Исус ясно заяви, че човек не може да отиде на небето освен чрез Него. *Римляни 2:12-15* казва, че никой не ще бъде осъден, само защото не е чул за Него, а според това, което е знаел и направил по отношение на доброто и злото. Факт е, че няма човек на земята, който да е упазил всички свои нравствени закони, а да не говорим за Божиите, които може да познава, но може и да не е чувал за тях.

Научете наизуст *Римляни 1:19-20*.

4. “Не е ли Библията просто сбор от религиозни митове, написани от хора? Не е ли пълна с грешки?”

Тези, които изучават Библията знаят, че такива обвинения са лъжливи и неоснователни. Те показват липса на лично изследване на Писанията. Авторите на Библията твърдят, че са вдъхновени от Бога, че са получили откровения от Него и са водени от Святия Дух в записването на събитията, важна част от посланието на Бога към хората. Десетки пророчества, направени стотици години предварително, са се сбъднали до най-малката подробност. Други пророчества остава да се изпълнят. Такива пророчества могат да дойдат само от Бога.

Научете наизуст 2 Петрово 1:16.

5. **“Ако Исус Христос наистина е отговорът, защо има толкова много лицемери сред християните? Защо не правят това, което проповядват?”**

Не всеки, който твърди, че е християнин е такъв. Само тези, които лично са приели Исус Христос като Спасител и Господ, са новородени. Всяка група и организация има неискрени членове. Ние не изхвърляме всички монети от джоба си, само защото една се е оказала фалшива. Дори истинският християнин не претендира, че е съвършен. Той съзнава, че постоянно се нуждае от помощта на Христос. Ако този, който се съмнява, търси съвършенство, то ще го намери само в Христос. Ако търси нещо практично, ще го намери в хиляди искрени християни, които ходят с Христос.

Научете наизуст Римляни 14:12.

6. **“Защо толкова много образовани хора отхвърлят думите на Христос? Това не доказва ли, че вярата в Христос е несъвместима с доброто образование?”**

Вярата в Исус Христос и образованието не са несъвместими. Сред великите учени от миналото и настоящето има много искрени вярващи. Учението на Христос е нравствено, не интелектуално. Ето защо, образованият човек отхвърля евангелието по същата причина, както необразованият. Тази причина е нежеланието да се покори на Господа.

Научете наизуст 1 Коринтяни 1:21.

БИБЛИОГРАФИЯ

Курс за заучаване на библейски стихове за лично евангелизиране, Навигаторите.

Процесът на обръщение

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да разгледа обръщението като процес, в който едновременно се работи и чака.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да бъде запознат с диаграмата на Маслоу “Нива на човешките нужди”;
- ◆ да бъде запознат с процеса на достигане до вяра и посвещение;
- ◆ да бъде запознат с четири фази на евангелизиране и да може да разпознава хората, на които служим в тези фази;
- ◆ да разбира, че трябва да започнем да свидетелстваме за Христос, не там, където ние се чувстваме най-удобно, но там, където нашите слушатели се чувстват най-удобно.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Преценяване на човешките нужди.
- III. Оценяване нивото на разбиране на евангелието.
- IV. Четири етапа в работата за спечелването на погиналите за Христос.
- V. Определяне на стратегия за евангелизиране.

☞ Фигури

- 6.1 Нива на човешките нужди - диаграма на Маслоу.
- 6.2 Божието разрешение на човешките нужди.
- 6.3 Стъпки към вярата.
- 6.4 Четири етапа на работа за спечелването на погиналите за Христос.

☞ Приложения

- 6А Приложение: Личността, която ще евангелизирате.
- 6Б Приложение: Три принципа за стратегическо евангелизиране.
- 6В Приложение: Изследване подхода на Исус към отделните личности.

☞ Напътствия към водещите

Това е урок, предназначен да отнеме два часа. Преди да започнете с неговото преподаване, накарайте участниците в семинара да си преговорят наученото при разглеждането на притчата за сеяча (*Матей 13:3-9, 18-23*).

Процесът на обръщение

ДА ПОМОГНЕМ НА ХОРАТА ДА ПОВЯРВАТ В ХРИСТОС

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Когато изучавахме притчата за сеяча в *Матей 13 глава*, видяхме, че състоянието на почвата, върху която падаше семето, определяше резултата от жетвата. Семето, което даде добър плод, беше посято на добра почва. По-точно, Исус каза: “А посяното на добра земя е оня, който чуе словото и го разбира” (стих 23). Преди да започнем своята евангелизационна работа, трябва внимателно да прегледаме почвата, на която ще сеем. С други думи, трябва внимателно да се запознаем с хората, на които искаме да благовестваме. Така ще се опитаме да определим какво можем да направим, за да разберат добре евангелието. (Забележете, че хората в притчата имаха корави сърца, защото не разбраха посланието.) В тези уроци ще разгледаме някои средства, чрез които можем да преценим каква е нуждата на хората и какво е отношението им към Бога, като първа стъпка в работата ни с цел да им помогнем да разберат и приемат благата вест.

II. ПРЕЦЕНЯВАНЕ НА ЧОВЕШКИТЕ НУЖДИ

Психологът Ейбрахам Маслоу е разработил показател на нуждите, присъщи на цялото човечество. Той достига до заключението, че човек няма да изпита желание да задоволи своята нужда от по-високо ниво, докато не е посрещната всяка негова нужда от по-ниско ниво. Например, ако човек е гладен, неговата главна цел е да се нахрани, а не да получи признание, което е нужда от по-високо ниво. Фигура 6.1 сбито представя нивата на човешките нужди, посочени от Маслоу. Ето различните нужди и проблеми, които възникват, ако те не бъдат посрещнати.

Фигура 6.1 Нива на човешките нужди

Човешките нужди

Себереализация

разочарование
празнота
безполезност
отегчение
липса на реализация

Себестойност

вина
неуспех
неспособност
смущение
липса на признание

Обич/привързаност

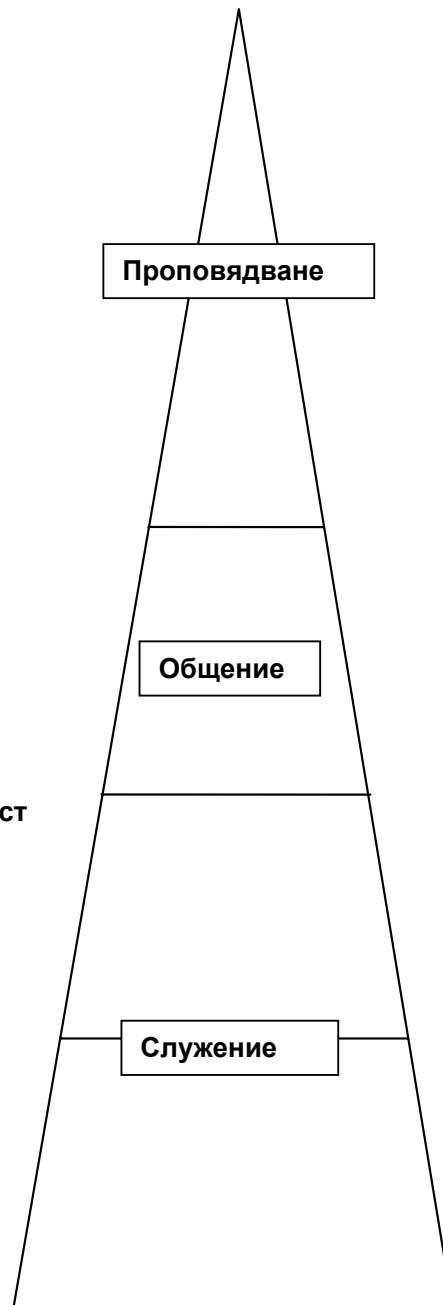
самота
липса на одобрение
отхвърляне
изолация
подтиснатост

Безопасност/сигурност

заплаха
несигурност
безпокойство
страх

Физиологична

глад
жажда
слабост
умора
болест
болка

След като внимателно сте разгледали човешките нужди и проблемите, които възникват, ако те не бъдат посрещнати (Фигура 6.1), погледнете Фигура 6.2. Тя ни показва начините, по които Бог дава разрешение на всяка нужда на човека.

Фигура 6.2 Божието разрешение на човешките нужди

Човешките нужди

Себереализация

разочарование
празнота
безполезност
отегчение
липса на реализация

Себестойност

вина
неуспех
неспособност
смушение
липса на признание

Обич/привързаност

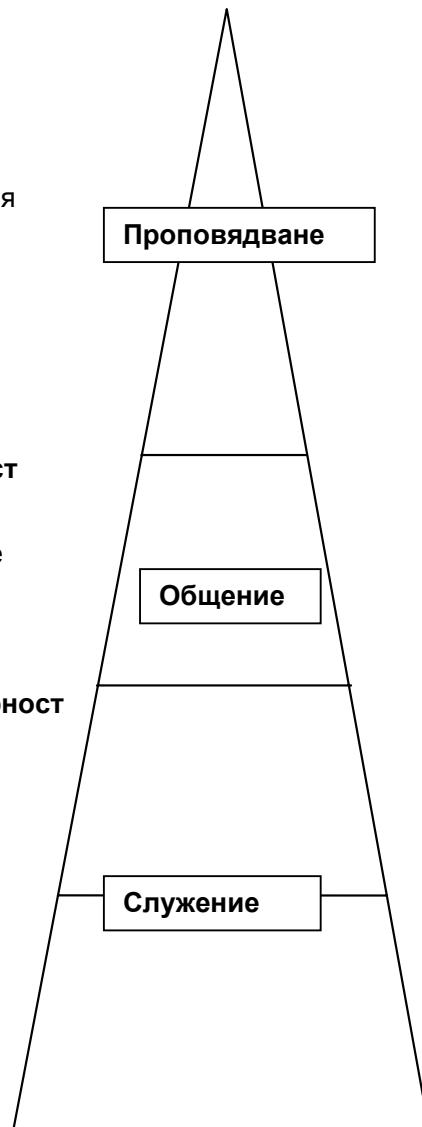
самота
липса на одобрение
отхвърляне
изолация
подтиснатост

Безопасност/сигурност

заплаха
несигурност
безпокойство
страх

Физиологична

глад
жажда
слабост
умора
болест
болка

Божието разрешение

Себереализация

удовлетворение
пълнота
полезност
целенасоченост
реализация

Себестойност

прощение
успех
постижение
увереност
признание

Обич/привързаност

общуване
одобрение
приемане
включване
близост

Безопасност/сигурност

безопасност
сигурност
спокойствие
увереност

Физиологична

храна
питие
сила
почивка
здраве

Исус Христос е отговорът на всяка нужда. Той посреща нуждата чрез Своето Тяло, ЦЪРКВАТА. Ако не видим нуждата на човека, не ще знаем как да помогнем. Къде в тази диаграма бихте поставили тези, на които благовествате?

III. ОЦЕНЯВАНЕ НИВОТО НА РАЗБИРАНЕ НА ЕВАНГЕЛИЕТО

Осъзнаването на нужда на човека е само първата стъпка. За да бъде ефективна нашата евангелизационна работа, ние трябва също да знаем къде се намира той в своето разбиране за Бога. Атеист, който дори не вярва, че има Бог ли е? Търси ли Бога? Гневи ли се на Бога и тъй нататък? Фигура 6.3 показва няколко стъпки, които хората правят в своя път към Бога. Изучете внимателно тази фигура. Къде в тази диаграма бихте поставили тези, с които работите?

Фигура 6.3 Стъпки към вяра

1. Какъв е вашият списък, сравнен с таб-лицата "Стъпки на отговора" в дясно?
2. Как тази последователност на реше-ния се съгласува с вашето лично сви-детелство? Какви "мини-решения" сте взимали при идването ви при Христос? Какви са различните влияния, които Бог е използвал в живота ви?
3. Помислете за някой ваш приятел не-християнин. На какъв етап от евангели-зационния процес се намира той (тя)?
4. Какво е следващото мини-решение за този човек?
5. Какво е нужно да стане, за да насърчи взимането на това мини-решение?
6. Каква е вашата следваща стъпка? Кога ще я направите?

		Стъпки на отговора	
Обра-ботка на поч-вата	12	Следване на "свой собствен път"	Осъзнаване присъствието на
	11	Вестите-ля	Положително отношение към
	-	Вестителя	- Вестителя
	10	Осъзнаване различния живот на	-9 Вестителя
	-8	Първоначално осъзнаване на връзката на Библията с живота	
Зася-ване	-7	Положително отношение към Библията	
	-6	Осъзнаване основите на евангелието	
	-5	Разбиране значението на евангелието и приложенията му	
	-4	Положително отношение към евангелието	
Жетва	-3	Разпознаване на личната нужда	
	-2	Решение за действие!	
	-1	Покаяние и вяра	НОВО СЪЗДАНИЕ
Приби-ране на рекол-тата	+1	Даване на свидетелство и вкореня-ване в Христа	
	+2	Присъединяване към грижовно хри-стиянско общество	
	+3	Растеж! Зрялост в Христорподобие	
	+4	Работа! Мобилизиране	
	+5	Да бъде "живо доказателство за дру-гите	

IV. ЧЕТИРИ ЕТАПА В РАБОТАТА ЗА СПЕЧЕЛВАНЕТО НА ПОГИНАЛИТЕ ЗА ХРИСТОС

В притчата за сеяча в *Матей 13 глава* видяхме как Исус използва образа на сеяча, за да илюстрира истина относно жетвата, по-точно относно сеенето и почвата. Въпреки че тук Исус не споменава изрично другите дейности, свързани с тази работа, в Писанията често се използват картини от земеделието (*Матей 9:37; Лука 10:2; Йоан 4:35; 1Коринтяни 3 глава; Галатяни 6:9; Евреи 12:1*). Когато вземем предвид всичко, свързано с довеждането на човека при Христос, би било полезно да разделим евангелизационната работа на четири етапа (Фигура 6.4).

Фигура 6.4 Четири фази на работа в спечелването на погиналите за Христос

Дейност	Обработка на почвата	Сеитба	Жетва	Събиране на реколтата
Разяснение	Говори на сърцето чрез грижовно отношение	Говори на ума чрез размишление и общуване	Говори на волята, изисквайки в отговор обръщение	Говори на човека относно личния растеж в Христос
Наблег	Присъствието на посланика	Прогласяване истината на евангелието	Убеждаване	Присъединяване към местна църква
Примери от Библията	Йоан 3 и Йоан 4	Йоан 4 и Деяния 8	Йоан 4 и Деяния 16	Деяния 2:40-47 и Деяния 8
Стъпки към вяра	-12 до -8	-7 до -4	-3 до 0	+1 до +3

V. ОПРЕДЕЛЯНЕ НА СТРАТЕГИЯ ЗА ЕВНГЕЛИЗИРАНЕ

Ето как, например, бихте могли да определите своята стратегия за евангелизиране въз основа на информацията по-горе. Работният лист в приложение 6А е полезно ръководство, което може да използвате, за да опишете облика на хората, на които желаете да благовествате.

A. Основни нужди.

Мария е девойка от разведено семейство. Тя е единствено дете, отблъсната от своя баща. Майка ѝ е трябвало да работи много, за да се издържат, и е прекарвала малко време с нея. Живеели са далеч от своите роднини. Сега, като по-голяма, тя чувства липса на любов. Забелязваме, че тя има нужда от любов. (Вижте фигура 6.1 Нива на човешките нужди.)

B. Възприемане на евангелието.

В своя път към евангелието (фигура 6.3), Мария се намира в точка -12. Тя няма религиозно възпитание, нито познава християни. Чувала е за църквата, но не знае нищо за Христос.

B. Определяне на стратегия за евангелизиране.

Мария все още не е готова да приеме семето. Вероятно няма смисъл да ѝ дадете брошура или Библия. Това, от което има нужда, е да изпита Христовата любов в една топла, сърдечна атмосфера (етапът на обработка на почвата във фигура 6.4). Можете да я поканите в малка група, където хората проявяват голяма загриженост един за друг. След това може да я включите в курс за изучаване на Библията за невярващи.

Като определяте своята стратегия как да достигнете тези, които Бог вече е вложил на сърцето ви, можете също така да започнете да се молите за хората, които, ако повярват, ще помогнат цялата област да бъде достигната с евангелието (приложение 6Б).

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

Склонни ли сте да си служите с един и същи метод, средство, когато благовествате? Как можете да станете по-гъвкави?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Използвайте работния лист в приложение 6B, за да разберете по-добре факта, че хората имат различни нужди и ние трябва да подходим по различен начин към всеки един. В това упражнение са представени няколко случая от Новия завет, когато Исус се разкрива на различен тип хора.
- ◆ Работете заедно с другите двама члена на вашата молитвена тройка върху приложение 6A, като го използвате за ръководство. Избройте имената на всички, за които се молите, преценете къде се намират в скалата на нуждите (фигура 6.1) и къде се намират в своя път към Христос (фигура 6.3). Определете какво трябва да направите, за да ги достигнете наистина с евангелието.
- ◆ Изучете приложение 6B “Три принципа за стратегическо евангелизиране”. Кои са ключовите хора в областта, която се стремите да достигнете с евангелието? Какво можете да направите, за да им занесете благата вест?

Личността, която ще евангелизирате

ИМЕ	ОСНОВНИ НУЖДИ (ОПИШЕТЕ) (ФИГУРА 6.1)	ОТЗИВЧИВОСТ КЪМ ВЯРА В ХРИСТА (ФИГУРА 6.3)
Мария	Любов/привързаност: - единствено дете; - на разведени родители; - отхвърлена от бащата; - майката твърде заета да й показва привързаността си.	-12 Мария върви по собствения си път. Живее в държава, където православната църква е водеща, има идея за съществуването на традиционна църква, но няма разбирането, че църквата има нещо общо с нея. Никога не е имала лични контакти с християни и няма понятие за твърденията на Христос.

ОЦЕНКА: Нуждае се от любящо общение преди посяването да бъде ефективно.

ПРИМЕРЕН ЛИСТ, КОЙТО ДА ИЗПОЛЗВАТЕ ПРИ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ЗАДАНИЕТО

ИМЕ	ОСНОВНИ НУЖДИ (ОПИШЕТЕ) (ФИГУРА 6.1)	ОТЗИВЧИВОСТ КЪМ ВЯРА В ХРИСТА (ФИГУРА 6.3)

ОЦЕНКА: _____

ИМЕ	ОСНОВНИ НУЖДИ (ОПИШЕТЕ) (ФИГУРА 6.1)	ОТЗИВЧИВОСТ КЪМ ВЯРА В ХРИСТА (ФИГУРА 6.3)

ОЦЕНКА: _____

ИМЕ	ОСНОВНИ НУЖДИ (ОПИШЕТЕ) (ФИГУРА 6.1)	ОТЗИВЧИВОСТ КЪМ ВЯРА В ХРИСТА (ФИГУРА 6.3)

ОЦЕНКА: _____

Три принципа за стратегическо евангелизиране

Следват три стратегически принципа, които ще ни помогнат да достигнем хора с различна възприемчивост към евангелието.

I. СТРАТЕГИЧЕСКО СЕЕНЕ

A. Хората с по-голямо познание на истината, може да повярват по-бързо в Христос.

Когато четете книгата *Деяния на апостолите*, задайте си въпросите “Къде отиваше апостол Павел, щом влезеше в някой град?” “С кого се срещаше първо?” “Защо се срещаше първо с тях?” Няма да ви дам отговорите на първите два въпроса, но бих желал да разгледам третия. Защо тъй често Павел се срещаше първо все с един и същи тип хора?

Вярвам, че Павел беше убеден, че тези хора са били подготвени да приемат евангелието и биха станали част от църквата и биха започнали служение възможно най-рано. Трябва да разберем, че Павел желаше да занесе посланието на огромен брой хора, колкото е възможно по-скоро. Апостолът разбираше, че някои са по-отзивчиви от други, по-склонни да чуят и приемат духовната истина. Фактът, че не винаги беше топло посрещнат от тях, не означаваше, че стратегията му беше погрешна.

Нека не забравяме, че целта ни е наситеното основаване на църкви. Колкото повече хора достигнем, толкова по-добре. И веднъж, след като някой напусне жетвеното поле, той става част от жетвената сила. Споделяйте благата вест с всички, които желаят да я чуят, но съсредоточете вниманието си върху тези, които могат да се включат в служението.

B. Хората с по-голямо влияние, ключовите хора, може трудно да повярват в Христос, но въздействието, което ще окажат в дългосрочен план, може да бъде по-голямо.

Няма по-добър пример за това от самия Павел. Той имаше големи възможности да свърши много работа за Бога. Притежаваше и необходимата ревност. Но му трябваше време да осъзнае - и това стана единствено чрез непосредствена среща с живия Христос, - че е нужно да се обърне към Него. Ако Бог е вложил в сърцето ви да благовествате на влиятелен човек във вашето общество, постоянствайте. Изобилно “напоявайте” взаимоотношенията си с него. Имате нещо, от което той се нуждае! Молете се! Молете Бог да ви дава възможности да общувате с него и след това ги търсете. Помнете, че Савел, гонителят на църквата, стана Павел, апостолът на езичниците.

II. СТРАТЕГИЧЕСКИ ЖИВОТ - СРЕЩАЙТЕ СЕ С ХОРАТА ТАМ, КЪДЕТО ТЕ СЕ ЧУВСТВАТ УДОБНО, НЕ ВИЕ

A. Индивидуален подход - *Йоан 3, 4, 9 глави.*

В тези три глави са описани срещите на Господ с трима човека. Тук виждаме как Той помогна на всеки от тях да осъзнае своята нужда, като постъпи по раз-

личен начин в зависимост от случая. На добре образования фарисей, Исус помогна да разбере, че не познава въобще духовния свят. При кладенеца, Исус помогна на самарянката да се почувства удобно и събуди жаждата ѝ за Бога. Когато видя сляпородения, Исус посрещна неговата физическа нужда и така създаде у него глад да Го опознае по-добре. Всичко това ясно разкрива един принцип - Исус не се отнасяше към хората, просто като към "души с уши". В тях Той виждаше действителни личности с действителни нужди и искрено желаше да Го приемат като приятел.

Б. Събиране на информация - 1Коринтяни 9:19-23.

Мъдрият рибар наблюдава рибата, която желае да хване, за да научи с какво и кога се храни, а също така къде и на каква дълбочина плува. Той избира примамка или стръв, които са най-близки до естесвената ѝ среда, за да я привлече. Мъдрият рибар не поставя пача на кукичката, просто защото я обича! Като благовестители, ние трябва да разберем начина, по който мисли невярващият, да узнаем нещата, които ценят, и да запълним празнината на нуждите му, както сам той ги вижда, и духовните нужди, които разкриват Святия Дух и Божието Слово.

III. СТРАТЕГИЧЕСКО РАЗБИРАНЕ - ОБИКНОВЕНО ЗАДОВОЛЕНИТЕ ХОРА НЕ ТЪРСЯТ ПРОМЯНА

А. 1Коринтяни 1:18-31.

Б. Матей 9:12.

Мъдрият рибар лови риба, когато тя е гладна, а не веднага след като се е нахранила. Като благовестители, нашата работа е да помогнем на хората да открият своите нужди и да създадем у тях жажда за Христос. Трябва да признаем, че тези, които най-лесно изповядват своите нужди, са най-склонни да чуят отговорът на Христос, ако наистина търсят такъв. Ако хората не изпитват глад за евангелието, помолете Божия Дух да го предизвика.

Нека да обобщим. Запомнете, че успешната евангелизационна работа изисква:

- ◆ да поемем инициативата, в силата и любовта на Святия Дух, за да помогнем на ближния си да направи една стъпка по пътя си към Христос;
- ◆ да бъдем с него, за да го насърчаваме и напътстваме в това;
- ◆ да се молим наистина да се покае и повярва в Христос и да познае спасението, което получаваме в Христос единствено чрез вяра;
- ◆ да го въведем напълно в общението и служението на местната църква.

Изследване подхода на Исус към отделните личности СРАВНЕНИЕ

Евангелията са пълни с интересни разговори между Исус и отделни личности. Ще изследваме някои от тях, за да отбележим някои прилики и разлики в подхода на Исус. Прочетете всеки пасаж и отговорете на следните въпроси:

Пасаж	Йоан 3: 1-21	Йоан 4:5-26	Йоан 9:5-7,35-39	Марк 10:17-22
С кого говори Исус?				
Какво научаваме за този човек от пасажа?				
Как започна разговорът?				
От кой стих се променя посоката на разговора?				
Какво изиска Исус?				
Какво предложи Христос?				
Как откликна отделната личност?				

Молитва

Съдействие за молитвени движения

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да:

- ◆ екипира основателите на църкви да се молят и да организират молитва за наситено основаване на църкви;
- ◆ започне да организира Христовото тяло да се моли за работници, за водачите в обществото и в църквата, за духовната война и за съживление.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбира ключовата роля на молитвата за основаването на нови църкви;
- ◆ да знае как да се моли, да организира другите за молитва, която ще доведе до движение за наситено основаване на църкви;
- ◆ да основава нови църкви с помощта на молитва.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Поставете начало на молитва за наситено основаване на църкви.
- III. Библейски изисквания за молитва, която ще доведе до основаване на нови църкви.
- IV. Организиране на църквите да се молят за наситено основаване на църкви.

☞ Напътствия на водещите

Използвайте урока като напътствие как да съдействате за молитва, която да доведе до наситено основаване на църкви. Помолете участниците да споделят опитности в тази област.

Съдействие за молитвени движения

КАК ДА СЕ МОЛИМ ЗА НАСИТЕНО ОСНОВАВАНЕ НА ЦЪРКВИ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Бог е суверен владетел на вселената. Той върши всичко според волята си. Но също така е избрал да работи чрез хората. Преди да направи някакво велико дело, Той призовава хората да се молят за това. Той търси общението и съвместното участие на Своите хора във всичко, което прави. Ето няколко примера от Библията за това как Бог използва хора, за да изпълни суверенната Си цел.

A. Примери от Стария Завет.

1. **Бог и Мойсей (Изход 32:9-14).** Бог обеща на Авраам, че ще направи от Израел велик народ (*Битие 12:1-3*). Но в резултат на бунта и идолопоклонството на израилтяните след извеждането им от Египет, Бог заяви на Мойсей, че ще ги погуби и ще ги замени с неговото потомство. Мойсей се помоли на Бога да не прави това и в отговор на тази молитва *“Господ се разкая за злото, което беше казал, че ще стори на людете Си” (Изход 32:14)*.
2. **Бог и Данаил (Еремия 25:8-14; Данаил 9:1-23).** Много преди да е започнало пленничеството във Вавилон, Бог беше обещал, че ще освободи Израел след 70 години на робство (*Еремия 25:8-14*). И въпреки това, Бог употреби молитвата на Данаил, за да освободи народа Си от изгнание, когато времето настъпи (*Данаил 9:1-23*).

B. Примери от Новия Завет (*Деяния 1 и 2*).

Преди да се възнесе, Исус каза на учениците Си да чакат дара на Святия Дух, който Той щеше да им изпрати. След получаването на Святия Дух, учениците щяха да станат свидетели за Исус в Ерусалим, Юдея, Самария и до края на земята. Докато чакаха, *“непрекъснато бяха заедно в молитва” (Деяния 1:14)*. В деня на Петдесетница Бог наистина изпрати Своя Дух. Тогава се роди църквата. Три хиляди приеха посланието на евангелието и бяха кръстени. Църквата продължи да се моли (*Деяния 2:42*). Както можем да видим в книгата *Деяния*, молитвата продължи да играе ключова роля в излизането на църквата извън Ерусалим и в разширяването ѝ към Азия.

B. Примери от църковната история.

В началото на деветнадесети век група американски студенти често се събирали някъде навън за молитва. При едно от тези събирания, изведнъж ударил гръм. Студентите продължили молитвата си, въпреки че били близо до една купа сено. По време на това събиране посветили себе си на мисионерско служение. От тази “молитвена среща при сеното”, в сърцата им се родила голяма загриженост за недостигнатите хора, от която по-късно произлязла организация, която изпратила мисионери на много места по света. Тези студенти също били част от световното студентското доброволческо движение, което помогна-

ло в изпращането на стотици мисионери зад граница, с цел да достигнат до невярващите.

Бог иска молитвата да стане за нас начин на живот. Тя не е нещо, което правим; тя е взаимоотношение с Бога. В примерите, изброени по-горе, Мойсей и Данаил бяха хора на молитвата. Заради взаимоотношенията си с Бога, те знаеха как да се молят според волята Му и Той отговаряше на молитвите им. Примерите от Новия Завет показват, че вярващите се молеха непрекъснато и Бог вършеше велики дела – в резултат на което църквата се разпространяваше по целия свят. Молитвената “среща при купата сено” е само една от многото такива срещи, които довели до разпространяването на евангелието в много места по света.

Този урок съдържа някои практически насоки за това как да започнете да се молите, което да доведе до основаване на нови църкви и как да организирате църквите си да се молят.

II. ПОСТАВЕТЕ НАЧАЛО НА МОЛИТВА ЗА НАСИТЕНО ОСНОВАВАНЕ НА ЦЪРКВИ

A. Започнете.

Най-важната част от едно молитвено движение е молитвата. Започнете да водите редовно разговори с Бога за наситеното основаване на църкви. Правете го когато можете и както можете. Всъщност, защо не започнете сега, докато четете този текст? Отделете само една минута и помолете Господа да ви използва в основаването на църкви, молете Го да включи и други хора и да напълни вашата област с църкви, които проповядват спасение в Христос.

След като веднъж започнете, продължавайте да го правите всеки път, когато мисълта за този проект мине през главата ви. Големите неща имат малки начала. С това начало вие вече сте станали инструмент, с който Бог ще изпълни народа ви и народите по света с църкви! Ще видите, че времето лети в Божието присъствие. И ако в началото е трудно да се молиш, скоро след това ще откриеш, че отделяш повече време за молитва.

B. Накарайте другите да започнат.

Намерете и други хора, които да се молят с вас. Исус е обещал специално да присъства, когато двама и трима се съберат в Негово име (*Матей 18:20*). Християнските молитвени тройки са един много ефикасен начин да започнете да се молите с други християни (вижте модул I, частта за евангелизиране, приложение 1B за идеи как да започнете такава молитвена тройка).

Когато се молите с хора извън семейството, добре е в малките групи мъже да се молят с мъже и жени с жени. Намерете съработници в Божието дело, които да се присъединят към вас. Потърсете хора от вашата църква, които са се посветили на молитва. Използвайте свободните минутки по време на обяд, или времето за молитва в църквата. Молете се без да спирате (*1 Солунци 5:17*) и по всяко време (*Ефесяни 5:18*).

B. Подпомагайте растежа.

Насърчавайте развитието на молитвените тройки, на молитвените групи и на техните водачи. Помогнете им да съберат информация за тяхното село, град, държава и за другите части на света. Насърчавайте вярващите да се молят за спасението на други хора, за основаването на нови църкви и за изпращането на мисионери до недостигнатите групи. Поддържайте редовни контакти с водачите на молитвени групи, за да видите как се развиват и за да ги насърчите.

Г. Осведомявайте хората.

За да могат хората да се молят ефективно и конкретно, те имат нужда от информация за нуждите на служението за основаване на нови църкви. Споделяйте с тях вашите нужди за духовен растеж, нуждите на вашето семейство и нуждите на мисионерското поле. Също така споделяйте отговорите на молитвите. Молитвените войници трябва да бъдат насърчавани с резултатите от партньорството им с Бога, за да може евангелието да се разпространява. Когато видят, че Бог работи чрез техните молитви, те ще Го прославят и ще се насърчат да се молят още повече и с по-голяма вяра, ще се насърчат и да постоянстват в молитва за неотговорените нужди.

Д. Бъдете в съгласие един с друг.

Прочетете *1Тимотей 2:8* на глас!

III. БИБЛЕЙСКИ ИЗИСКВАНИЯ ЗА МОЛИТВА, КОЯТО ЩЕ ДОВЕДЕ ДО ОСНОВАВАНЕ НА НОВИ ЦЪРКВИ**А. Молете се за лични нужди и проблеми.**

Въпреки че нашите молитвени групи трябва да се молят за основаването на нови църкви, понякога ние имаме нужда да се освободим от собствените си проблеми, за да можем да се концентрираме върху нещата, които Бог иска за нашата страна, област, град, село или съсед. *Филипяни 4:6-7* ни казва, че когато се молим за нещата, които ни безпокоят, Божият мир ще пази сърцата и мислите ни в Христос.

Б. Молете се за Божията църква.

Когато мислим за нуждите на църквата, може да се изкушим да се молим за неща, които притесняват лично нас, или дори, да се молим с критично отношение. Това не е добро, тъй като църквата е Христова невеста (*Ефесяни 5:22-32*), а никой младоженец не понася критики и лошо отношение към своята възлюбена невеста. Следните изисквания за молитва могат да ни помогнат да се молим по-добре за църквата.

1. Молете се за единство.

Когато Исус се молеше за вярващите, Той се молеше за единство. Той се молеше те да бъдат едно, защото нашата любов към Него и към Отец, и любовта ни един към друг трябва да прилича на любовта между Исус и Неговия Баща (*Йоан 17:20-23*). Това допринася за наситеното основаване на църкви, защото чрез единството светът ще узнае за Христос.

2. Молете се за любовта на Христос.

Апостол Павел се молеше църквата във Филипи да пребъдва в любов, но не в сляпа любов. Той се молеше за една просветена любов, с дълбоко разбиране и проникателност (*Филипяни 1:9*). Това също допринася за наситеното основаване на църкви, защото, когато всички се обичаме един друг, хората ще познаят, че следваме Исус (*Йоан 13:35*).

3. Молете се за послушание.

Павел се молеше църквата в Ефес да разбере надеждата, към която Бог ни призовава (*Ефесяни 1:18*). Това води до основаване на нови църкви, защото когато Църквата разбере призиванието си, тя ще се умножава и ще разнесе посланието на евангелието по целия свят (*Матей 28:18-20*).

В. Молете се за работници на Божията нива.

Това е една директна заповед от *Матей 9:38*. Ако Исус ни заповяда да се молим за нещо и ние сме верни, няма ли и Той да бъде верен да отговори? Не мислите ли, че този недостиг на работници е заради липсата на молитва за такива - нещо, което самият Господ Исус заповяда? Помислете за това. После се помолете. Без обучени основатели на църкви не може да има наситено основаване на нови църкви! Ако има много работници, църквата ще се разпространява много бързо!

Г. Молете се за страната си и за народите по света.

Павел проповядваше на езичниците, но открито заявяваше, че се застъпва в молитва за своя народ, Израел. В *Римляни 10:1* той пише: „...*Братя, моето сърдечно желание и молбата ми към Бога е за спасението на Израел.*” В *Откровение 5:8-10* се казва, че хора от всички народи са спасени чрез кръвта на Исус.

Д. Молете се за политически, социални и духовни водачи.

1Тимотей 2:1-5 дава ясни инструкции на вярващите да се молят за своите правителства и за тези, които са на власт. Ключови идеи на пасажа:

1. В увещанието към Тимотей Павел, “преди всичко” говори на християните за високия приоритет на молитвата.
2. Той казва да се молят за “всички” – това включва и изгубените! После заповядва да се молят за политическите си водачи и за тези, които са на власт.
3. Целта на молитвата е условията в страната да станат благоприятни за разпространението на евангелието, както и вярващите да могат да живеят мирно в святост, угодни на Бога. Бог иска това за “всички хора”. Единственият начин евангелието да бъде видяно и чуто по един смислен начин от всичките хора в една страна, е, тази страна да се изпълни с растящи, живи църкви.

Е. Молете се за основателите на църкви.

Павел беше апостол, който основаваше нови църкви. Знаейки нуждите на своето призвание, той искаше от църквата в Ефес да се моли за две конкретни неща за него: да има подходящото слово и смелостта да прогласи благовестието (*Ефесяни 6:19-20*).

Ние трябва да се молим основателите на църкви да проповядват евангелието с подходящи думи. Често хората са готови да приемат, но проповедникът не знае какво да каже, така че да говори на сърцата им и да им помогне да видят нуждата си от покаяние. Вместо да използва своята си мъдрост, Павел искаше Бог да му даде думите чрез молитвите на вярващите. Той не искаше проповядването му да бъде плод на неговите усилия, а на силата на Святия Дух, работеща чрез него. Затова, въпреки че беше опитен проповедник, Павел искаше църквата да се моли да му се дадат думи, за да може смело да прогласи евангелието.

Основателите на църкви също имат нужда от такава смелост. Смелостта не е само черта на характера. Тя е дар от Бога (*2Тимотей 1:7*). Павел, безстрашният проповедник, също се нуждаеше от смелост. Той искаше църквата да се моли за това.

IV. ОРГАНИЗИРАНЕ НА ЦЪРКВИТЕ ДА СЕ МОЛЯТ ЗА ОСНОВАВАНЕТО НА НОВИ ЦЪРКВИ

Има много начини да организирате хората да се молят за основаване на църкви. Християните искат да бъдат част от Божието дело в света. Много често те се нуждаят да им бъде показана възможност за участие в служение. Следващите параграфи дават само няколко идеи за това как да насърчите църквата си да се моли за наситено основаване на църкви. Имате ли други идеи, за които се сещате или които сте видели, че са ефективни ?

A. Църковни молитвени събирания.

Често може да бъде много полезно да се отдели специално време, в което цялата църква да застане в молитва. То помага на хората да видят молитвата като дейност на цялата църква. Това може да се направи някоя вечер или в специална неделна служба, или дори може да се отдели цял един ден или нощ за молитва. Трябва да има добра организация. Осигурете карта на света, на страната ви, на градовете и селата и ги закачете на стената. Накарайте хората да се молят заедно в големи, а после и в по-малки групи. Нека център на молитвата да бъдат изгубените. Отделете време за поклонение към Бога в началото и по време на събирането. Помолете основатели на църкви или хора с друго подобно служение да дойдат на събирането и да споделят как Бог намира изгубените. Нека църквата да се помоли за тези хора по име.

B. Молитвени групи от хора, свързани от нещо общо помежду си.

Мъже, жени, младежи, деца и всякакви други групи могат да бъдат насърчавани да се молят за наситено основаване на нови църкви. Трябва да дадете виждане на тези групи за стратегическото значение на молитвата и за това как Бог отговаря на молитви, така че те да продължават да се молят усърдно за основаването на нови църкви.

В Румъния например, женски молитвени групи се събират преди всеки семинар на обучение на основатели на църкви и се молят за преподавателите, за студентите и за новите църкви, които ще произлязат от усилията на новите основатели.

B. Пастори и християнски водачи, молещи се заедно за основаване на нови църкви.

Когато водачи и пастори се молят заедно, това води до единство между вярващите. Когато се съгласяват в молитва за основаване на нови църкви, това помага за поставянето на Божия план над целите на организациите и деноминациите. Никоя църква или организация не може сама да достигне до целия град или област около себе си. Бог иска да използва всички средства, които има там.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Имате ли някой, с когото да се молите за основаването на нови църкви?
- ◆ Молите ли се със семейството си за основаване на нови църкви?
- ◆ Молите ли се за изгубените?
- ◆ Освен за вашия президент, молите ли се за другите водачи в обществото?
- ◆ Нуждае ли се страната ви от мир, спокойствие и приемане на Бога, за да може благовестието да се разпространява по-ефективно?
- ◆ Какви са пречките за разпространяване на евангелието във вашата страна? Молите ли се за това?

- ◆ Молите ли се основателите на църкви да имат подходящи думи от Бога и да бъдат смели?
- ◆ Участвате ли в молитвени събирания във вашата църква за основаване на нови църкви?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Съберете малка група, която да се моли за основаване на нови църкви.
- ◆ Говорете с водачите на църквата си да представят нуждата от основаване на нови църкви на молитвените ви събирания.

Молитвен концерт

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ **Въведение**

☞ **Цел на урока**

Целта на този урок е да се поклоним заедно на Бог и да се насърчим един друг в Господа.

☞ **Очаквани резултати**

Това не е урок, а практика. Участниците ще придобият опит как да водят молитвен концерт.

☞ **План на урока**

- I. Въведение.
- II. Хвалете Господа.
- III. Поклонение пред Господа.
- IV. Чуйте Неговия глас.

☞ **Напътствия към водещите**

Молитвеният концерт НЕ Е време за лекции, а време за молитва. Преди това трябва да изучите *Псалом 95* като обърнете внимание на разделянето на стиховете в урока.

Молитвен концерт

ПСАЛОМ 95

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Псалмите бяха написани, за да вдъхновяват Божиите хора да възхваляват, да се покланят и подчиняват на Господа, нашия Бог. Те не са написани само, за да се четат. За този молитвен концерт следвайте модела, даден в **Псалм 95**, докато планирате хвалението, поклонението и молитвата.

II. ХВАЛЕНЕТО ГОСПОДА (ПСАЛОМ 95:1-5)

Дойдете да запеем на Господа.

Пейте радостни песни.

Да възкликнем към спасителната ни Канара.

Прочетете заедно на глас *Псалом 18:1-3, 30-36.*

Да застанем пред Него със славословие.

Споделете свидетелства, особено: благодарете на Бог за това, което върши в молитвените тройки и други области от основаването на църкви.

Възхвалете Го с музика и песни.

Хвалете Господа отново с песни.

Прочетете заедно стихове 3-5; Благодарете Му за Неговото суверено управление на цялата вселена

III. ПОКЛОНЕНИЕ ПРЕД ГОСПОДА (ПСАЛОМ 95:6-7)

Да коленичим пред Господа нашия Създател.

Насърчете участниците да се молят с дух на смирение. Нека да бъдат свободни да коленичат.

Защото Той е наш Бог, и ние сме хора на пасбището Му.

Потвърдете отново, че Той е вашия личен Пастир. Прославете Го за Неговата грижа към вас.

IV. ЧУЙТЕ НЕГОВИЯ ГЛАС (ПСАЛОМ 95:8-11)

Не закоравявайте сърцата си.

Изповядайте всеки свой грях. Прочетете *Йоан 1:9*. Отделете време и Го слушайте докато ви говори.

Прочетете *Евреи 3:7-19*. Стих 13 ни казва да се насърчаваме един друг всекидневно. Разделете се по двойки и се молете с молитва на насърчение.

Малки групи

МАЛКИ ГРУПИ

1

УРОК

Полза и функции на малките групи

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да представи предимствата при използването на малки групи за служение.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбира четирите основни функции на малката група: общение, хваление, ученичество и евангелизиране;
- ◆ да може да опише предимствата на малката група при евангелизирането, развиването на взаимоотношения, ученичеството и основаването на църкви.

☞ План на урока

- I. Основи на малките групи.
- II. Функции на малките групи.
- III. Полза от малките групи.

☞ Фигури

- 1.1 Фигура: Сравнение на функциите: Новозаветната църква и малките групи.

☞ Напътствия към водещите

Това е първият от шестте уроци за малки групи в този модул. Забележете че трябва да се подготвите предварително преди да преподавате урок 5 “Представяне на малка група”.

В този урок има препратка към приложение 3А “Модел за основаване на църкви” от частта Виждане, модул I. Трябва да преговорите предварително това приложение и да разполагате с него, когато преподавате.

Полза и функции на малките групи

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ОСНОВИ НА МАЛКИТЕ ГРУПИ

A. Въведение.

Все повече и повече църкви по света осъзнават огромната необходимост от малки групи. Чрез това служение църквите се разширяват, хората започват да използват духовните си дарби, тялото на Христос се мобилизира за служение и крайният резултат е, че погиналите откриват истината и любовта на Исус.

Малките групи нещо ново ли са? Някакъв моден, съвременен вид на служение в църквата ли са? Съвсем не. Началото на малките групи виждаме още в новозаветната църква, описана в *Деяния*. Тези групи са се събирали по домовете за хваление, общение, растеж, да научат повече за вярата и да споделят със съседите и приятелите си благата вест. За по-големи богослужения са се събирали и в храма – за хваление, поучение и евангелизиране.

Какво имаме в предвид когато говорим за малки групи? Много църкви имат своите малки групи, които се събират за различен вид служение, най-често за библейско изучаване. Както в биологията, клетката която е един жив и растящ организъм се размножава многократно, така и малката група трябва да се размножава.

B. Различия.

Вместо да даваме пространно определение на понятието “малка група”, в този урок ние ще се опитаме да развием едно “прогресивно” разбиране за това какво представлява и какво прави малката група. Въпреки това е важно още от самото начало да разберем основните различия на една малка група. Всяка малка група е:

1. **Посветена да евангелизира.**
2. **Посветена да възпитава и обучава Христови ученици.**
3. **Посветена да обучава водачи.**
4. **Посветена да се развива като изпълнява Великата заповед.**

II. ФУНКЦИИ НА МАЛКИТЕ ГРУПИ

Има много начини да бъдат използвани малките групи при основаването на църкви. Тези групи имат общи черти или общи функции помежду си, които са: общение, хваление, ученичество и евангелизаторство. Тези черти могат да бъдат открити и в примера на ранната църква. Разбира се, това не са единствените функции, които е имала новозаветната църква, но тези са общите черти с днешните малки групи.

Фигура 1 - Сравнение на функциите: Новозаветната църква и малките групи

Функции на новозаветната църква

Функции на малките групи

Общение

Общението, на което са се радвали ранните християни е една от отличителните черти на ранната църква (*Деяния 2:42, Йоан 1:3-7*). Те се насърчавали един друг (*Евреи 10:25, 1Солунци 5:11*) и често са разчупвали хляба заедно (*Деяния 2:42, 20:7-11*).

В една малка група общението е взаимно насърчаване, споделяне и приятелство в Христос, които посрещат нашите нужди за приемане, любов, единство и подкрепа.

Възможни дейности:

- ◆ Споделяйте проблемите си един с друг.
- ◆ Носете теготите си един на друг.
- ◆ Застъпвайте се в молитва един за друг.
- ◆ Яжте заедно.
- ◆ Забавлявайте се заедно като едно семейство.
- ◆ Окуражавайте се един друг.

Хваление

Молитвата и хвалението са основни теми в новозаветната църква (*Деяния 2:47; Деяния 1:14; Деяния 6:4; Колосяни 4:2*). Тяхното хваление е идвало от сърцата им, които са били "радостни и искрени". Това е бил естествен отговор към Бога за радостта, която са открили в Христос и общението с другите вярващи.

В малката група хвалението е поклонение и възвеличаване на Бог, като фокусът е върху Неговата природа, действия и думи, за да Му се достави радост.

Възможни дейности:

- ◆ Пейте песни.
- ◆ Хвалете Бога за Неговото величие.
- ◆ Благодарете на Бога за всичко.
- ◆ Хвалете Бога за това, което Е.
- ◆ Молете се на глас или тихо.
- ◆ Четете пасажки на хваление (като Псалмите).
- ◆ Пишете и/или четете християнска поезия.

Ученичество

Това е едно истинско посвещение на ранната църква за "служение на словото" (*Деяния 6:4*). Първите вярващи са били отдадени на учението на апостолите (*Деяния 2:42*) С разширяването на църквата това обучение е придобило формата на писма от апостолите към църквите (*Колосяни 4:16; Филипяни 1:1; Галатяни 1:2*).

В една група ученичеството е процес на помагане, учене и насърчаване от другите, за да растем в ум и дух, с цел призоване на Христовия образ.

Възможни дейности:

- ◆ Заучавайте стихове.
- ◆ Като група изучавайте библейски пасажки.
- ◆ Учете се как да прилагате Библията във всекидневния си живот.
- ◆ Прекарвайте време с по-зрял брат/сестра.
- ◆ Участвайте в някакво служение на групата.
- ◆ Учете и използвайте духовните дарби.

Евангелизиране

Споделянето на добрата вест за Исус е било нещо естествено за вярващите от ранната църква. Евангелизирането не е било “програма”, която те е трябвало да развиват, нито пък нещо, за което са били специално обучавани. То е било любовта на Христос, изявяваща себе си чрез техния живот и чрез думите, говорени на хората около тях (*Деяния 5:42; Деяния 4:20*), както и Святият Дух, работещ чрез тях (*Деяния 4:31*), когато са споделяли за Христос по домовете си и на обществени места (*Деяния 20:20*). Резултатът е бил, че хората започвали да вярват в името на Господ Исус и са били спасявани (*Деяния 8:12; 16:31-34*).

В малката група евангелизирането е достигане до хората в нужда с благата вест на Христовата любов, за да им помогнем да познаят Бог като Отец и Христос като Спасител.

Възможни дейности:

- ◆ Молете се с другите за спасените си приятели.
- ◆ Канете невярващи в групата.
- ◆ Посрещайте нужди на хората извън групата.
- ◆ Изграждайте приятелства с невярващи.
- ◆ Споделяйте Христос с невярващите.

III. ПОЛЗА ОТ МАЛКИТЕ ГРУПИ

A. Полза за евангелизирането.

Твърде често в нашите църкви ние поставяме едни или други бариери пред хората, които искат да идват на църква. Имаме си нашите традиции, определен начин, по който се обличаме и се държим, и дори имаме определени очаквания от хората, които ни идват на гости. Традицията може да бъде и нещо добро, ако създава чувство за общност и продължителност, но понякога създава големи проблеми за хората, които идват “отвън”.

Изследванията показват, че хората не биха пресекли културни бариери, за да отидат на църква. Ако им се каже, че трябва да се обличат различно, да се държат по различен начин и да се правят на нещо, което не са, то те не биха посещавали тази църква. Те чувстват като че ли има някаква огромна пропаст между тях и църквата, която не може да бъде преодоляна.

Малките групи са един по-естествен мост за невярващите. Когато членовете на една малка група имат добро приятелство с някой невярващ, за тях е естествено да го поканят в групата си. А за самият невярващ, идването на такова малко и неформално събиране е далеч по-безопасно от отиването на място където не познава никого и не е сигурен какви са правилата.

В *Йоан 13:35* Исус казва: “По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.” Когато гости идват в една малка група, едно от най-мощните свидетелства, които ще изпитат, е грижата и подпомагането на членовете на групата. Те трябва да видят разликата в нашето отношение, в нашите дела и думи, и да се запитат защо сме различни. И като видят и изпитат грижата и любовта върху себе си, те ще бъдат привлечени към Исус, Източника на любовта.

B. Полза за развиване на взаимоотношения.

Когато разглеждаме служението на Исус на земята, важно е да отбележим, че Той избра да живее в общение със Своите ученици. Тези дванадесет мъже се молиха и заедно хвалиха Бога. Научени от Исусовите думи и пример, те се хранеха заедно, насърчаваха се един друг и прогласяваха заедно благата вест на спасението. Разбира се не е случайно, че Исус избра да подготви учениците Си в група. Тази група беше първата клетка на един организъм, който, както в

притчата за сеяча в *Матей 13 глава*, е бил от много малък и се е разраснал в много голям.

Служението в малките групи има много предимства и едно от тях е естественото развитие на взаимоотношенията в нея. Когато групата се събира за общение, хваление, ученичество и евангелизиране, всяка една от тези дейности подпомага един уникален вид взаимоотношение:

Общение: Човек с човек;

Хваление: Човек към Бога;

Ученичество: Бог към човека;

Евангелизиране: Христовото тяло към погиналите.

В една малка група членовете прекарват време заедно, участват в служение, насърчават се и се молят един за друг и си помагат в нуждите и в проблемите. Има сила и интензивност в тяхната любов и посвещение на Бог и един на друг. Те имат чувство за принадлежност към общество, което се грижи за тях. Когато членовете на групата растат в любовта си един към друг, времето, което прекарват в хваление изразявайки заедно любовта си към Бога, е едно специално време.

Малката група също осигурява идеалната среда за взаимоотношения на друго ниво. По-зрелите християни могат да бъдат заедно с по-младите, да ги насърчават, да ги учат и да служат с тях.

Понеже една от целите на малка група е да расте и да се умножава, членовете и трябва непрекъснато да търсят начини да достигнат погиналите около тях. Те могат да споделят идеи и да се учат един от друг на различни начини, по които да изявяват Христос на семействата и приятелите си. Малката група е посветена в развиване на приятелства с невярващи, с цел да се споделя с тях благата вест на Исус.

V. Полза за ученичество.

Римляни 14:19 казва: *“И тъй, нека търсим това, което служи за мир и за взаимно назидание.”* Малките групи осигуряват място, където вярващите могат да служат едни на други. Библията ни дава ясно разпределени отговорности, които вярващите имат едни към други. Всички те идват естествено в една група, където всеки член служи на другите според дарбите си.

Служението между вярващите е много важен аспект на малката група. Вярващите трябва да развиват дарбите си. Това изгражда църквата (*1Коринтяни 14:12*). Духовните дарби са дадени, за да подготвят Божиите хора за делото на служение, така че Христовото тяло да бъде изградено (*Ефесяни 4:12*). Ние трябва да се насърчаваме един друг (*1Солунци 4:18*) и да говорим думи, които ще изградят другите според нуждите им (*Ефесяни 4:29*). Това предполага, че ние трябва да споделяме проблемите си един с друг (*Галатяни 6:2*), за да можем да си помагаме взаимно. Нашето най-голямо желание трябва да бъде да се почитаме един друг с братска любов (*Римляни 12:10*) и да обичаме другите от цялото си сърце (*1Петрово 1:22*). Динамиката на малката група осигурява един естествен и ефективен начин за вярващите да изпълнят библейското поръчение да се изградят един друг.

Малките групи са мястото където дарбите на всеки един могат да бъдат открити, развити и използвани. В малката група всеки човек е хранен и насърчен да научи, чрез включване в служението на групата, кои са духовните му/ ѝ дарби. По този начин те растат във вяра и зрялост и имат възмож-

ността да бъдат обучавани от по-зрели християни. След време те ще повторят този процес – ще започнат да обучават новите членове на групата.

Много новоповярвали християни имат проблеми и нужди, които групата може да посрещне. Малката група може ефективно да се грижи за хората си и да посреща техните физически, духовни, социални и емоционални нужди. Членовете на групата се научават да се обичат чрез споделянето на тези нужди и чрез опитите за тяхното разрешаване. За много хора това може да бъде първия път, когато ще чуят, че библейските истини се отнасят за тяхното ежедневие. Те ще се научат как сами да изучават Библията и как да прилагат наученото когато се сблъскат с проблеми и трудности.

Г. Полза за основаване на църкви.

Малките групи помагат много при основаването на нови църкви. За да започнеш нова църква, трябва първо да евангелизираш, да изградиш хората във вярата, да обучиш водачи и да бъдеш сигурен, че църквата ще изпълнява всички свои функции. Малките групи осигуряват средствата за постигане на тези цели. Също така, те дават едно чувство за принадлежност към новата църква.

Има много начини да се започне една църква. Помислете за приложение ЗА “Моделите за основаване на църкви”, част Виждане от модул I. Някои нови църкви започват от вече съществуващи (моделът църква дъщеря). Други църкви са започнати от екип основатели на църкви, изпратени в друга област от съществуваща църква (модел на колонизацията). Други пък са съвсем независими от всякакви църковни структури (моделът на мисиите и кампаниите). Някои започват използвайки вече изградена база, а други се събират по домовете. Предимството на малките групи е, че те могат да бъдат използвани от основателя на църкви, независимо от това, какъв тип стратегия използва той/тя.

Друга положителна страна за изграждането на нови църкви от малки групи е въпросът за водачите. Роберт Логан в статията си “Размножаване на малките групи” казва: “За колко човека може да се грижи един обучен човек, изпълнен с Духа? Самият Христос се спря на дванадесет. И въпреки това всички ние, пастори и водачи, се опитваме да съберем 50, 100, 250, 500 и дори понякога 1000 човека и да се грижим за всеки един от тях поотделно и да посрещаме техните нужди! Ние по-велики ли сме от нашия Творец? Въпреки че това до голяма степен зависи от културните различия. Десет човека е идеалният брой, за който може един изпълнен с Духа служител да се грижи.” Ползата от малките групи е, че водачите са отговорни за духовното развитие само на няколко човека, а не на десетки и дори стотици. Това автоматично елиминира водачи, които се опитват да служат до точката на изтощение.

Чрез този подход се използват много повече хора и им се дава шанс да развият духовната си дарба на водачество. Вместо да се поставят “духовни чиновници”, назначавани само на основата на това, което знаят, водачите на малките групи са квалифицирани чрез опит и чрез уменията, които са показали в служението си в групите.

В стратегията за наситено основаване на църкви, желанието на основателя е да изпълни дадена област с църкви, които от своя страна ще произведат други църкви. Кои са традиционните бариери пред растежа на църквите? Неефективно благовествование, липса на ученичество, недостатъчни средства, малък брой членове, обучени водачи, или, твърде често, липса на виждане за достигане на погиналите за Христа. Малките групи осигуря-

ват една естествена и ефективна среда за евангелизиране, за поучение на нови вярващи и за обучение на нови водачи. Ако групата се събира по домовете, може и да няма нужда от формална църковна сграда. Когато се премахне този проблем, църквата е готова да започне нови църкви. Това става когато малките групи са подготвени, а не когато средствата са налице. С други думи, липсата на пари не е спънка за естественото развитие на църквата.

Малките групи позволяват да се разработи стратегия, при която целия квартал, град или страна ще бъдат покрити с ефективно благовестие за Господа. Премахвайки традиционните бариери пред растежа, църквата може да процъфти. Или, казано по-просто, **използването на малки групи улеснява основаването на нови църкви.**

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Може ли служението “един на друг” да бъде осъществено по време на традиционна неделна служба? Какви ще бъдат последствията от това за християнина, ако нуждите му/ ѝ не се посрещнат? Новоповярвалите християни ще растат ли във вярата, ако тези нужди не бъдат посрещнати?
- ◆ Има ли такива бариери във вашата църква, които биха били причина за един невярващ, който никога не е ходил на църква, да не идва на вашите служби? Как могат малките групи да бъдат използвани като “мост” към невярващите?
- ◆ Как могат да бъдат използвани малките групи като част от ефективната стратегия за наситено основаване на нови църкви?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Намерете свой приятел или познат християнин, който не знае за малките групи. Обяснете му/ ѝ ползата и предимствата на такава група и нейния подход към служението. Запитайте защо е съгласен и защо не е. Ако е възможно, обсъдете неговия отговор с други участници в този семинар.

БИБЛИОГРАФИЯ

Logan, Robert. Multiplication of Cell Groups.

Принципи на водачество на малки групи

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да представи общ поглед върху функциите и отговорностите на водача на малката група.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбира уникалната роля на водача на малка група в контекста на цялостното служение на групата;
- ◆ да осъзнава отговорностите на водача във всяко служение на групата;
- ◆ да знае принципите на ефективно планиране на растежа и развитието на малката група;
- ◆ да направи примерен план за среща на неговата първа малка група.

☞ План на урока

- I. Общи принципи на водачеството.
- II. Водене на малка група.
- III. Администрация на малката група.

☞ Приложения

- 2А Приложение: Разчупване на леда в малките групи.
- 2Б Приложение: Планиране: Срещи на малките групи.

Принципи на водачество на малки групи

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ОБЩИ ПРИНЦИПИ НА ВОДАЧЕСТВОТО

A. Бъдете пример.

Тъй като малката група по естество е евангелизационно насочена, в нея винаги ще има новоповярвали и неизградени християни. Много от тях не разбират какво означава да си християнин, нито пък какво е да служиш на Бога. Водачът на групата има привилегията да ги научи на тези неща чрез примера на своите дела и думи. Той/тя трябва да бъде отворен/а и за проблемите възникнали по време на работата. Той/тя трябва да споделя с групата си възходите и паденията в ходенето си с Господа и как реагира на различните обстоятелства около него/нея. Това не само ще насърчи членовете на малката група, но и ще му/й помогне да ги научи как да живеят на практика това, в което вярват.

След като водачът бъде пример за членовете на групата, после те ще могат да бъдат също пример за другите. Такъв беше и Исус към Своите ученици. Когато прекарваха време с Него, те се учеха само от гледане и слушане. В *1 Солунци 1:6-7* Павел, Сила и Тимотей обясняват как солунците са станали техни "подражатели", а после и "пример за всичките вярващи в Македония и Ахея." Павел, в *1 Коринтяни 11:1*, напътства вярващите да следват неговия пример, както и той следва Христовия. Водачът на малката група трябва да наложи модел на поведение и служение, който групата му/й да следва.

B. Обучавайте нови водачи.

Една от основните функции на всяка малка група е да се размножава. Когато групата е готова да се раздели, трябва да има човек, който вече е обучен и готов да поеме ръководството на новата група.

Едно от предимствата на малката група е, че тя дава отлична възможност за развиване на християнски водачи. Един от главните приоритети на водача е внимателно, с молитва, да избере човек от групата, който да бъде стажант-водач. Този човек трябва да проявява някакви качества и възможности за водач, но в никакъв случай няма да има всички качества на водача на групата. Ролята на водача е да бъде учител на стажант-водача. Стажантът не трябва само да стои и да слуша какво прави водача, но и да взема дейно участие в служението. Най-важното нещо, което трябва да се има в предвид когато се започва нова група е, че Бог иска да издигне един или повече хора от тази група, за да бъдат те самите водачи.

B. Подготовка и впускане в служение.

Всеки християнин трябва да знае духовните си дарби дадени му от Святия Дух и да се научи да ги използва. За съжаление, на много християни не им се дава възможност да използват дарбите си, дори и да разбират какви са те (а много от

тях не разбират). Природата на малките групи позволява на християнина не само да открие духовните си дарби, но и да ги развие и използва в служението си.

Водачът на малката група трябва да осигури начин да подпомогне членовете на групата да открият дарбите си. Има няколко "теста" чрез които водачът може да разбере духовните дарби като цяло и да помогне на членовете да разберат кои от тях Святият Дух им е дал. Твърде често потвърждението за дадена дарба идва когато човекът се включи в различни видове служение.

Ролята на водача на групата в този момент е да осигури възможности както за откриване на духовните дарби, така и за тяхното прилагане в служение. Това се прави главно чрез системно и нарастващо възлагане на задачи на членовете на групата. В началото водачът ще може да възлага само малки задачи, но с растежа и развитието на групата той трябва да продължава да въвлича всеки един член в служенията и дейностите на групата.

II. ВОДЕНЕ НА МАЛКА ГРУПА

Няма определена схема за провеждане събирането на малката група. Водачът носи отговорността да реши как ще се проведе събирането. И все пак, всяко от тях трябва да съдържа и четирите функции на една малка група (общение, хваление, ученичество и евангелизиране).

Едно типично събиране може да има следния ред: започва с общение и споделяне между членовете на групата. След това идва време за хваление и молитва, песни и поклонение пред Бога. След времето за хваление идва ред на библейското изучаване. Следващата част е споделяне на вижданията за служение, когато членовете на групата дискутират различните начини, по които да достигнат с благата вест своите приятели, съседи, и дори по-големи групи. Това време може да включва молитва за определени хора, които още не са поканени в групата.

Количеството време, прекарано за всяка от тези дейности, зависи от колко време се събира групата (например една нова група първоначално има нужда от повече време за общение, а по-малко за изучаване), но общо взето, цялото събиране не трябва да е по-дълго от 90 минути. Например групата може да отдели 20 минути за общение, 20 минути за хваление, 30 минути за библейско изучаване и последните 20 минути за евангелизиране.

Водачът носи отговорността групата да започне навреме, да премине през четирите функции и да завърши навреме. Всяка една от четирите функции на групата е жизненоважна за растежа и зрелостта на членовете, така че водачът трябва да се грижи да бъде обърнато достатъчно внимание на всяка функция.

Водачът на малката група отговаря за планирането и насоката на всяко едно събиране. Когато групата расте и членовете станат достатъчно зрели, той трябва да може да прехвърля различни отговорности в програмата на други хора от групата. Всяка страна от събирането трябва да бъде внимателно подготвена по определен начин:

A. Място.

Водачът на групата трябва да реши къде да се събира тя и кой да бъде домакинът. Най-често водачът е и домакин. Домакинът се грижи стаята да е подготвена, да има столове за всички, разположени така че да се виждат един друг (подреждането в кръг позволява най-голяма комуникация между членовете). Домакинът също може да се погрижи и за напитки (които могат да бъдат дори и само чай и/или кафе).

Б. Общение.

Времето за общение може да бъде официално или неофициално по преценка на водача. Ако има нови членове или посетители, можете да използвате различни средства за “разчупване на леда”, което ще ги накара да се почувстват добре дошли и ще помогне на всеки да научи нещо повече за другите. Общението става когато членовете на групата разбират какво се е случило в живота на другите, насърчават се, споделят радостта или тъгата си и се изграждат едни други.

В приложение 2А “Разчупване на леда в малките групи” можете да намерите примери за средства, които ще помогнат на членовете да се опознаят едни други.

В. Поклонение.

Поклонението в една група подготвя членовете ѝ за останалата част от събирането, особено за времето, когато Бог ще говори в сърцата им по време на библейското изучаване. Ако водачът или някой друг имат музикални способности, тогава можете да използвате китара или пиано, или някакъв друг музикален инструмент за акомпанимент. Ако не, Бог е също толкова доволен да чуе хваления, които идват от едни радостни и искрени сърца!

Г. Молитва.

Молитвата е част от всяка една дейност на групата. Водачът трябва да открива и да завършва събирането с молитва. Той трябва да има предвид, че молитвата на глас може да постави в неудобно положение някои от новите членове, затова трябва да обяви, че тя е по избор. Когато прекарат повече време с групата и бъдат приети от членовете ѝ, те ще започнат сами да се молят.

Молитвата идва естествено по време на поклонение, но водачът трябва да планира да се молят по времето на евангелизиране и общение. **Молитвени тройки** представляват трима души, които се молят заедно, особено за спасението на трима свои приятели или познати (трима вярващи се молят за девет невярващи). Това също може да бъде част от времето за евангелизиране. По време на общението могат да бъдат споделяни молитвени нужди и да се молите за тях. Друг начин е хората да се молят в групи по двама, което би насърчило младите християни да се молят (които иначе биха се притеснявали пред групата) и да се споделят някои по-лични нужди.

Д. Дискусия.

Водачът на групата има отговорността или да се подготви за воденето на урок или да прехвърли тази задача на някой друг от групата, който има дарба за обучение. Индуктивното библейско изучаване е един метод, който трябва да бъде използван и преподаван в групата, за да могат членовете ѝ да се научат да се хранят от Божието Слово. Индуктивният метод може да не е единственият метод прилаган в случая; целта на изучаването е откриване на библейските истини и прилагането им в ежедневните ситуации.

И едно предупреждение: много групи наблягат твърде много на изучаването, тъй като това е модел, който те са виждали в миналите си опитности в църквата. Отделянето на твърде много време на библейското изучаване отклонява вниманието от другите дейности на групата. Много е важно водачът да поддържа баланс между четирите функции на групата.

Е. Ученичество.

Можем да говорим за ученичество когато съвестно помагаме на някого да стане подобен на Христос и да бъде по плодоносен в служение. Един новоповярвал има специални нужди докато се бори със съмнението, обезсърчението, пренебрегването на духовните въпроси, духовна опозиция и чувство за неувереност в непозната територия. Той има нужда от специална и искрена грижа на духовни родители, които да направят неговата война техен главен приоритет. Новоповярвалият християнин им нужда от някого, с когото да обсъжда въпроси и от някой, за когото знае, че се грижи за него. Поради тази близка връзка на ученическо взаимоотношение, само мъж може да възпитава мъж и жена – жена.

Водачът на малка група трябва винаги да назначава духовен “родител” на новите християни в групата. Не трябва да се допускат ситуации, където няма кой да се грижи и обучава в ученичество новодошлите. Групата също трябва да помага в този процес, но както Христос възпитаваше учениците Си един по един, така и всеки новоповярвал християнин трябва да си има някой, който да се грижи лично и само за него.

Не забравяйте, че водачът на групата трябва да избере чрез молитва кой да бъде стажант-водач. Той трябва да участва във всички видове служение, заедно с водача на групата, за да може да наблюдава и да придобие опит от първа ръка.

Ж. Евангелизиране.

Създаването на виждане на членовете на групата за служение е отговорност на водача. Той трябва да даде виждане на групата си за нуждата от евангелизиране и развиване на взаимоотношения, които биха осигурили един естествен начин за споделяне на Христос. Водачът трябва да им помогне да видят как техният индивидуален подход към невярващите се съчетава с усилията на цялата група. Това може да се постигне с изучаване на Писанията, като се насърчават християните да споделят добрата вест и да прилагат тези пасажии в живота си.

Времето за евангелизиране в малката група е едно чудесно време за споделяне на свидетелства и за това, как Бог е работил в живота на членовете, за да достигне света чрез Христовата любов. През това време водачът трябва да напомня на групата си за нуждата и за процеса на размножаване на групата.

III. АДМИНИСТРАЦИЯ НА МАЛКАТА ГРУПА

Никой не обича административната работа, но въпреки това има няколко причини защо водачът на групата трябва да разработи един план с целите и перспективите на малката група.

- ◆ **Отчетност:** Като християни ние трябва да бъдем добри настойници на средствата, които Бог ни е дал, включително нашето време и усилия, вложени във воденето на една малка група. Планирането ни помага да използваме ограничените си средства по най-добрия начин.
- ◆ **Растеж:** Ако сравните малка група с кораб в морето, планирането е това, в което се състои основната разлика между група, която следва определен курс и принася много плод и група, която се скита безцелно накъдето вятърът я задуха. Бог иска групите в една църква да растат и да се множат, изпълнявайки Великата заповед. С едно правилно планиране, малката група ще следва заплануваното и ще достигне целите си за растеж, развитие и умножаване.

Планирането включва лесен процес:

1. Първо, молете се Бог да ви даде мъдрост, когато планирате (*Яков 1:5*).
2. Второ, опитайте се да поставите **реални** цели пред вашата група и определите дати за всяка от тези цели.
3. Трето, включете и определени периодични дати за **оценка** на вашия прогрес.

Продължавайки този процес на молитва, планиране и оценка, вие ще започнете да виждате онези области, които имат нужда от специално внимание и стъпките, които трябва да направите, за да достигнете целите си. Понякога може да се наложи да коригирате някои от целите или датите, но това е една нормална част от процеса на планиране.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Трябва ли водачът на малката група да възлага дейности и отговорности на всички членове на групата или само на стажанта-водач? Защо или защо не?
- ◆ Защо е необходимо всеки нов член на групата да има свой духовен “родител”, който да го/я обучава в ученичество?
- ◆ Колко време след сформиранието на групата трябва да бъде определен стажанта-водач? Кой от дейностите на групата водачът трябва да извършва заедно със своя стажант, за да го подготви да води група сам?
- ◆ Защо водачът трябва да развива план за групата като цяло и за всяко едно събиране поотделно? Защо просто не й позволи за се развие “естествено” в каквато посока иска?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Да приемем, че ще имате своето първо събиране на малка група. Използвайте приложение 2 Б: “Планиране: Среци на малките групи”, за да си направите колкото се може по-подробен план за това първо събиране -. Има ли и други неща от събирането, които също бихте искали да планирате? Когато свършите, споделете плана си с някой от групата, в която се обучавате и го/ я помолете да го оцени. Вие също направете оценка на техния план.

БИБЛИОГРАФИЯ

Trinity Christian Center, *Cell Growth and Evangelism Strategy Seminar*, undated materials

Разчупване на леда в малките групи

Методите за разчупване на леда са просто забавни и безвредни начини да помогнем на хората да се опознаят по-добре. Обикновено те се използват във времето за общение в една нова група. Ето някои бележки

- ◆ Методът трябва да е подходящ за групата. Ако е твърде детски, хората ще се почувстват неудобно. Ако е твърде агресивен, те ще се отдръпнат.
- ◆ Нека да бъде ясно, че се очаква от всички да участват.
- ◆ Някои методи могат да бъдат използвани много пъти.
- ◆ Бъдете чувствителни към хора, които се чувстват неудобно при игри или други дейности.
- ◆ Колкото повече групата навлиза в ритъма на жизнения си кръговрат, толкова по-малко необходими стават методите за разчупване на леда. Можете да прекарате половина от времето на първите си две събирания в такива дейности, но след няколко месеца няма да имате нужда от повече от 10-15 минути.

Въпроси за започване

Когато бяхте между 7 и 12 години...

1. Къде живеехте? Колко братя и сестри имахте?
2. Какъв транспорт използваше семейството ви?
3. Кой беше най-близкия ви човек?
4. Кога Бог стана нещо повече от една дума за вас?

Кой съм аз?

Напишете имената на известни и/или библейски личности на листчета хартия. Залепете ги на гърбовете на всеки така че човекът да не може да прочете името си. Те трябва да ходят из стаята и да задават въпроси на другите за "себе си", докато открият кого представляват.

Хайде на бас, че не знаеш това.

Всеки човек написва на един лист нещо, за себе си, което е сигурен, че никой друг не знае. После листовете се сгъват, разбъркват и номерират. После определен човек започва да ги чете, казвайки първо номера. Всеки член на групата започва да се опитва да познае на отделен лист кой кой е. Този, който е познал най-много имена, печели.

Да се представим.

Всеки човек от групата има няколко минути да измисли един въпрос и да го зададе на другите членове. След като всички са измислили по един въпрос, те започват да обикалят от човек на човек и да им задават въпросите си. Записвайте си имената и отговорите. След около 10 минути групата се подрежда в кръг и всеки казва какво е открил за

другите. Колкото по-добри са въпросите, толкова по изобретателни и проникателни отговори ще получите.

Две истини и една лъжа.

Всеки написва по две истини и една лъжа за себе си. После листчетата се разменят и всеки трябва да познае кое е истина и кое е лъжа. Можете и да пропуснете първата част и всеки да си държи своето листче, а другите да познават. (Не е честно ако лъжата е нещо много близко до истината.)

Прогноза за времето.

Подредете се в кръг, започвайки с водача и кажете как се чувствате, описано с термини от прогнозите за времето - облачно, слънчево и т.н. Участниците могат и да обяснят защо са избрали точно този тип време. Водачът започва пръв.

Ходи с вяра.

Разделете групата по двойки. Вържете очите на единия от двамата. Човекът с не завързани очи води другия до определено място. Опитайте се да осигурите трудни препятствия - изкачване на стълби, излизане и влизане от стаята, подавайте им различни неща, водете ги по различна настилка (трева, под, кал), но не казвайте нищо след като разходката започне. Всички послания трябва да бъдат предадени негласно. След пет минути сменете местата. След още пет минути съберете групата заедно. Споделяйте какво чувствате, докато ходехте с вързани очи и докато опипвахте разни неща. Какво чувствате към другия човек? Какво е чувството да нямаш контрол над събитията? Какво научихте за себе си? Как можете да приложите наученото във взаимоотношенията си с Бога? А с другите?

Игра с монети.

Ако някой път по-нататък дойдат нови посетители, можете да имате тази игра предвид за разчупване на леда. Дайте на всеки по десет монети. Всеки трябва да каже нещо за себе си, което е различно от всички други. (Например, турист-любител на силните преживявания може да каже: "Аз изкачих Мусала.") Този, който казва нещо слага монета на масата. Ако някой друг играч също е изкачил Мусала, тогава той също слага монета отгоре. Печели този, който пръв се отърве от всичките си монети.

Отгатване.

За тази игра ще ви трябват два отбора и две стаи. Разделете групата на два отбора. Отбор А ще мисли за някакъв вид дейност, която отбор Б да изиграе (например хранене), без да използва думи. Тогава отбор А казва на един човек от отбор Б (да я наречем Лора) какво е това действие, като на Лора не е разрешено да казва на никой друг. Лора взима един друг от своя екип и, заедно с отбор А, отиват в другата стая. Там Лора изиграва пред своя съиграч действието (без думи, помнете!). Тогава Лора се връща в първата стая и изпраща друг свой съиграч, който да наблюдава действието, изиграно от предишния. Така това се повтаря, докато и последният човек от отбор Б наблюдава това действие. Той трябва да отгатне какво е било първоначално то. След това ролите се разменят и отбор Б измисля действие за отбор А.

Отговори и автори.

Напишете на лист хартия 4-5 безобидни въпроса, които ще разкрият нещо за даден човек (например "Какво е най-скъпото ти притежание?", "Какво би искал да правиш, а не можеш (например да свириш на някакъв инструмент, да плуваш, да караш колело)?", "Каква е според теб идеалната почивка?") Хората могат да отговорят на всички тях или поне на три (най-малко), но не трябва да пишат името си върху листовете. После вода-

чът събира листовите и ги прочита на глас и всеки се опитва да отгатне кой е дал прочетените отговори.

Всички мои съседни.

Всички са седнали по столове, наредени в кръг. Един се изправя по средата. Там той търси "съседни". За тази цел той трябва да каже нещо вярно за себе си и за своите съседни (напр. "Всички, които свирят на пиано са мои съседни"). Всеки човек от кръга, който може да каже същото твърдение, трябва да стане и да си намери друго място. Той не може да се върне, където е бил. Този, който е в средата също търси къде да седне (столовете са един по-малко), така че винаги ще има един, който остава по средата без място. Тогава той трябва да каже нещо за себе си и да търси "съседни", за които това твърдение да е вярно.

Групови дискусии.

Следва една серия от въпроси, които могат да бъдат използвани по време на общението. Отбележете, че някои от тези въпроси са по-подходящи за нови групи, докато други са пригодени за групи, където членовете вече се познават едни друг:

1. Кой е най-щастливият момент от твоя живот?
2. За какво съжаляваш най-много в живота си?
3. Най-трудното нещо, което съм правил...
4. Най-големият комплимент, който съм получавал.
5. Нека да ви кажа за най-добрия си приятел на земята...
6. Какво искаш да свършиш през следващата седмица?
7. Къде се чувстваше най-сигурен като дете?
8. Ако имаше машина на времето, която може да проработи само веднъж кой момент от историята или от бъдещето би си избрал?
9. Кога беше последният път когато направи нещо за пръв път?
10. По време на храна приятелите ти започват да обсъждат друг общ приятел. Какво ще направиш?
11. Ако имаше хапче, което ще ти позволи да живееш 1000 години, щеше ли да го вземеш? Защо?
12. Когато направиш нещо глупаво притеснява ли те дали другите хора ще ти се смеят?
13. Би ли искал да знаеш точната дата на смъртта си?
14. Ако можеше да промениш две неща от начина, по който си възпитан, кои ще са те?
15. Кого използва Бог, за да те накара да осъзнаеш, че имаш нужда от Исус?
16. Ако можеше да отидеш навсякъде по света, къде би отишъл?
17. Представи си, че къщата ти гори и имаш време да вземеш само едно нещо с теб (семеиството ти е вече навън). Какво би било то?
18. Кой е любимият ти филм или ТВ шоу?
19. Какво е най-хубавото нещо, което ти се е случило през последната седмица?
20. Разкажи ни за някой, когото уважаваш много, и който е трябвало да преодолее много трудности, за да бъде това, което е сега.
21. Какво цениш най-много в човешките взаимоотношения? С родителите?
22. Как реагираш, когато не ти благодарят за направена жертва за някого?
23. (Неженени) Момчето/момичето, за което искам да се ожена...(Двойки) Какво ме накара да се ожена за моя(а) съпруг(а)?
24. Подаръкът, който никога няма да забравя (освен обръщението ми)...
25. С какво мислиш, че допринасяш за насърчаването на другите?
26. Опиши едно значимо събитие в живота си, което е променило изцяло ценностната ти система.
27. Кои са някои от целите ти за следващата година?
28. Кои са твоите родители и какво би искал да промениш в тях?
29. Ако можеше да говориш с който и да е човек на земята, кого би си избрал и защо?

30. Раздайте на всеки по лист хартия и ги накарайте да нарисуват своята работа. После да разяснят рисунките си.
31. Накарайте всеки да сподели защо присъства на групата днес.
32. Кажете на всеки, че току-що са спечелили 1 000 лв. Нека всеки да каже как би похарчил новоспечеленото си богатство.
33. Имаш ли прякор и какъв е той? Как наричаш съпруга(та) си и децата си?
34. Малката група помага ли ти? Отделете време и поговорете за това.
35. Кажи на групата 3 неща, които цениш в семейството си и 3 неща, с които понякога не можеш да се справиш.
36. Кой е твоят най-добър приятел в момента?
37. Кой е човекът, оказал най-голямо влияние върху християнския ти живот и защо?
38. Коя книга или филм си чел/гледал напоследък и би ни препоръчал?
39. Какво е най-насърчителното нещо, което са ти казали през тази седмица?
40. Какво си направил ти през седмицата, за да насърчиш някой друг?
41. За какво си най-много благодарен?
42. Коя случа от живота ти помниш най-добре и защо?
43. Как щеше да се промени твоят живот, ако знаеше, че Исус ще се върне след една седмица?
44. Какво те дразни най-много у твоя приятел?
45. Как се отпусках?
46. Последният път, когато бях наистина бесен, беше...
47. Ако няма начин да се провалиш, какво би искал да правиш?
48. Какво искаш да бъде изписано на надгробния ти камък?
49. Какво искаш да бъде казано на твоето погребение?
50. Какво не искаш да бъде казано на твоето погребение?
51. Какво би направил, ако видиш (1) да обират човек, (2) човек, който се дави, (3) къща, която гори?
52. Едно нещо, което ме потресе през изминалата седмица...
53. Едно нещо, което ме накара да се чувствам виновен...
54. Едно нещо, което не разбирам за противоположния пол...
55. Ако можеше да изживееш тази седмица отново, какво би направил по друг начин?
56. Кои са най-трудните въпроси, които имаш за взаимоотношенията си с Бога?
57. В какви случаи се чувстваш най-самотен? Най-малко самотен? Защо?
58. Кои са областите от твоя живот, в които ти е най-трудно да се довериш на Бога? А на други хора? На теб самия?
59. Защо ставаш сутрин? Целта е да откриете какви са мотивите, които движат човек в живота му. Това е един прост въпрос, но изисква много мислене за един честен отговор.
60. Кога беше последният път, когато призна, че грешиш? Защо ти беше толкова трудно?

Планиране: СРЕЩИ НА МАЛКИТЕ ГРУПИ

Дата и време: _____

Място: _____

Общение

Кафе-пауза: _____

Дейности, игри: _____

Поклонение

Водач за песните: _____

Молитва

Молитва – дейности: _____

Дискусия върху библ. пасаж

Водач на дискусията: _____

Библейски пасаж: _____

Изграждане на виждане за служение

Време за споделяне: _____

Дейности на групите: _____

Индивидуално: _____

Други неща за
планиране: _____

Да помисля:

- ◆ Кой е моят стажант-водач?
- ◆ Кой обучава всеки член от моята групата? (Кой обучавам аз?)
- ◆ Какво правя, за да помогна на моя помощник-водач да развие водачески умения?
Как предавам служението на него/ нея? Как изграждам служението с него/ нея?
- ◆ Моля ли се за всеки член в моята малка група?

Започване на малка група

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да представи практически стъпки за започването на една малка група.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбира какво трябва да се случи, за да започне една малка група;
- ◆ да разработи план за започването на малка група.

☞ План на урока

- I. Подготовка за започване на малка група.
- II Създаване на контакти.
- III Избор на място.
- IV Подготовка за първото събиране.

☞ Напътствия към водещите

Този урок е тясно свързан с предишния урок. И двата урока трябва да бъдат усвоени преди участника да започне своята нова група.

Започване на малка група

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ПОДГОТОВКА ЗА ЗАПОЧВАНЕ НА МАЛКА ГРУПА

A. Образувайте молитвен екип.

Най-важната част от започването на нова малка група е молитвата. Водачът на групата трябва да сформира екип от застъпници, които ще се молят за него и за новата група. Това могат да бъдат хора от местната църква, приятели християни, членове на семейството или вярващи от други църкви в областта, където ще започне новата група.

Молете се за Божието ясно водителство и за мъдрост при избора на времето, мястото и т.н. Молете се за съживление в сърцата на вярващите в областта. Молете се за всяка нова група, която предстои да започне. Сатана ще се опита да атакува всяка от тях. Павел, в служението си за основаване на нови църкви, специално искаше застъпническа молитва за него (*Ефесяни 6:19; 1 Солунци 5:25; Римляни 15:30*). Основателят на църкви трябва да бъде човек на молитвата и трябва да бъде заобиколен с молитви.

B. Образувайте екип от водачи.

Въпреки че е възможно и сам човек да започне нова малка група, по-добре е да има екип водачи от 2-4 човека. Такъв екип може да направи по-ефективно проучване, евангелизиране и първите събирания на групата. Също така водачите могат да се молят един за друг, да бъдат по-отговорни и да обучават новите вярващи в групата. Исус остави този модел, като изпрати седемдесет и двамата по двойки за първата им опитност на служение (*Лука 10:1*). Един водач от този екип трябва да бъде избран за водач на новата група.

B. Прочете набелязаната област.

За да разберете как и къде да започнете група като част от стратегията за основаване, първо трябва да направите някои проучвания в набелязаната област. Ако не сте свършили с проучването от урок 4 "Принципи на проучването", част "Виждане", модул I, трябва да преминете през урока и да го направите. Проучването, направено според принципите в урока, ще покаже някои ключови фактори за това как трябва да се сформира бъдещата малка група.

II. СЪЗДАВАНЕ НА КОНТАКТИ

Определете вида хора, към които ще се насочите и помислете за техните нужди (които сте открили чрез направеното проучване след завършване на модул I). Молете се за начина, по който вашата група ще посрещне тези нужди. Молете се Бог да ви покаже ключови хора във вашата определена област. Има хора, които имат голямо влияние върху тяхната общност, и които имат виждане, амбиция и енергия. Често тези хора вече заемат някаква позиция на водачи. Те имат потенциала като християни да бъдат мощни свидетели в живота на много хора, с които имат изградени взаимоотношения.

Ако сте решили квартала, в който живеете да бъде мястото на новата група, тогава няма да е трудно да доведете семейството, приятелите и познатите си. Вие вече имате развити взаимоотношения с тях. Молете се Бог да използва тези взаимоотношения, за да ги поканите в групата. Направете списък на хората, с които говорите или които срещате през седмицата. Започнете да се молите за всеки човек от този списък да имате възможността да споделите Христос с него и да го поканите в групата си.

Ако обаче областта не е тази, в която живеете, тогава процесът на развиване на взаимоотношения е по-бавен. Вие първо трябва да опознаете хората, които ще поканите и да започнете да изграждате взаимоотношения с тях. Прекарвайте време с тях, търсете начини да им служите и да им помагате. Бъдете “сол и светлина” за тях дори преди да започнете групата. Независимо с кого ще работите, молете се за тези хора още преди да започнете да развивате взаимоотношения с тях. Ако има няколко различни социални нива или етнически групи в областта, може да имате нужда от различна малка група за достигане на всяка от тях. Започнете с една група или с хора от едно социално ниво, но направете планове за достигане и на другите хора от областта.

Също така трябва да се свържете с други църкви в областта, за да обсъдите с тях плановете си за започване на нова група. Ако е възможно, опознайте ръководствата на тези църкви и поискайте тяхното благословение за вашето служение. Уверете ги, че не “крадете” овце от тяхното стадо, тъй като вашата група ще расте в резултат от евангелизиране на невярващи, много от които дори и не ходят на църква.

Дори и ако в областта ви няма църкви и християни, процесът е пак същият. Опознайте хората, които сте си набелязали, прекарвайте време с тях, научете нещо повече за тях и се опитвайте да им служите, изявявайки чрез думи и дела Божиата любов. Ако сте въввлечени в такъв вид пионерска работа, нека молитвата за преодоляване на духовните бариери бъде ваш приоритет. Бъдете подготвени за много съпротива от страна на сатана, който няма лесно да предаде област, в която няма християнско свидетелство.

III. ИЗБОР НА МЯСТО

Най-естественото място да започнете е във вашия дом. Ако това не е възможно, друга възможност е дома на някои друг от екипа водачи. Може да бъде и в дома на някой, с когото развивате взаимоотношения. Ако това е единствената ви възможност, първо се помолете за подхода ви към тях при молбата за това.

Избягвайте избора на места, за които ще трябва да плащате наем. Това е нежелан разход за групата и може да създаде доста проблеми. Още от самото начало ще групата трябва да се занимава с въпроса как да плаща наема си и това ще отклони фокуса на събиранията. Новодошлите ще се чувстват задължени да помагат финансово, особено ако другите вече го правят. Това може да се окаже бариера, която ще накара хора да спрат да идват на събиранията или да се върнат към групата, която са посещавали по-рано.

След като решите къде да се срещате, вие трябва да решите и кога. Трябва да изберете деня и часа, в зависимост от работното време и заетостта на хората. Ако събота сутринта е заета за повечето хора, не определяйте събирането си за тогава. Изберете време, когато ще идват повечето хора. Използвайте изследването, което сте направили, за да видите кое време е най-удобно и запитайте хората, които ще идват, за удобно на тях време.

IV. ПОДГОТОВКА ЗА ПЪРВОТО СЪБИРАНЕ

Първото ви събиране трябва да бъде добре планирано и да сте се молили много за него. Преговорете с екипа водачи как ще протече срещата. Бъдете сигурни, че до-

макинът (ако не сте вие) знае точно колко хора са поканени, как да подреди стаята и (ако е подходящо) какви напитки ще бъдат осигурени за времето на общение. Подгответе си песнарки или фотокопия на текстовете на песните, които смятате да учите и пеете. Пригответе си и няколко допълнителни Библии, в случай, че някой няма или си е забравил своята.

Тъй като много от хората, идващи на първото събиране не се познават, важно е да има различни неща за “разчупване на леда” в началото. Това са неща, които позволяват на членовете на групата да се опознаят по-добре по един забавен и разтоварващ начин (виж приложение 2А “Разчупване на леда в малка група”).

Оставете събирането да върви неформално и естествено. Не започвайте с двадесет минутна молитва, нито пък се впускайте в библейско изучаване, което ще обърка и отегчи посетителите (например не изучавайте книгата *Откровение* на първото събиране). Водачът трябва да води групата в библейско изучаване, което е подходящо за нея. Това може да е дискусия върху пасаж от Библията, индуктивно изучаване или поучение. Представете Библията като Божието слово, което има отговорите на въпросите и проблемите в живота.

Научете ги на една-две песни и им дайте песнарка/текстове. Направете първото си изучаване с групата. Не очаквайте твърде голямо участие на този етап. Опитайте се да дадете практически приложения на нуждите, които сте открили чрез проучването си.

Дискутирайте целта на събирането в групата. Решете заедно дали времето и денят са удобни за всички или трябва да бъдат променени. Попитайте ги дали има нещо, за което да се молите. Запишете си го някъде, за да ги попитате за това на следващото събиране. Завършете събирането с молитва. Недейте да пришпорвате хората да си ходят! Често посетителите се отпускат след събирането и вие можете да използвате това време, за да ги опознаете по-добре.

След като другите си заминат, направете оценка заедно с екипа водачи - какво е минало добре и какво може да бъде подобро за следващото събиране. Най-добре е да правите това веднага след събирането, докато всички подробности са все още в главата ви. Записвайте си всички предложения за промяна или подобрения.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Кои са основните елементи, които бихте включили в план за започване на нова малката група?
- ◆ Какви са специфичните проблеми, които можете да срещнете, когато започвате да основавате църква в област без християнско свидетелство? Какво можете да направите, за да преодолеете тези пречки?
- ◆ Какво бихте казали на вярващ, който е част от вашата група, но се страхува да отвори дома си за посетители, които не познава?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Ако все още не сте завършили изследването си, трябва да го направите сега. След това използвайте принципите и практическите стъпки в този урок, за да съставите план за започване на нова малка група. Включете в плана имената на водачите, на хора, които ще се застъпват за вас, как ще осъществите контакти, кои нужди на групата ще посрещнете, кога и къде ще се събира групата и всичко друго, за което се сетите. След като завършите планирането, помолете някой преподавател или човек с опит да го прегледа.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Nikitin, Dr. Mark. *Seven Phases in Church Planting*, March 1994

Малка група - евангелизиране

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да обясни процеса на евангелизиране в малката група.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбира, че като цяло невярващите могат да бъдат групирани в две категории (Тип А и Б), и че има нужда от различен вид евангелизиране за достигане на всяка от тях;
- ◆ да разбира концепцията на *ойкос* - мрежата от познанства на всеки човек;
- ◆ да направи списък на своите си *ойкос* познанства;
- ◆ да разбира процеса на *ойкос* евангелизирането и на насоченото евангелизиране в малката група.

☞ План на урока

- I Два типа невярващи.
- II Разбиране на *ойкос*.
- III Групи за споделяне.
- IV Процесът на евангелизиране.

☞ Приложение

4А Приложение: Относно *ойкос*.

☞ Напътствия към водещите

Оставете достатъчно време на хората, които обучавате да направят упражнението "Съставяне на списък с нашия *ойкос*".

Малка група - евангелизиране

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ДВА ТИПА НЕВЯРВАЩИ

За да може малката група ефективно да достигне погиналите, тя първо трябва да открие как най-добре да служи на тях. В *Ефесяни 2:17*, апостол Павел пише за това как Христос дойде, за да разруши бариерите между евреи и езичници и да направи спасението достъпно за всички, които вярват. Исус дойде и проповядва мир на тези, които бяха **далече** (езичниците) и мир на тези, които бяха **близо** (евреите).

Подобен пример са тези, които още не са приели Христос за Спасител. Някои хора са много далеч от това посвещение, а други - по-близо. Ралф Нейбор категоризира невярващите, които са **близо** като тип "А", а тези, които са **далече**, като тип "Б". Тези означения са условни и ние можем да ги наричаме както си искаме. Същественото в случая е, че тъй като тези групи са различни, малката група трябва да използва различни методи за тяхното евангелизиране.

A. Невярващи тип "А": Тези, които се интересуват.

Тези невярващи са хора, които може вече да вярват в Бога и да знаят, че Исус е Божи Син. Те може да имат познания върху Библията и да разбират, че Исус е умрял на кръста. Може и да не са посещавали църква или пък да я посещават рядко (само по празниците).

Това са хора, които са отворени за Божието водителство в живота им и търсят духовни отговори на техните проблеми и въпроси. Те не биха отказали да идват на библейско изучаване, за да научат нещо повече за Бог и за Неговото Слово. Много често хората от тип "А" са близо до посвещение на Христос. Понякога просто не им е обяснено ясно посланието на евангелието.

B. Невярващи тип Б: Тези, които не искат да знаят.

Тези хора не посещават църква или го правят много рядко и в повечето случаи не вярват в Бога. Те не приемат Библията като книга с авторитет и вероятно не знаят много за нея. За тях Исус не е нищо повече от една историческа фигура, а някои дори и не са чували за Него.

Това са хора, доволни от начина си на живот и не търсят Божията цел за тях. Те не биха слушали на евангелизационни събрания и не биха посещавали какъвто и да е вид църковни мероприятия. Всъщност, някои от тях са направо враждебни към посланието на евангелието. Те не искат да посещават библейско изучаване и не искат да знаят как "религията" може да окаже влияние върху живота им.

II. РАЗБИРАНЕ НА ОЙКОС

Ойкос е гръцка дума, която се среща много често в Новия завет. Това е термин, който описва обхвата на лични взаимоотношения на даден човек. Речникът на Стронг обяснява думата като "къща, всички хора сформират едно семейство". На-

пример в *Деяния 16:15* думата се използва да опише семейството на Лидия: *“И като се кръсти тя и домът ѝ, покани ни у тях.”*

Всеки от нас си има свой *ойкос*, кръгът от хора, с които имаме някакви взаимоотношения. Това включва нашето семейство, близките ни приятели, хората с които работим и други, с които прекарваме повече време по една или друга причина.

Има много методи на евангелизиране, в зависимост от ситуацията и от това, кого се опитваме да достигнем. Ние можем, и трябва, понякога да говорим на непознати за Исус Христос, когато Святият Дух ни дава тази възможност. Но най-ефективното благовестуване става с хора, които вече са в живота ни, хора, с които имаме изградени взаимоотношения. Със своята мъдрост, Бог ни е дал начин да споделяме Христос с другите, който е основан на доверие и грижа, идващи от личното взаимоотношение с този човек. Това не е някаква безлична “програма” за хора, които не познаваме; това по-скоро е един искрен начин да покажем на приятелите, че ни е грижа за тях.

Да бъдем “жив пример” е едно мощно свидетелство за хората в нашия *ойкос*. Святият Дух използва нашите проблеми и победи, за да покаже на другите, че Христос наистина променя нашия живот, че Библията има отговори на житейските проблеми и че можем да имаме радост и мир в нашия труден свят.

А. Упражнение: Съставяне на списък с нашия *ойкос*.

Отделете няколко минути и на отделен лист хартия запишете имената на хората, с които разговаряте или се срещате редовно през седмицата или месеца. Пишете по едно име на ред. Ограничете списъка си до не повече от 20 човека (ако са повече, изберете онези 20, с които имате най-близко общение).

Сега, разгледайте имената от списъка си. Отбележете по едно кръстче пред името на всеки човек, за когото знаете, че е вярващ. Помислете после за хората, които не са вярващи. За всички хора от типа “А”, поставете едно “А” пред името им. Това са хората, за които знаете, че биха били отворени за духовните неща, за изучаване на Библията или за това да научат повече за Божията цел в живота им.

И накрая, погледнете останалите имена. Ако това са хората, за които знаете, че не се интересуват от Бога или от духовните неща, които не биха дошли на библейско изучаване и които не виждат Бог като нещо значимо в живота си, поставете по едно Б пред имената им. Това са невярващи от тип “Б”.

Запазете някъде този списък, може би в Библията ви. Хората с кръстче отпред са вярващи, които биха могли да ви помогнат по някакъв начин при започването на малката група. Хората с буква “А” пред името си са хора, за които можете да се молите и да поканите в групата си. Молете се за хората с буква “Б” пред името си и за възможност да прекарвате повече време с тях.

Може да се изненадате колко малко (ако въобще има!) са невярващите във вашия личен *ойкос*. Много християни общуват твърде малко с невярващи. Един новоповярвал ще има повече приятели сред невярващите. И въпреки това, когато християните започнат да общуват с други християни, те скоро откриват, че прекарват много малко или никакво време със своите невярващи приятели.

III. ГРУПИ ЗА СПОДЕЛЯНЕ

Когато се замислите за функциите и дейностите на една малка група, ще видите, че този вид група отговаря на изискванията на невярващи от тип "А". Те вероятно ще се чувстват добре когато групата се моли, хвали Бога и изучава Библията. Обаче лесно ще забележите, че един невярващ от тип "Б" би се чувствал много не на мястото си в групата. Хората от тип "Б" или никога не биха дошли на събиране на групата, или, ако дойдат веднъж, повече няма да се върнат.

За да достигнете до невярващите от тип "Б", трябва да използвате нещо, което Ралф Нейбор нарича "групи за споделяне". Можете да ги наречете както си пожелаете, но важното в случая е, че за невярващи от тип "Б", трябва да изградите взаимоотношения преди да представите благовестието. Развиването на взаимоотношения отнема време и усилия, но това е най-добрият начин да достигнете хората, които са безразлични и антагонични към Бога.

Групата за споделяне не е нищо друго от двама или трима християни, които да започнат да прекарват повече време с невярващи от техния кръг. Това първоначално няма да бъде време за библейско изучаване или молитва, или дори за говорене за Бога. По-скоро трябва да бъде време за изграждане на приятелство, така че невярващите да могат да видят, че християните искрено се интересуват от тях, от техните проблеми и семейства. Скоро Святият Дух ще осигури възможности пред християните да споделят как Бог работи в техния живот, как им помага в проблемите и какви отговори дава Библията на житейските въпроси.

IV. ПРОЦЕСЪТ НА ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

A. *Ойкос* благовестване.

Нова малка група обикновено е започната от екип водачи с няколко невярващи тип "А". Това са хора, за които християните са се молели и на които са благовествали. Първите библейски изучавания са евангелизационни по естество и трябва да бъдат съставени така, че да представят Христос на новите членове от групата. Когато Святият Дух говори на техните сърца, невярващите ще предадат сърцата си на Христос и ще започнат да растат във вярата. Това са хората, които, като новоповярвали, ще имат много естествени контакти с невярващите в техните *ойкоси*. И след като укрепнат във вярата и започнат да растат, те ще достигнат хора от тип "А", които познават, като се молят за тях и ги канят в групата. По този начин, процесът на молитва, достигане, посвещение и израстване в Господа се повтаря отново и отново в групата. Общението и растежа стават в рамките на *ойкос*, който Бог е дал на всеки един от нас. В същото време когато невярващи от тип "А" са привлечени в групата и са посветили живота си на Христос, зрелите християни от същата група трябва да започнат да се молят до кои невярващи от тип "Б" да достигат. Те трябва да изберат само няколко хора за този вид служение, тъй като се изисква много време и усилия. Поне двама, или вероятно трима от християните се молят и прекарват време с всеки от невярващите от тип "Б". Това не е време за библейско изучаване, молитва или "религиозни" неща. По начално, това е време само за изграждане на взаимоотношения на доверие.

Когато това взаимоотношение се задълбочи, Святият Дух ще даде възможност да се започне споделяне за това как Бог работи в и чрез живота на вярващите. Те могат да кажат на невярващите, че се молят за тях и да прославят Бога за отговорите на тези молитви. Едно опростено библейско изучаване може да бъде започнато между членовете на тази "група за споделяне", но все още не в малката група. С времето Святият Дух ще доведе човека от тип "Б" до момента когато ще бъде готов да научи повече за духовните неща и тогава християнинът ще може да го покани на събиране на малката група. Този човек тип "Б" (който всъщност вече е по-близо до тип "А") ще се чувства удобно в групата, тъй като същите хора, с които преди е прекарвал времето си, сега пак са с него. След това той ще поеме по пътя на откриването, убеждението, посвещението и растежа. С времето този нов християнин ще започне да достига до хората от своя *ойкос*, които имат нужда да научат за Христовата любов.

Б. Насочено благовестване.

Благовестването в *ойкоса* е един от най естествените и ефективни методи за достигане на погиналите около нас. Това е главният метод на евангелизиране, който трябва да се използва с новите членове на групата. След като групата е включена в *ойкос* благовестване, може да бъде въведен нов вид стратегия (която Ралф Нейбор нарича "насочена"). **Насоченото благовестване** достига хората, които са непознати, но имат едни и същи нужди, интереси и проблеми. Насоченото благовестване трябва да бъде използвано **само** в малките групи, които вече са включени в *ойкос* благовестване.

Групата от хора, която ще се събира за обсъждане на нуждите, проблемите или интересите, е всъщност един по-специален вид **група за споделяне**. Предметът или темата на разговор може да бъде много разнообразен. Може да се разглеждат теми за самочувствието, изграждане на брака, възпитание на децата и възстановяване от развод или да се разговаря за музика, домашни любимци или поправка на коли! Най-добрият начин да решите към какъв вид група да се ориентирате е да говорите с новите членове от групите за споделянето като те достигат до хората от техния *ойкос*. Нуждата от даден вид насочена група често се определя от нуждите и интересите на хората, с които новите ви членове изграждат взаимоотношения.

Когато групата се събира за обсъждане на нужди, болки, интереси и проблеми, християните имат чудесната възможност да споделят как Бог и Библията дават отговори, насърчение и облекчение в тези области от живота. Тези, които проявят интерес, могат да бъдат поканени на събиранията на групата, където могат да изпитват общението и насърчението на групата.

Насоченото благовестие често е подходящ метод за достигане до хората в област, където естествения *ойкос* не съществуват, както е при пионерското служение.

В. Големина на групата и умножаване.

Идеалният брой хора за една малка група е 8-12 човека и никога не трябва да превишава 15. Ако се превиши този брой, динамиката на комуникацията и общението в групата се променят и тя вече не може да осигури чувството за единство и интимност, които една малка група трябва да притежава.

Когато групата започне да достига невярващите чрез *ойкос* и насочено благовестуване, Святият Дух ще говори на сърцата на хората, които се присъединяват към групата. Отчетете растежа на групата, съпоставен със зрелостта на стажант-водача, с когото работите. **Не позволявайте групата да порасне толкова бързо, че разделянето да стане преди подготовката на стажанта да е завършила.** Ако групата започне да приближава 15 човека, споделете с хората, че трябва да останете на това ниво докато другият водач бъде подготвен напълно духовно, умствено и емоционално за поемане на водачеството на новата група.

След като разделянето бъде осъществено, водачът на всяка група трябва да започне да работи със свои стажант-водачи и евангелизаторството трябва да продължи и в двете групи.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ В Лука 5:32 Исус казва *“Не съм дошъл да призова праведните, но грешните на покаяние”*. Колко време прекара Исус с “грешните” по време на земното си служение? Дайте два-три примера за хора, които Исус срещна, които да бъдат причислени към тип “А” и “Б”.
- ◆ За какви видове дейности се сещате, които биха могли да ви помогнат да развиете взаимоотношения с хора тип “Б” от вашия *ойкос* списък? Как можете да въввлечете и други християни в това служение?
- ◆ Колко време според вас е необходимо за изграждане на значими взаимоотношения с невярващи? Кои приоритети ще трябва да промените в начина си на живот, за да можете да прекарвате повече време с невярващи?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Развийте стратегия в малката си група за достигане на невярващите чрез развиване на лични взаимоотношения. Ако другите членове все още не са съставили своите списъци на *ойкоса* си, помолете ги да го направят още на следващото събиране. Помолете групата да реши за кои хора от тип “А” да се моли и да покани, и с кои хора тип “Б” да започне да прекарва време. Водачът на групата трябва да има копие от тези списъци, за да може членовете на групата да се чувстват отговорни за това, което вършат.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Neighbour, Ralph. *A Guidebook for Cell Group Churches*. Houston: Touch Publications, 1990. p. 114-121, 239-259
- ◆ Neighbour, Ralph. *Knocking on Doors, Opening Hearts*. Houston: Touch Outreach Ministries, 1990. p. 19-23.
- ◆ Trinity Christian Center, *Cell Growth and Evangelism Strategy Seminar*, undated materials.

Относно “Ойкос”

от Р. У. Нейбърс
От книгата “Оттук накъде?”

За да разберем напълно значението на домашната църква, ние трябва да разгледаме думата “ойкос” – библейски термин, който описва основния градивен блок на всяко общество. Среща се из цялата Библия и се отнася за личния кръг от близки, който има всеки човек. На български се превежда, като “дом” или “домочадие”. Например в *Деяния 16:31* апостол Павел и Сила използват тази дума, когато казват: “*Повярвай в Господа Исуса и ще се спасиш ти и целия ти дом*”.

“ОЙКОС”: НАЧИНЪТ, ПО КОЙТО СВЕТЪТ ФОРМИРА МАЛКИ ГРУПИ ЗА ВСИЧКИ

“Ойкосите”, в които всеки един от нас живее, не са големи. Ние може да познаваме десетки, дори стотици хора, но времето, отделено за истинско общение с тях е много ограничено – и само тези, на които посвещаваме това време са част от нашия “ойкос”, нашия личен кръг. Всеки един от нас има основен кръг, който включва някои от роднините и приятелите ни, с които сме свързани чрез работа, отдих или съседство. Това са хората, с които разговаряме и споделяме поне един час седмично.

Рядко се среща човек, който има двадесет човека в своя “ойкос”. В продължение на години съм наблюдавал “ойкосите” на посещаващите моите семинари. “Ойкосите” на християните обикновено се състоят от 9 човека, като голям процент от тях не са развивали нови “ойкос” взаимоотношения през последните 6 месеца!

Животът се състои от безкрайна верига “ойкос” връзки. Всеки човек вече е обвързан в тези взаимоотношения. Ако хората са приети в даден “ойкос” те чувстват сигурност, която не съществува при среща с чужд човек.

Във всяка култура по света интимността на “ойкос” връзките се смята за свята. Китайците имат специална дума за такова близко приятелство и такава връзка се счита за свещена. В Аржентина видях кратуна и метална тръбичка от която се пие “другарски чай”. Един от най-интимните “ойкос” обичаи в културата на тази страна е споделянето с приятел чрез пиене от една и съща тръба. Обикновено церемонията е ограничена до членовете на семейството.

“ОЙКОСИТЕ” СЕ РАЗЛИЧАВАТ ПО ЕМОЦИОНАЛНАТА СИ СИЛА

От започването на света хората винаги са живели в “ойкоси”. Всяка отделна култура без изключения има “ойкоси”. Сигурността на индивида е в увереността, която получава от по-значителните фигури в “ойкоса”. В първите часове на детството майката е тази, която дава увереност чрез своето присъствие и внимание. С развитието на детето тази увереност се получава или не се получава от другите членове на семейството. След това учителят става част от “ойкоса”, а по-късно групата на юношата е тази, която трябва да го одобри. На работното място увереността е свързана с възможността за повишение в длъжност и увеличение на заплатата.

Всеки "ойкос" става част от една по-голяма социална структура. Важно е да разберем, че всяко човешко същество живее в определен малък свят и често трябва да общува с хора, които са му наложени от "ойкос" структурите. Работата с наранените от домове, в които майката е алкохоличка или бащата задява дъщерята е често срещано служение за малките църкви.

Като четете това, разгледайте приложението му във вашия собствен живот. Отделете няколко минути, за да запишете имената на всички хора, с които прекарвате един час седмично, в интимно споделяне. (Този час може да се получи чрез събиране на времето, отделено през седемте дни на седмицата, но трябва да е редовно и контактът да се осъществява лице в лице.) Трябва да се вземе под внимание завладяващото влияние на ограничен брой хора върху живота на всеки един от нас. Например, кои са хората във вашия живот, чието одобрение или неодобрение е важно за вас? (Съветвал съм хора, които все още се опитват да угодят на един неодобряващ баща, който е мъртъв от години.) От кого се страхувате да не ви отхвърли и към кого се обръщате за увереност? Размишленията върху вашия собствен "ойкос" могат да доведат до големи прозрения!

ХРИСТИЯНСКИТЕ РАБОТНИЦИ ИМАТ "ОЙКОСИ", В КОИТО ЛИПСВАТ НЕВЯРВАЩИ

Моето собствено наблюдение върху християнски работници разкри учудващи факти. Сигурен съм, че съм анкетирал повече от 5000 пастори, жени на пастори, членове на духовно ръководство и мисионери в не по-малко от 30 страни. Много рядко може да се открият хора, които се занимават само с християнска работа и имат невярващи в своя основен "ойкос".

Най-малка е вероятността жената на един християнски работник да има контакт с хора, които не посещават църквата, освен ако тя не работи някаква светска работа. Нейният "ойкос" е изпълнен само с хора, които посещават църквата. Веднъж директорът по образованието в една голяма църква се хванал за главата и заплакал от объркване, когато разбрал, че е прекарал цялата си кариера в църковна работа. Той не можал да си спомни да е имал невярващ в "ойкоса" си от времето, когато завършил светски колеж.

ИСУС НЕПРЕСТАННО НАВЛИЗАШЕ В ЕЗИЧЕСКИ "ОЙКОСИ"

Докато църквата издърпва хората от техните "ойкоси" и им дава членство в една организация, която ги поглъща, Новият завет разкрива един различен подход към човешките взаимоотношения. Исус вършеше Своята работа чрез навлизане в "ойкос" групите. Той знаеше, че няма друг начин, по който да споделя благовестието, освен чрез навлизане в тези малки групи от хора. Ясно е, че всеки "ойкос" се състои от една къща, а не от институционална сграда. По този начин Господ прекарваше своето време като ходеше от къща в къща.

В *Лука 19:2-5* виждаме Исус да установява контакт със Закхей. Той му казва: "*Закхее, днес трябва да престоя у дома ти*". В *Лука 7:36-38* намираме Господа в "ойкоса" на един фарисей, който го е поканил на вечеря. Докато седят заедно на масата, една проститутка идва и излива миро върху нозете му. Какви удивителни примери за проникване в "ойкос"!

В *Матей 8:14* Той влиза в дома на Петър и изцелява един от членовете на "ойкоса", който живее там. В *Матей 9:10* Той вечеря със Своите ученици и много бирници и грешници в къщата на Матей. Отново прониква в "ойкос", (в *Матей 9:23*), когато влиза в дома на началника и вижда свиращите и разтревожения народ. В *Матей 17:25* Петър Го открива в един дом в Капернаум, където Исус му говори за плащането на данъците. В *Марк 3:20* четем, че Исус влиза в един дом, където се събира тълпа "*така щото не можаха нито хляб да ядат*". В *Марк 7:17* се описва как влиза в една къща, където уче-

ниците Го разпитват за една от притчите. В същата глава (*стих 24*) четем, че Исус отива в една къща, за да се усамоти, но скоро е обграден от тълпа, която е научила къде е отседнал. В *Марк 9:33* Той е в един дом в Капернаум, където пита учениците Си: *"Какво разисквахте из пътя?"*

РАННАТА ЦЪРКВА СЪЩО НАВЛИЗАШЕ В "ОЙКОСИТЕ"!

В *Деяния 5:41* четем, че първата църква се е събирала от къща на къща. В *Деяния 8:3*, когато Савел иска да разруши църквата, той знае къде да намери Божиите хора. Там се казва *"като влизаше във всяка къща и завлечаше мъже и жени, та ги предаваше в тъмница"*.

Интересно е да видим в *Деяния 10 глава* как Светият Дух нарежда на Петър да отиде от къщата на Симон кожаря в къщата на Корнилий, където става и спасението на последния. Това проникване в "ойкосите" е модел за служение в първия век.

Обръщенията често са записани като въвличане на целия "ойкос" в царството. В *Деяния 16 глава*, и Лидия, и тъмничният началник са спасени заедно с членовете на техния "ойкос". Първото нещо, което прави Лидия след своето обръщение, е да покани Павел в своята къща.

ОТХВЪРЛЯНЕТО ОТ "ОЙКОСА" ПОРАДИ ХРИСТИЯНСТВОТО Е БОЛЕЗНЕНО

В *Матей 10:36* Исус ни напомня, че може да ни струва скъпо да бъдем Негови последователи *"И неприятели на човека ще бъдат домашните му (неговия "ойкос")"* Вземането на решение да следваме Христос може да причини объркване във взаимоотношенията ни с най-близките ни хора. Ето защо в *Матей 10:35* Той казва *"Защото дойдох да настроя човек против баща му, дъщеря против майка ѝ, и снаха против свекърва ѝ."* В *стих 37* Исус ни призовава да изберем между "ойкоса" и царството *"Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене."*

В Сингапур работя с един пастир, който е от индуско семейство. След като взел решение да следва Христос, "ойкосът" се нахвърлил върху него с гняв. Неговият чичо казал на баща му *"Защо позволяваш на сина си да позори всички ни по този начин?"* Друг пример в съвременна югоизточна Азия е един млад лекар, който последвал Христа с цената на това, че неговото мюсюлманско семейство го обявило за мъртъв и погребан. "Ойкосите" могат да бъдат безмилостни, когато човек избере да следва друг път в своя живот.

ХРИСТОВОТО ТЯЛО СЕ НАРИЧА "ОЙКОС"

Съществува обаче един много специален "ойкос" за тези, които са понесли пълно отхвърляне. *Евреи 3:6* казва *"А Христос, като Син, беше верен над Неговия дом (ойкос). Неговият дом сме ние, ако удържим докрай дръзновението и похвалата на надеждата си"*. Помислете и върху следните допълнителни стихове от Библията, които разкриват тази истина (*1Петрово 4:17; 1Тимотей 3:15; Ефесяни 2:19 и 1Петрово 2:5*).

Идеята за "ойкос", отнасяща се до църквата, трябва да ни накара да разберем значението на малката група като основна християнска общност. Писанието говори за първите християни като членове на този духовен "ойкос", приели вярата по-скоро като семейни единици, отколкото като отделни личности:

"Крисп, началникът на синагогата, повярва в Господа с целия си дом (ойкос) Поздрави ония, които са от Аристовуловото семейство (ойкос). Поздравете от Наркисовото семейство (ойкос) тия, които са в Господа. Някои от Хлоините домашни (ойкос) ми явиха за вас, братя мои, че между вас имало разпри. Кръстих още и Стефаниновия дом (ойкос). Знаете, че Стефаниновия дом (ойкос) е първият плод на Ахая. Поздравяват ви в Господа Акила и Прискила с домашната си църква (ойкос). Поздравяват ви

всички светии, а особено тия, които са от Кесаревия дом (ойкос). Поздравете Нимфана с домашната ѝ църква (ойкос). Господ да покаже милост към дома (ойкос) на Онисифора. Поздрави Прискила и Акила и Онисифоровия дом (ойкос)".

Докато се радвали, че Бог ги е включил в основните християнски общности, вярващите в ранната църква мислели как да спечелят веригите на "ойкосите". Защото да живее на ниво "ойкос" е бил Божият план за църквата. Сърцето на християнския живот не се определя с думите "храм", "синагога" или "църковна сграда". След като в човека е заложено да живее в "ойкос", следователно живота на Христовото тяло трябва да се базира на живот в "ойкос".

Представяне на малка група

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да демонстрира (използвайки участниците) някои от дейностите на едно типично събиране на малка група, за да запознае учениците с някои практични елементи.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да наблюдава и да участва в един или повече аспекта от едно типично събиране на малка група;
- ◆ да оцени действията и реакциите на другите участници, при практикуване на водене на малка група.

☞ План на урока

- I. Представяне на малката група.
- II. Оценка.

☞ Напътствия към водещите

Урокът изисква планиране и подготовка, за да бъде успешен. Учителят ще трябва да помисли кои дейности да включи в представянето и да действа според плана си. Ако ще се демонстрира библейско изучаване, участниците трябва да бъдат предупредени един или два дни предварително, за да имат време да се подготвят.

Основните видове дейности, от които може да се избира, са четири и те отговарят на четирите части на типично събиране на малката група: общение, хваление, поучение и евангелизиране. Съмнително е, че преподавателят ще има време да мине и през четирите области, освен ако не разполага с повече от един час. По-вероятно е той да избере една или две от тези дейности. Изборът зависи от броя, типа, опита и нуждите на участниците.

Примерите и предложенията, дадени в този урок са само насоки. Ако преподавателят разбере, че определени области създават трудности, той задължително трябва да пригоди дейностите от урока, за да разреши тези проблеми.

Ако групата на участниците е голяма, те трябва да бъдат разделени на няколко по-малки групи от **не повече** от 8-10 човека. Преподавателят трябва да назначи "водач" за всяка една от тези работни групи. В зависимост от дейността, преподавателят може да назначи няколко човека да изпълняват тази роля по време на упражненията.

Имайте предвид, че целта на урока е да даде практичен, нагледен опит на различните страни на живота и служението на малката група. Но трябва също да бъде и забавно!

Представяне на малка група

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ПРЕДСТАВЯНЕ НА МАЛКАТА ГРУПА

Целта на този урок е да осигури възможност за наблюдение и участие в различни аспекти на едно събиране на малка група. Помнете, че събирането има четири части: общение, хваление, ученичество и евангелизиране. Този урок предвижда да даде на преподавателя възможност да избира коя от тях да демонстрира. Ако групата ще има полза да практикува общение и хваление, преподавателят трябва да избере да фокусира вниманието върху тях. Ако групата иска да прекара време в упражняване на ученичеството, те могат да практикуват индуктивно библейско изучаване. Дейностите в този урок могат да бъдат ограничени само от броя на участниците и от времето, с което разполагат.

Следват предложения за всяка от четирите части на едно събиране. Преподавателят трябва да реши коя от тях да бъде упражнена и точно по какъв начин(и). Ако има време, може да се направи оценка на направеното след всяка упражнена дейност.

A. Общение.

Сценарий: Малката група има своето първо събиране. Поканени са приятели и познати на вярващите, но като цяло, хората не се познават. Водачът на групата трябва да ръководи хората си така, че да се опознаят един друг по-добре. (Отделете време и работете върху някои от методите за разчупване на леда, посочени в приложение 2А “Разчупване на леда в малките групи”. Или ако иска, преподавателят може да използва свои начини, които биха помогнали на членовете на групата да се опознаят)

B. Поклонение.

Сценарий: Малката група се събира вече няколко седмици. Дотук времето за поклонение се е заключавало в изпяването на няколко песни, които групата е научила. Водачът иска да сподели и други начини на поклонение пред Бога. Това може да включва молитва, прочитане на любим псалом (един или част от него), пеене на нови, непознати песни, молитва по двойки или тройки, и т.н.

B. Ученичество.

Няколко дейности могат да ви помогнат да разберете какво се прави по време на тази част от събирането на малката група:

Един към един. Сценарий: Групата изучава Лука 14:26 “Ако дойде някой при Мене и не намрази баща си и майка си, жена си и чадата си, братята си и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик.” Помладите християни са объркани от стиха и водачът помолва по-опитните да му помогнат с обяснението на пасажа. (Преподавателят може да раздели групата на две части. Първата част ще играе ролята на по-възрастните и зрели християни. Другата част ще играе ролята на новодошли християни.)

Индуктивно библийско изучаване. Сценарий: Малката група ще изучава няколко библийски пасажа, използвайки индуктивния метод. (Преподавателят ще трябва предварително да помоли класа да подготви кратко индуктивно изучаване върху техен любим пасаж. Ако времето позволява, всеки един ще води групата в индуктивно библийско изучаване, използвайки пасажа и въпросите, които са приготвили).

Авторитетно поучение. Сценарий: Водачът на групата иска да предостави възможността на няколко човека да споделят нещо от Словото. Обаче не иска те да проповядват. Той ги е помолил да се подготвят да споделят нещо с групата за 4-5 минути. Водачът е отговорен всеки да спазва даденото му време. Ако остане време, останалите членове от групата могат да задават въпроси или да разясняват идеи, които не са достатъчно добре пояснени. (Преподавателят трябва да помоли класа да се подготви предварително за това упражнение).

Г. Евангелизиране.

Времето за евангелизиране може да се практикува по няколко различни начина:

Лично свидетелство. Сценарий: Малката група е поканила гости, които не са вярващи. Водачът е помолил един-двама от групата да споделят за **2-3 минути** личните си свидетелства, използвайки “нормален” език, разбираем за невярващите. (Няколко човека трябва да играят ролята на даващи свидетелство, а други трябва да бъдат невярващите, които чуват такова нещо за първи път. Ако гостите чуят нещо, което не е ясно или ги обърква, те трябва да спрат човека, който споделя и да помолят групата за разяснение. За тази цел преподавателят трябва предварително да е помолил хора да подготвят кратки лични свидетелства).

Бъдещи планове за служение. Сценарий: Събранията на малката група са в индустриална област. И двамата родители работят. Дотук опитите да се развият взаимоотношения и да се поканят хора в малката група в сряда, са били неуспешни. Единствения ден, когато местните хора са свободни, е неделя. Има много деца в областта. Малката група трябва да реши как да достигне до тези хора. (Преподавателят трябва да избере един човек, който да бъде водача.)

Групи за споделяне. Малка група има виждане и посвещение да привлече мъжете от общността. Повечето от тях, обаче, въобще не се интересуват от духовните неща и отказват да идват на събиранията. Малката група решава да започне група за споделяне, която ще включи мъжете от областта в някаква дейност или дискусия върху интересуваша ги тема. Това ще даде възможност да се изградят взаимоотношения и накрая да се сподели Христос с тях. Тези мъже обичат да играят футбол и да човъркат по колите си през почивните дни. Малката група трябва да обсъди конкретните стъпки, с които да започне групата за споделяне с тези хора. (Преподавателят трябва да назначи някого за водач на групата.)

II. ОЦЕНКА

Участниците трябва да оценят различните дейности на малката група. Кои са били слабите и кои силните страни? Как се справяше “водачът” с различните проблеми или въпроси? Какво може да се направи по-добре?

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Защо е важно да планираме всяка част от събирането на малката група?
- ◆ Какви проблеми имаха водачите на малки групи в упражненията? Ще има ли подобни проблеми и в събиранията на вашите действителни малки групи?

Философия на служение в малките групи

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да покаже ролята на малките групи в цялостната стратегия за наситено основаване на църкви.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае, че малките групи са основите, крайъгълните камъни на по-големи стратегии на служение;
- ◆ да си представя жизнения кръговрат на малката група;
- ◆ да разбира каква е ролята на малките групи в стратегията за наситено основаване на църкви;
- ◆ да може да развие стратегия на собствена малка група.

☞ План на урока

- I Философия на служение.
- II Развиване на стратегия за групово служение.

Философия на служение в малките групи

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ФИЛОСОФИЯ НА СЛУЖЕНИЕ

Всяка малка група трябва да функционира като общество от вярващи, които заедно общуват, хвалят Бога, изграждат се един друг и се насърчават за достигането на погиналите около тях. В самата група има много области, където конкретни хора трябва да поемат отговорност и много дейности, които изискват подходящо планиране и подготовка. Водачът на групата, както и нейните членове, имат много работа по осъществяването на целите ѝ.

Обаче, въввлечени във всички тези дейности не трябва да забравяме цялостната концепция на груповото служение. Трябва често да поглеждаме извън рамките на отделната малка група и да видим как тя се вписва в по-големия план. Или, казано по-просто, тези групи са крайъгълните камъни на една по-голяма стратегия за служение. В контекста на основаването на нови църкви, малките групи осигуряват основите, върху които ще бъдат изградени църкви.

A. Групите имат свой кръговрат.

Когато малката група се сформира и развива, тя ще премине през различни “житейски” етапи, точно както и човек се променя, когато расте. Всяка малката група минава през няколко определени, систематизирани етапа на развитие. Водачът на групата трябва да мисли за моментното състояние на групата, когато планира провеждането на всяко събиране, както и да има представа какво може да се случи на дадено събиране. Осъзнавайки в какъв етап се намират, водачът може да бъде уверен, че групата му се развива според целта си да се умножава.

В една типично малка група, умножаване не се получава. Всъщност изследванията показват, че една нормална група “отмира” за около две години. Оставена на “естествения” курс на нещата, една малка група също няма да се умножи. Това изисква виждане и планиране от страна на водача, за да може да стане реалност. Малките групи могат да бъдат част от стратегията на започване на нови църкви, само ако осъзнават къде се намират в житейския кръговрат и от какво имат нужда, за да продължат да се развиват през другите етапи на кръговрата.

<u>Фаза</u>	<u>Продължителност</u>	<u>Описание</u>
Ориентация	Седмици 1-4	Хората се опознават един друг. Това е едно много ниско ниво на споделяне. Хората все още не си вярват достатъчно и почти цялото служение се определя от водача.
Преход	Седмици 5-10	Членовете се познават и се приемат каквито са. Определя се вида поведение, считано за

“нормално”. Степента на доверие нараства, както и изграждането на добри взаимоотношения.

Общност	Седмици 11-15	Членовете се съобразяват с очакванията на групата. Нивото на посвещение е голямо, има отвореност и отговорност към целите на групата. Членовете се чувстват принадлежни към групата. Водачът може да възлага повече дейности и отговорности на други хора от групата.
Действие	Седмици 16-35	Има динамично групово взаимодействие и хората прилагат библейските истини във всекидневни ситуации. Често те започват заедно някакво служение. Доверието е на много дълбоко ниво и взаимоотношенията продължават да се развиват и растат.
Умножаване	Седмици 36-40	Групата приближава времето, когато назрява необходимостта тя да се раздели на две групи. Стажант-водачите поемат новите групи, а първата група започва планове за повторение на размножителния цикъл.

Б. Малките групи работят с обща цел.

Всяка малка група, както и клетките в нашето тяло, изпълнява определена функция. В даден град една група може да работи в определена географска област, а друга - между дадена група от населението. И двете групи работят за собствените си цели, но в същото време работят заедно за евангелизирането на града, в който живеят.

Изследванията показват, че група хора, работещи заедно, могат да постигнат повече от събраните резултати на всеки един, работещ поотделно. По същия начин, малките групи, работещи заедно, могат да осъществят много по-големи цели, отколкото всяка от тях може да постигне сама.

Преди още да бъде започната първата група, трябва да се помисли за цялостната цел, към която малките групи ще се стремят. Започнете с мисълта за крайния резултат и работете за изпълнението на тази цел. От какви видове групи има нужда и къде? Колко групи ще трябва за осъществяването на целите? Всяка нова група ще има своята идентичност, но също така ще бъде част от едно по-голямо “тяло” от групи, които работят заедно с една обща цел.

В. Групите са съществена част от стратегията на наситеното основаване на църкви.

Стратегията за наситено основаване на църкви е по природа движение за умножаване на църквите. Движението за нови църкви изисква методи, които са прости, гъвкави и възпроизвеждащи се. Без тези качества едно движение не може да просъществува. Почти невъзможно е да имаме движение за нови църкви, което да изисква платени “професионални” пастори и големи, скъпи църковни сгради.

Малките групи осигуряват простотата и гъвкавостта, които изисква такова движение. Това е модел, който лесно се стартира и пресъздава. Той изисква малко или дори никакви финансови средства. Осигурява нагледно и практично обуче-

ние. Създава общност и общение между вярващите. Фокусът пада върху хората и техните нужди, а не върху програми и системи. Малките групи работят на нивото на посрещане най-основните човешки нужди за приемане, любов и значимост.

И най-важното, по отношение на наситеното основаване на църкви, малките групи осигуряват това движение както с виждане за достигане на погиналите, така и с виждане за умножаване. Без виждане за достигане на недостигнатите за Христа, няма нужда от каквото и да било движение за основаване на църкви. Без виждането и възможността за размножаване, едно движение не може да съществува.

Великата заповед може да бъде изпълнена от движението за наситено основаване на църкви. А такова движение може да бъде най-добре реализирано чрез използването на малки групи като основа, върху която се градят новите църкви.

II. РАЗВИВАНЕ НА СТРАТЕГИЯ ЗА ГРУПОВО СЛУЖЕНИЕ

Тъй като малките групи са основите на една стратегия за по-голямо служение, ние трябва да помислим за стратегията на основаването на църкви и по какъв начин малките групи могат да бъдат използвани за постигане на поставените цели.

A. Упражнение: Модели на групи.

Има много модели на групово служение. Основателят на църкви може да избере да използва малката група за да започне една нова църква. Тук са описани няколко модела и изследвания на различни видове групи. Обсъдете предимствата и недостатъците на всеки от тях по отношение на основаването на нови църкви. Помислете и за положението, в което се намирате и по какъв начин групите могат да ви помогнат при съставяне на стратегия за основаване на нови църкви.

Пример 1: Използвайте няколко малки групи за започване на нова църква.

Една евангелска църква обикновено има много малки групи, които се събират за библейско изучаване. Едни и същи хора се събират в продължение на години и групата не расте. Някои от групите се състоят от хора, които живеят близо един до друг, но далече от църквата. Такива групи решават да започнат нова църква, по-близо до мястото, където живеят.

Пример 2: Организирайте голяма църква в малки групи.

Една църква има 1000 члена и има няколко служби в неделя и една в сряда. Пасторът решава, че членовете трябва да започнат да се срещат заедно в малки групи. Водачите на църквата разпределят хората в малки групи от по 10 човека и казват на всеки към коя група принадлежи.

Пример 3: Започнете да възпроизвеждате малките групи в нови църкви.

Основател на църкви отива в нов град и започва да евангелизира. Хората възприемат и скоро вече са започнати три малки групи, които имат виждането да благовестват и да се умножават в нови малки групи. Основателят дава на всяка от първоначалните три групи виждане да се увеличават, докато достигнат на брой около 50 човека и тогава да сформират църква. Основателят на църкви очаква първите три църкви от тези три малки групи.

Пример 4: Започнете малки групи от вече съществуваща местна църква.

Една църква има нужда от помощ. Тя е на възраст над 50 години и на службите идват около 25 човека. Трима от дяконите предлагат идеята да се започнат три групи от 25-те члена. Групите ще бъдат водени от дякони и ще

фокусираат вниманието си върху евангелизиране, ученичество, растежа и възпроизвеждане.

Пример 5: Започнете малки групи, които да прераснат в една голяма църква.

Основател на църкви се премества в нов град, където няма църква и успява да започне няколко нови групи. Те имат успех и започват да растат и да се размножават. Хората в групите чувстват близост помежду си и решават да започнат една голяма църква от групите. Всяка нова малка група, която е започнала, ще продължи да съществува като част от голямата църква.

Пример 6: Започнете малки групи, които се събират независимо от която и да е църква.

Преди няколко години, западна мисия изпрати мисионери, които започнаха няколко малки групи, независими от църквите. Тези групи се събират веднъж седмично и правят индуктивно библейско изучаване.

Пример 7: Започнете домашни групи, които да “подхранват” местните църкви.

Няколко основатели на църкви започнаха да сформират малки групи. Групите имаха виждане да се увеличават, но не за да започнат нови църкви. Вместо това те праснаха новите вярващи в някоя от вече съществуващите църкви в града.

Едно от най-големите предимства на малките групи е, че те могат да бъдат използвани по много начини в служението на основателя на църкви. Няма “правилен” начин да се използват групите в това служение. Но независимо каква е насоката на групата, основната цел винаги трябва да е **възпроизвеждане**.

Б. Стратегия на малката група.

Когато започвате да развивате стратегия за използване на малките групи, първо трябва да помислите за цялостната стратегия на служението и как групите ще се впишат в тази стратегия. Ето някои основни неща, които трябва да се вземат предвид:

1. Определете крайната си цел - дали започвате наситено основаване на църкви, една църква, достатъчно църкви, за да изпълнят квартала, града или географската област? Крайният резултат определя вида, броя и фокуса на служението на вашите малки групи.
2. Как трябва да работят групите независимо и заедно, за да бъде постигната целта? Как ще бъде координирана и направлявана тази работа?
3. Към коя област се стремите и какви са хората там? Проучване (като това в модул I) трябва да бъде направено, за да разберете по-добре кои видове дейности са необходими в групите.
4. Кой тип евангелизиране е необходим за определените хора/област? Как ще го пирложите?
5. Кои са ключовите хора в областта? Как може групата да развие взаимоотношения с тях и да ги спечели за Христа?
6. От какъв вид малка група имате нужда, за да постигнете целите си? (например много групи, които формират една църква, групи, които подхранват вече съществуващи църкви, групи, които формират много църкви и т.н.) много често вие ще имате необходимост от няколко различни вида малки групи, за да постигнете целите си.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Вашата група винаги ще се намира в една от фазите на кръговрата (ориентация, преход, общност, действие или възпроизвеждане). Как това оказва влияние върху планирането на събиранията? Какво значение има от гледната точка на цялостната стратегия на групата?
- ◆ Защо малките групи са толкова важна част от стратегията за наситено основаване на църкви?
- ◆ Кои от моделите (ако има такива) от урока биха работили добре във вашата област?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ В няколко изречения запишете кратко, но изчерпателно обяснение на малката група. Дайте го на преподавателя си.
- ◆ Основавайки се на това, което знаете за вашата област и на целите, които сте си поставили за нея, напишете основна стратегия за това как ще използвате малките групи за постигане на целите си. Включете точките от “Стратегия на малката група” в плана си. Покажете го на някой от колегите си, като вземете техния, за да го оцените. За тази цел планът не трябва да е по-дълъг от няколко страници.

Водачество

Библейски принципи на водачество

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да даде определение за водачество и да изложи пет библейски принципа, свързани с водачеството. От особена важност е да започнем с Писанието, което съдържа абсолютната истина, а не с наши лични предположения.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае определението за “водачество”;
- ◆ да знае петте основни библейски принципа на водачество;
- ◆ държанието му да бъде според Библията както в ръководенето, така и в отношенията с другите.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Определение за водачество.
- III. Библейски принципи на водачество.

☞ Напътствия към водещите

Този урок включва три упражнения, които трябва да направите по време на семинара. По ваша преценка определете колко време ще отделите за всяко от тях. Това най-добре би станало в малки групи или по начин, който ще насърчи дискусия.

Библейски принципи на водачество

ПРАВИЛНОТО НАЧАЛО!

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Често се казва, че една от най-големите нужди на църквата е нуждата от по-добре подготвени водачи. Търсенето на водачи или обучаването им може най-успешно да се осъществи след като веднъж вече сме определили какво означава “водачество”. Как разбираме водачеството? “Водачество” е дума с много различни значения. Когато разглеждаме водачеството в специфичния контекст на Църквата, тогава разбирането на действителното значение на думата може да се окаже дори по-трудно. Повечето от нас имат определени предположения за водачеството, обусловени от специфичната ни култура, традиция или опит. Принципите на водачеството идват също от Писанието, което съдържа абсолютната истина. Когато изучаваме водачеството, угодно на Бога, осъзнаваме, че то е крайно различно от това в света. В този урок ще се спрем върху нещата, които Писанието учи за водачеството.

II. ОПРЕДЕЛЕНИЕ ЗА “ВОДАЧЕСТВО”

УПРАЖНЕНИЕ: Отделете минута, за да дадете определение за “водачество” – с няколко думи, ако е възможно. Споделете вашето определение с другите.

Обърнете внимание на определенията по-долу:

*“Водачеството е влияние; способността на един човек да влияе на другите” (Sanders, *Spiritual Leadership*. p. 31).*

*“Водачеството е динамичен процес, в който мъж или жена, с дадените му/й от Бога способности, влияе на Божиите хора в посока на целите Му за групата” (Clinton, *Making of a Leader*, p. 14; cf. p. 127).*

Ключовата дума и в двете дефиниции е “влияние”. Думата, с която можем да определим водачеството, е “влияние”. Хората придобиват влияние (а по този начин и ролята на водачи) по най-различни начини. Понякога влиянието е на основата на положението им. Други хора са влиятелни заради компетентността си. А други пък, поради своята личност. Може и да е трудно да определим какво дава на хората ролята на водачи, но по някакъв начин тези, които ръководят другите, са способни на това заради влиянието, което имат.

Когато говорим за водачеството в тези уроци, ние нямаме предвид водачество като формално положение. По-скоро искаме да наблегнем на водачеството като функция, така че на човека с най-голямо влияние в дадена група, да се гледа като на истинския водач, независимо от неговото или нейното положение. Това разбиране може много да промени виждането на тези, които носят отговорностите на водачеството. Както един голям църковен водач каза наскоро *“Когато разбереш, че водачеството е влияние, а не положение, всичко се променя. Ти не се стремиш да бъдеш водач, но да дадеш ценни неща на хората, а те ще оставят ти да бъдеш водачът”* (Maxwell, *The Potential Around You*. p. 25).

III. БИБЛЕЙСКИ ПРИНЦИПИ НА ВОДАЧЕСТВО

Много от нашите идеи за човешкото естество, мотивация и водачество произлизат от света. Светският начин на държание с хората може да бъде много непочтен. Понякога светският бизнес се ръководи от предположението “водачите не могат да вярват, че подчинените им ще правят това, което би трябвало да правят” и че “ако твърде много се доверяваш на хората, те ще те измамат.” Нещо повече, светските водачи може да вярват, че хората ще правят това, което искаш, само когато са мотивирани от възнаграждение или застрашени от наказание. Като резултат от тези разбирания те често придобиват авторитет на основата на положението, което заемат, или чрез властния си характер.

УПРАЖНЕНИЕ: Ако сте в група, отделете някопко минути, за да дискутирате как сте се чувствали като жертва на водачи с подобно държание.

Тъй като живеем в един покварен свят, където тези идеи често се прилагат, можем да разберем това много добре. Но ние сме призвани към един по-различен подход на водачество. Обърнете внимание на библейските принципи:

A. Авторитетът да ръководи идва от Бога.

Стотникът в *Лука 7:1-10* отговаряше за 100 римски войника. И въпреки това, той определяше себе си преди всичко не като водач, но като “човек, поставен под власт”. Той имаше правилното разбиране, че независимо от положението си на водач, не беше свободен да ръководи както сам избере. Той отговаряше пред тези, които стояха над него.

Бог узакони властта в различни институции, каквито са правителството (*Римляни 13:1-7*, *1Петрово 2:13-17*), семейството (*Изход 20:12*, *Ефесяни 5:22-23*, *6:1-4*) и църквата (*Евреи 13:17*). Както в случая със стотника, нито един водач няма цялата власт на положението, което заема. Има само Един, Който е суверен, така че всички водачи трябва винаги да бъдат подвластни на Суверенния. Със сигурност всяка власт идва от Бога и Бог използва тези, които е поставил за водачи, за да изпълни целта Си (*Притчи 21:1*). Исус потвърди това чрез земното Си служение (*Йоан 8:28-29*).

Като имаме предвид това, можем да разберем, че най-добрите водачи са добри последователи - последователи на техния Господ Исус Христос. Никой няма правото да ръководи както си иска. Всъщност, християнските водачи не са такива по собствено желание. Нещо повече, те са избрани или призвани от Бога (*Йоан 15:16*). Големите християнски водачи осъзнават, че имат голямата отговорност да ръководят така, както Бог ги направлява и затова те се стремят да Го следват. Те гледат на първоизточника на всяка власт, когато се нуждаят от авторитет и не разчитат на положение, индивидуалност или лична власт.

Б. Смиреното слугуване трябва да характеризира църковните водачи.

Един водач е първо, и преди всичко, слуга и слугуването трябва да характеризира всичко, което той казва и върши. Нищо не е по-страшно за един водач от гордостта - противоположната страна на слугуването. Гордостта не само издига бариери между водачите и последователите, но е едно от нещата, които Господ мрази (*Притчи 6:16-17*).

Думата “управлявам” (гръцкият й корен е “арх”) никога не се използва в Новия завет с цел да опише взаимоотношения между християни. Християнският водач не е “управляващ” в смисъл на диктатор. Вместо това той е слуга. Търсенето на положение на водачество с цел задоволяване на личното си его или като основа за упражняване на лична власт, е противно на библейското виждане за водача - слуга (*Филипяни 2:1-8*).

Исус много добре изясни на последователите Си, че водачът не бива да служи на себе си (*Матей 20:20-28, Йоан 13:1-16*). Само веднъж през цялото си служение Той подчерта, че дава пример на учениците Си и примерът беше смиреното измиване на краката им (*Йоан 13:15*). Въпреки че светските водачи използват заплахата или чувството на превъзходство, за да подчинят служителите си, тези неща никога не бива да характеризират един църковен водач (*Матей 20:25-28, 1Петрово 5:1-7*).

Някои християнски водачи започват служението си в смирение, но след известни успехи развиват в себе си скрита гордост или усещане за превъзходство над другите. Обаче, по време на своето служение апостол Павел израстваше в смирение. Забележете, че в началото на служението си той говори за себе си като за *“най-нищожния от апостолите”* (*1Коринтяни 15:9*). По-късно, в писмото си до ефесяните, нарича себе си *“най-нищожния между всички светици”* (*Ефесяни 3:8*). А още по-късно, в края на живота си, казва, че е *“главният между грешниците”* (*1Тимотей 1:15*).

В. Християнското водачество трябва да се изгради чрез внимателно изучаване и упражняване.

Често се питаме дали водачите се раждат водачи или се създават. Няма съмнение, че определени хора се раждат с водачески способности, но християнските водачи се създават. В крайна сметка, кой е роден със способността да изпълнява всички задачи, които могат да се очакват от един християнски водач?

- ◆ да поучава църквата в Божието Слово;
- ◆ да помага на другите да открият и използват духовните си дарби, таланти и способности;
- ◆ да мотивира другите за добри дела;
- ◆ да планира и организира дейностите на Божиите хора;
- ◆ да насърчава уморените;
- ◆ да съветва слабите във вярата.

Повечето от тези дейности са свръхестествени и чужди за нас. Християнското водачество се противопоставя на грешните ни “по рождение” наклонности и затова трябва да се развие. Обърнете внимание на таблицата по-долу, която посочва част от разликите между естественото и духовно водачество.

Естествено водачество	Духовно водачество
Самоувереност.	Увереност в Бог.
Разбира човека.	Разбира Бога и човека.
Взема самостоятелни решения.	Търси Божията воля.
Амбициозен.	Слуга.
Развива самостоятелни методи.	Търси и следва Божиите методи.
Харесва да дава нареждания на другите.	Наслаждава се в покорство към Бога.
Мотивиран от лични виждания.	Мотивиран от любовта към Бога и човека.
Независим.	Зависим от Бога.

Помнете, че тези, които имат дарбата на водачи, са поучавани да упражняват дарбата си усърдно (*Римляни 12:8*). Това в голяма степен означава че, въпреки че водачеството е дарба, то не бива да се прилага на слуки. Павел насърчаваше Тимотей да “разпалва дарбата”, която е получил от Духа и да се старее да се представи одобрен (*2Тимотей 2:15*). Тимотей може да е, а може и да не е бил водач по рождение. Но Павел искаше той винаги да се учи, винаги да се стреми да бъде по-ефективен в службата за Бога. По същия начин ние не можем да разчитаме на естествените си способности в нашето водачество.

Г. Библията описва много различни водачи.

Едно по-задълбочено изследване на Библията показва, че няма двама водачи, които да са еднакви. Те са най-различни – от апостолския тип (Павел), способен да мотивира хората да откликват на Бога по нови начини в нови ситуации, до пастирския тип (Варнава), характеризира се с грижата си за изграждането на другите и способността да управлява добре. Индивидуалността и обстоятелствата имат значение за различните видове водачество. Определено Исус Навин приема водачеството си различно от начина, по който Давид го приема. Наличието на различен тип водачи е разбираемо, защото личностите и ситуациите са винаги различни.

Ефесяни 4:11-12 описва няколко дарби на водачество. Знаем, че става въпрос именно за такива, защото те служат “да подготвят Божиите хора за делото на служението”, или с други думи, да ги водят в служение.

Призвание	Загриженост	Функция
Апостол.	Виждане.	Пионер.
Пророк.	Грях.	Проповедник.
Благовестител.	Спасение.	Достигане на света.
Пастор.	Хранене.	Достигане на своите.
Учител.	Истина.	Инструктор.

Един вид водачество не е непременно по-добър от друг, но някой от тях може да е по-необходим от друг в даден момент за нуждите на някоя група. По време на вашето служение е възможно, поради определени нужди, за известно време да възприемете определен стил на водачество.

Д. Първостепенната функция на водачеството е да екипира другите за служение.

Обикновено пасторите и църковните водачи се възприемат като тези, които “извършват служението”. Но разглеждайки *Ефесяни 4:11-12*, стигаме до убеждението, че преди всичко пасторът трябва да даде виждане и да екипира тези около него, за да е сигурен в осъществяването на служението. Неговият начин на мислене трябва да бъде “по-добре е да направя така, че 10 човека да работят, отколкото да свърша работа за 10 човека”. С други думи, църковните водачи трябва да бъдат помощници.

Водач, който направлява	Водач-помощник
Ориентиран към работата: "Нека работата се свърши".	Ориентиран към хората: "Нека хората се включат".
Който извършва работата.	Който се грижи работата да бъде извършена.
Цел – "Да извърши работата на служението"	Цел – "Да подготви другите да служат".
Изпълнител.	Екипиращ, обучаващ.

Друг аспект от работата на водача-помощник може да се илюстрира с думите на един древен китайски мъдрец на име Лаоце, който казва: "Когато работата на най-добрия водач е завършена и задачата му изпълнена, хората ще кажат "Ние направихме това."

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Какви са приложенията на определянето на водачеството като "влияние"? Кои са водачите в църквата или служението ви, за които тази дефиниция е вярна?
- ◆ Как хората стават водачи във вашата култура?
- ◆ Защо е важно всички водачи да бъдат първо добри последователи?
- ◆ Как разбирането на факта, че авторитета да водите идва от Бога, променя вашето виждане за водачество?
- ◆ Какви са рисковете, когато някой новоповярвал с естествени способности на водач, участва в ръководството на църквата?
- ◆ Кои от петте дарби на водачи, споменати в *Ефесяни 4:11*, мислите че притежавате?
- ◆ По какъв начин библейските разбирания за водачество са противоположни на светските принципи на водачество?

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Clinton, J. Robert. *The Making of a Leader*. Colorado Springs: NavPress, 1988.
- ◆ Sanders, J. Oswald. *Spiritual Leadership*. Chicago: Moody Press, 1980.
- ◆ Maxwell, John. "The Potential Around You", *Leadership Journal*. Fall, 1996.

Обликът на водача

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☛ Введение

☛ Цел на урока

Целта на този урок е да наблегне на ролята на водачеството в основаването на умножаващи се църкви. То засяга цялостния процес на основаване на нови църкви.

☛ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае каква е ролята на водача в процеса на основаване на нови църкви;
- ◆ да познава личните си сили като водач;
- ◆ да насочи усилията си за работа в две определени области, където възнамерява да израства в способността си на водач.

☛ План на урока

- I Введение.
- II Да бъде подобен на Христос.
- III Да работи добре в екип.
- IV Да развива дарбите и способностите на другите.
- V Да знае как да възлага отговорност.
- VI Да поставя цели, планове и задачи, и да работи за осъществяването им.
- VII Да изразява виждането си по начин, който вдъхновява другите.
- VIII Да бъде активен, отколкото пасивен.
- IX Да води евангелизирането.

☛ Приложения

2A Приложение: Тест за водачи.

☛ Напътствия към водещите

Имайте в предвид, че почти всички точки изброени по-горе, са разгледани с по-големи подробности в следващите уроци.

Обликът на водача

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Съществуват различни видове водачество, но основателят на нови църкви в много отношения е помощник, способен да обучи другите да използват дарбите си. Той е като земеделец, който посява семето, но не може да го направи да израстне. Той може да обработва и полива почвата, но няма никаква сила действително да го накара да израстне (*1Коринтяни 3:6-7*). Работата на земеделеца е да се грижи за това, което е посадил и да осигури възможно най-добрата среда за растежа и развитието му. Подобен е и случаят с основателя на нова църква. Той е “извършител”, но може би ще бъде по-точно да кажем, че той е този, който “прави необходимото нещата да бъдат извършени”.

По-долу са изредени няколко характеристики и умения, които помагат на водача в основаването на църкви.

II. ДА БЪДЕ ПОДОБЕН НА ХРИСТОС

На първо място, основателят на нови църкви трябва да притежава Христовия характер. Обликът на служението произлиза от характера. Обмислете максимата “личната победа предшества публичната”. Ако Христос не владее сърцето ти така, че Неговият характер в теб да е явен за околните, то как можеш да очакваш Той да работи чрез теб сред твоя народ? Ако характерът на един основател не се променя от Христос, то е под съмнение, че и другите ще бъдат променени.

Подобието на Христос произлиза от разбирането на Божията любов към нас и от нашата лична нужда Той да работи в живота ни. Служението трябва да е резултат от работата на Божията благодат в живота ни; никаква друга мотивация няма да бъде зачетена от Бога или няма да съхрани посвещението в моменти на изпитание. Ние получаваме и пазим съзнанието за Божията благодат в живота си като размишляваме върху Божието Слово, вярваме в обещанията му, молитвата и поклонението.

Едновременно с всекидневното общение с Христос, съсредоточете се върху вярата в Божите обещания и върху виждането, което Бог ви е дал за вашето служение. Признавайте своята зависимост от Него, Той да извърши целта Си за живота и служението ви. Прославяйте Го за това, което вече е направил в живота ви.

III. ДА РАБОТИ ДОБРЕ В ЕКИП

Ефективните основатели на църкви не работят сами. Напротив, те застават до другите или другите застават до тях, в работата, за която Бог ги е призвал. Често работата в екип може да се окаже изпитанието, в което се разкрива и усъвършенства истинският ни характер. **Внимавайте с водач, който не е заобиколен от екип.** Ако някой не може да работи с екип, как може да води църква?! Работата в екип е обичайният модел за служение в Новия завет. Святият Дух отдели Павел и Варнава като мисионерски екип (*Деяния 13:2*). И въпреки че по-късно в служението си се разделиха, и двамата събраха нови екипи, с които служеха (*Деяния 15:36-41*).

“Екип” може да се дефинира като **група от хора, които са обединени в работа за осъществяване на обща цел**. Един добър екип има общи ценности и философия на служението. Добре е дарбите на различните членове да са разнообразни, а взаимното уважение, утвърждаване и лоялност да бъдат ясно изразени в открити и градивни взаимоотношения. Работата на водача е да работи с екипа не като началник или шеф, но като помощник. Неговите “колеги” не са личният му персонал, но съработници. Изграждането на екип и работата с него може да бъде крайно труден и интензивен процес, но можете да сте сигурни, че резултатите са огромни.

Затова често пъти основаването на нова църква започва с екип от водачи. Друг път, църквата започва сама и трябва да изгради другите, които се присъединяват към екипа. Какъвто и да е вашият случай, винаги се стремете да изградите екипи, както водачески, така и за служение. Превърнете това в общоприет модел за служението и развитието на църквата ви.

IV. ДА РАЗВИВА ДАРБИТЕ И СПОСОБНОСТИТЕ НА ДРУГИТЕ

Водачът на основаването на нова църква умножава себе си като изгражда другите работници. Много водачи се опитват да изградят служенията си около тях самите. Но Бог ни призовава да направим и обучим ученици (*2Тимотей 2:2*). Винаги е по-добре 10 човека да работят, отколкото да се свърши работа за 10 човека.

Една от главните задачи на водача трябва да е да направи другите способни да открият духовните си дарби и станат ефективни в служението. Това включва обучение в задачите на служението както на зрели работници, така и на новоповярвали и съчетаването на хора с подходящи дарби за възникващите възможности за служение. Това означава, че преди всичко водачът е обучаващият, чиито способности за служение се предават на останалите. Хората развиват дарбите си с присъствието си около този човек.

Част от процеса на ученичество на новоповярвалите е да им помогнете да открият и използват дарбите си. Един чудесен начин да осъществите това е като ги включите в служението. Помислете и вземете някой ученик при посещение на болен или при възможност за евангелизиране. Това е ефективен начин на обучение в служението.

V. ДА ЗНАЕ КАК ДА ВЪЗЛАГА ОТГОВОРНОСТ

Мъдрият водач е щастлив да възлага отговорности, когато това е правилно (*Изход 18 глава*). Като включва други в служението и им възлага отговорности, водачът може да свърши много повече работа.

Има няколко начина за възлагане на отговорности. Основателят на нови църкви може да възлага отговорности в области, в които той е слаб, а другите надарени. В други случаи, той може да възлага отговорности така, че другите да чувстват служението като лично. Хората са склонни да бъдат по-отдадени на нещата, в които сами взимат участие.

Докато търси начини да възлага отговорности на другите, един основател на нова църква не изисква от тях повече, отколкото самият той иска да даде. Той избягва да ги пренатоварва с работа. Когато разпределя отговорностите, трябва да бъде уверен, че те имат необходимите способности за осъществяването на задачата. Когато е подходящо мъдрите водачи дават пример преди да очакват от другите да служат.

VI. ДА ПОСТАВЯ ЦЕЛИ, ПЛАНОВЕ И ЗАДАЧИ, И ДА РАБОТИ ЗА ОСЪЩЕСТВЯВАНЕТО ИМ

Поставянето на задачи и планове е нормална практика, одобрена в Писанието. В Притчи научаваме: *“Намеренията се утвърждават чрез съвещание, затова с мъдър съвет обяви войн.”* (*Притчи 20:18*). Исус използва илюстрациите за човек, кой-

то започва да строи кула без предварителен план и за цар, който отива неподготвен на война, като примери за хора, отнесли се несериозно към задачите си (*Лука 14:28-33*). Ако сме истински отдадени на служението си, тогава поставянето на ясни цели и планове е подходящо за нас.

Един основател се съветва с екипа си за целите, задачите и стратегиите. Той избягва нереалните цели, които не могат да се постигнат. Неговите планове са гъвкави, така че може ефективно да се приспособява в случаи на промяна. Той може да съобразява стратегиите и плановете в зависимост от ситуацията. Когато е необходимо, подрежда приоритетите си в зависимост от различните етапи на раждането и растежа на църквата.

VII. ДА ИЗРАЗЯВА ВИЖДАНЕТО СИ ПО НАЧИН, КОЙТО ВДЪХНОВЯВА ДРУГИТЕ

Водачът е човек с виждане. Човекът с виждане обикновено е човек, който изразява очакване и надежда, който гледа отвъд настоящето и вижда бъдещето с Божиите очи. Основателят на нови църкви осъзнава ползата от създаването на мотото, което да изразява и подчертава виждането и философията на служението. Той съзнава колко е важно да предаде убедително виждането си на църквата. Отстоява и помага на хората да се чувстват отговорни за растежа и успеха на служението.

VIII. ДА БЪДЕ АКТИВЕН, ОТКОЛКОТО ПАСИВЕН

Повечето от хората са пасивни, основателят на нови църкви трябва да е активен, движещ се в посока на целта, независимо от обстоятелствата. Пасивният човек винаги реагира на това, което се случва около него. Той се чувства жертва на обстоятелствата. От друга страна, активният човек е много уникален. Той сам започва и е в състояние да създаде от нищо нещо. Той е творческа, изобретателна личност, която се справя с работата, независимо от обстоятелствата.

Пасивен	Активен
Казва: "Нищо не можем да направим".	Казва: "Нека погледнем какви са ни възможностите".
Фокусира се върху проблемите.	Фокусира се върху възможностите.
Живее в миналото.	Живее в бъдещето.
Песимистичен.	Оптимистичен.
Чака инициативата от другите.	Поема инициативата.

Активният човек е постоянен. Той има желание да работи усилено и дълго и не се отказва. Поема инициативата и настоява нещата да се свършат, без да се държи началнически или неприятно. Сам си казва: "Старт!" и е като мравката в *Притчи 6:7*, която работи по собствена инициатива, без началник. Активният човек има желание да започне да гради от нищото. Той гледа на предизвикателствата по-скоро като на "възможности", отколкото като на "проблеми". Той не издига изкуствени стени пред служението заради небиблейски традиции или поради липса на вяра. Той вярва, че Бог ще направи велики неща за Своя слава.

Когато основаваме църква, ние правим нещо от нищото. Това означава, че този, който ще основава църкви, трябва да бъде активен.

IX. ДА ВОДИ ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕТО

Невъзможно е да се основе църква без евангелизиране. Заради това, че евангелизирането е такава важна част от основаването на нова църква, трябва да е ясно, че

то е приоритет на водача. Много от хората в проектите за основаване на нови църкви, ще имат такова отношение към евангелизирането, каквото има и водачът. Ако водачът не участва, няма да участват и те. Ако водачът участва само на думи в евангелизирането, и те така ще участват. Ако водачът е ревностен и деен като евангелизатор, те също ще бъдат такива.

Евангелизирането е основна задача, която ни е заповядана многократно в Новия завет (*Матей 28:19-20*). Исус обучи 12-сет мъже, за да заемат Неговото място. Обучението им беше Неговият главен фокус и Той никога не загуби представа за причината на това обучение. Той явно показва чрез поучението и примера Си, че грижата Му беше за множеството хора, които се нуждаеха от спасение. Неговите ученици възприеха тази грижа. Павел също учеше Тимотей да евангелизира (*2Тимотей 4:5*). Евангелизирането може и да не е било негова дарба, но Павел смяташе, че Тимотей трябва да го направи свой приоритет.

Както евангелизирането, така и обучението в служение, са две крайно необходими дейности на основателите на нови църкви. Някой може да попита как е възможно водачът да се съсредоточи едновременно върху тези дейности. Това е добър въпрос. Начинът да получите отговор е като работите с някой, който ще обучавате.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Горните характеристики и умения дават на водача по-добра възможност да види успешно основаването на църква под неговото/нейното ръководство. Един основател на нова църква ще бъде мъдър, ако развие тези умения и характеристики. Все пак, трябва да помним, че не всички основатели на нови църкви са еднакви. Индивидуалностите и стиловете се различават, така както се различават и другите дарби на служение. В кои от горните области сте надарен като основател на нови църкви? Кои от тях считате, че още не сте развили?

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Защо един водач трябва да възлага отговорности?
- ◆ Кое от нещата, които вършите в момента, може да възложите на друг да го свърши?
- ◆ Каква е връзката между водача-стажант и развиване на дарбите за служение?
- ◆ По какво прилича основателят на църкви на фермера?
- ◆ Как може водачът да включи другите в поставянето на цели?
- ◆ Кое е по-важно: обучението на водачи или активно евангелизиране?
- ◆ Какво означава да бъдеш активен и защо основателят на църкви трябва да бъде такъв?
- ◆ Имате ли екип с когото да работите? Защо “да” и защо “не”?
- ◆ Вие и вашият екип имате ли планове за служението си?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Вижте приложение 2А “Тест за водачи”. След като преминете през теста, поставете си за цел да подобрите вашето водачество в две или повече области преди следващият семинар. Представете целите си пред вашия ръководител, който ще ви помага да ги осъществите.

Тест за водачи

Преценете качествата си на водач като тествате себе си по следната скала – заградете едно от числата от 1 до 5. Полезно е да помолите някой, когото познавате и му имате доверие, да направи същото за вас. След това сравнете резултатите и вижте с какво сте/не сте съгласни. Това може да ви помогне да направите някои промени в начина си на работа, за да можете да бъдете по-ефективни в основаването на църкви.

	Заградете				
	слаб				Отличен
1. Не се колебая, мотивиран от вярата, да поема риск за Бога.	1	2	3	4	5
2. Имам способността да формулирам и споделям дадено от Бога виждане, да накарам другите да видят дадена нужда.	1	2	3	4	5
3. Посветен съм на евангелизиране, основаване на църкви и изучаване на Библията в малки групи.	1	2	3	4	5
4. Обичам да взимам инициатива.	1	2	3	4	5
5. Желая и съм способен да работя за разрешаването на вътрешни конфликти.	1	2	3	4	5
6. Мога да мотивирам другите да служат.	1	2	3	4	5
7. Мога да оползотворявам дарбите на другите.	1	2	3	4	5
8. Ходя с Христос.	1	2	3	4	5
9. Аз съм водач-слуга.	1	2	3	4	5
10. Имам пълното съдействие и подкрепа на семейството си.	1	2	3	4	5
11. Общувам добре с невярващите.	1	2	3	4	5
12. Отнасям се към предизвикателствата като "възможности" вместо като към "проблеми".	1	2	3	4	5
13. Работя за постигането на целите, които съм поставил с други хора.	1	2	3	4	5
14. Устоявам, когато се сблъсквам с трудности.	1	2	3	4	5
15. Имам призвание от Бога да основавам църкви.	1	2	3	4	5
16. Знам как да предавам отговорности на другите.	1	2	3	4	5
17. Обучавам другите в областта на техните дарби.	1	2	3	4	5

Индуктивно библейско изучаване

Индуктивно изучаване на Библията IV

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ План на урока

Целта на този урок е да представи ползата и уменията на биографичното изучаване, да насърчи основателите на църкви чрез живота на Тимотей и да ги предизвика със съвета даден на Тимотей от Павел.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае как да прави биографично изучаване;
- ◆ да бъде насърчен като види как Бог е работил в и чрез Тимотей, основателят на църкви;
- ◆ да направи списък от поуки, извлечени от живота на Тимотей, които могат да бъдат приложени в живота и служението на основателите на църкви.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Как да правим биографично изучаване.
- III. Практика – животът на Тимотей.

☞ Приложения

- 7А Приложение: Биографично изучаване – Варнава и Давид.
7Б Приложение: Как да изучаваме книга.

☞ Напътствия към водещите

- ◆ Преди да започнете урока, всеки участник трябва да преговори изучаването от модул I.
- ◆ Часът трябва да бъде разделен на две части: обучение и практика. По време на практиката изучете живота на Тимотей. Ако не успеете да свършите с изучаването, помолете участниците да го завършат като част от техния план за действие.

Индуктивно библейско изучаване IV

БИОГРАФИЧНО ИЗУЧАВАНЕ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Всички обичат историите. Лесно е да разберем проблемите, предизвикателствата, изкушенията, радостите и победите на другите, когато четем истории. Като основатели на църкви ще имате възможност да предадете много важни истини за тези, които обучават и евангелизират чрез разказването на истории. За да разберете живота на един човек е необходимо да разберете какво учи Библията чрез неговия живот. Добри библейски принципи трябва да бъдат приложени към биографичното изучаване, както и към всяко друго библейско изучаване.

Бог създаде човека (мъж и жена) по Негов образ, за да има общение с Него. Поради греха това общение беше нарушено. Бог изпрати Сина Си, за да го възобнови.

В по-голямата си част Библията описва Божията работа с отделни индивиди за да възобнови процеса. Чрез изучаването на библейски герои – техните силни и слаби страни, можем да извлечем поуки, които да ни приближат до образа на Христос. Например от Авраам научаваме за вярата, от Йосиф – как да посрещаме изкушенията; от Естир – за Божията суверенна работа, от Данаил – за молитвата, от Йона – какво става с човек, който се опитва да избяга от Бог, от Павел учим за мисионерството. *Римляни 15:4* е ключов стих: *“Защото всичко, що е било писано от по-напред, писано е било за наша поука.”* Какви други примери си спомняте?

II. КАК ДА ПРАВИМ БИОГРАФИЧНО ИЗУЧАВАНЕ

A. Наблюдение.

1. Изберете библейския герой, който искате да изучавате.
2. Направете списък на ВСИЧКИ препратки за този човек. Ако е възможно, използвайте конкорданс или речник.
3. Направете обобщение на всеки стих.
4. Подредете стиховете в хронологичен ред.

B. Тълкуване.

Отговорете на следните въпроси:

1. Какво научаваме за неговото/нейното родословие и семейство?
2. Името от значение ли е? Беше ли променено? Ако “да”, какво е значението на тази промяна, например Аврам – Авраам, Яков – Израил, Симон – Петър, и др.

3. Къде и кога е живял/а? Какво знаем за времето и живота по това време – взето от библиейски и небиблейски източници?
4. Какви значителни събития са станали в неговия/нейния живот: кризи, призивание за определена задача, проблеми и др.
5. Взаимоотношения: какво беше неговото/нейното взаимоотношение с Бог и другите около него?

В. Приложение.

В какво моята опитност е подобна на неговата? Имам ли същите силни страни? Слабости? Защо Бог е включил този човек в Писанието? Какви специфични неща Бог иска да ме научи чрез изучаването на този герой?

III. ПРАКТИКА – ЖИВОТЪТ НА ТИМОТЕЙ

Изучете живота на Тимотей.

Забележка: Животът на Тимотей включва неговите пътувания като част от мисионерски екип (за основаване на църкви). За да направите пълно изучаване, трябва да изучите по-голямата част от книгата Деяния, както и 1 и 2Тимотей. Следните стихове показват къде той е споменат по име:

А. Наблюдение.

1. За цел избрахме да изучаваме живота на Тимотей.
2. Списък с препратките - точка 3.
3. Напишете обобщение на всеки от следващите пасажки:
 - ◆ *Деяния 16:1-3;*
 - ◆ *Деяния 16:6-10* Забележка: Тимотей не е споменат по име. Обобщете началото на неговото служение.
 - ◆ *Деяния 18:5;*
 - ◆ *Деяния 19:22;*
 - ◆ *Деяния 20:4-5;*
 - ◆ *Римляни 16:21;*
 - ◆ *1Коринтяни 4:17;*
 - ◆ *1Коринтяни 16:10;*
 - ◆ *2Коринтяни. 1:1;*
 - ◆ *Филипяни 1:1;*
 - ◆ *Филипяни 2:19-20;*
 - ◆ *Колосяни 1:1;*
 - ◆ *1Солунци 1:1;*
 - ◆ *2Солунци 1:1;*
 - ◆ *1Тимотей1:3;*
 - ◆ *1Тимотей 1:18;*
 - ◆ *1Тимотей 4:12;*
 - ◆ *1Тимотей 4:14;*

- ◆ *1Тимотей 6:11-16;*
- ◆ *2Тимотей 1:2;*
- ◆ *2Тимотей 1:4-7;*
- ◆ *Евреи 13:23.*

4. Подредете събитията в хронологичен ред.

Б. Тълкуване.

1. Семейство: кои бяха неговата майка, баща и баба? Как те повлияха на живота и служението му?
2. Къде е живял?
3. Значителни събития.
 - ◆ Как и защо стана част от екипа на Павел?
 - ◆ Избройте някои от нещата, които извърши той като част от екипа.
4. Какво беше неговото отношение към Павел?
5. Какво беше неговото взаимоотношение с църквата в Ефес?

В. Приложение.

1. Какво научавам за работата в екип от живота на Тимотей?
2. А за стратегията за основаване на църкви?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Направете изучаване на живота на Варнава и Давид (вижте приложение 7А).
- ◆ Ако не сте имали време да завършите изучаването на Тимотей, направете го.

Биографично изучаване ВАРНАВА И ДАВИД

I. ВАРНАВА

A. НАБЛЮДЕНИЕ.

В следните стихове се споменава за Варнава. Вижте и направете обобщение на всеки стих/пасаж. Първото е направено за вас.

1. *Деяния 4:36,37*
 - ◆ Беше левит;
 - ◆ От Кипър;
 - ◆ Казваше се Йосиф;
 - ◆ Апостолите го нарекоха “Варнава”;
 - ◆ Син на увещанието.
2. *Деяния 11:19-24*
3. *Деяния 11:25-26*
4. *Деяния 11:27-30*
5. *Деяния 12:25*
6. *Деяния 13:1-13;42, 43*
7. *Деяния 14:1-12-23*
8. *Деяния 15:2-4, 12, 22, 25, 35-39*

9. *Колосяни 4:10*

10. *Галатяни 2:11-13*

Б. ТЪЛКУВАНЕ.

1. Опишете произхода на Варнава:

2. Защо апостолите го нарекоха “Варнава”?

3. Какви доказателства намирате в тези пасажии за това, че Варнава увещаваше?
 - ◆ *Деяния 4:36-37*

 - ◆ *Деяния 11:22-30*

 - ◆ *Деяния 13: 1-13*

 - ◆ *Деяния 14:21-28*

 - ◆ *Деяния 15:1-3*

 - ◆ *Деяния 15:36-39*

4. Какво е значението на реда, по който са споменати Павел и Варнава (Варнава и Павел)?

5. Как Варнава реагира на смяната във водачеството с Павел?

6. Как реагира на конфликти? (*Деяния 15:1-4 и 15:36-40*)?

7. Как мислите, защо реагира той по такъв начин в *Галатяни 2:11-14*?
8. Обобщете живота на Варнава:

В. ПРИЛОЖЕНИЕ.

1. Имали ли сте някой Варнава във вашия живот? Кой беше той и как ви насърчи?
2. Познавате ли християнин, който се нуждае от насърчение? Какво можете да направите, за да го/я насърчите?
3. В *Деяния 9:26* и *11:25-26* Варнава рискува репутацията си, за да насърчи друг. Готови ли сте да направите същото за евангелието?
4. Варнава се оттегли и позволи на Павел да вземе ръководната роля във водачеството. Готови ли сте да обучавате водачи и да заемете второто място, когато те вземат водачеството?
5. Какви специфични неща ви научи Бог докато изучавахте живота на Варнава?

II. ДАВИД

Понякога материалът за един човек е толкова голям, че не може да бъде изучен в един или два кратки урока. Пример за това е Давид, който е главното лице от *1Царе 16 глава до 3Царе 2:12*. Също така, за него се споменава и в други книги на Стария и Новия завет. Уроците, които можем да научим от неговия живот, също са много. Как можем да изучим живота му по систематичен начин?

Следва примерен план на неговия живот. Забележка: следвайте стъпките, изброени в урок 7.

А. Наблюдение.

Прочетох внимателно всички пасажи, където е споменат Давид. Вместо да правя обобщение на стиховете, отбелязах само точките, които сметнах за важни. И вместо да подредя събитията по хронологичен ред, изучих характера му.

Б. Тълкуване.

Преди да отговоря на въпросите за неговото семейство, изучих обстановката, за да си представя живота му в историческия контекст.

1. Обстановка.
 - ◆ Последният съдия беше Самуил, пророкът.
 - ◆ Израилтяните го помолиха да им даде цар *1Царе 8:5, 19*.
 - ◆ Саул стана първия цар *1Царе 10:17-24*.
 - ◆ Управява 42 години *1Царе 13:1*.
 - ◆ Отвърна се от Бог *1Царе 13:13*.
 - ◆ Бог му отне царството и го даде на Давид *1Царе 13:14*.

2. Личността на Давид.

а. *1Царе 16:7-13*

- ◆ Овчар;
- ◆ Най-малкият от осемте сина на Есей;
- ◆ Рус;
- ◆ Приятна външност;
- ◆ Красив;
- ◆ Изпълнен с Духа.

б. *1Царе 16:18*

- ◆ От Витлеем;
- ◆ Свири добре на арфа;
- ◆ Храбър;
- ◆ Силен воин;
- ◆ Говори добре;
- ◆ Красив наглед;
- ◆ Бог беше с него.

3. Характера на Давид

а. Негативни черти:

- ◆ *2Царе 10 и 20 глави*
Прелюбодеец
Убиец
- ◆ *2Царе 13:21; 14:1,33,*
Не беше коректен към греховете на синовете си.
- ◆ *2Царе 19:4-6, 20:10,23*
Не се справи с неподчинението на Йоав

б. Положителни качества:

- ◆ *1Царе 13:14, Деяния 13:22* - човек по Божието сърце;
- ◆ *2Царе 6:14, 15, 21, 22* - покланяше се на Бог;
- ◆ *2Царе 7:1-7* - искаше да построи храм;
Написа псалмите като израз на неговата вяра и поклонение.
- ◆ *1Царе 17:47* - имаше голяма вяра;
- ◆ *1Царе 26:8-11* - не беше отмъстителен
- ◆ *2Царе 12:13, Псалом 51* - покаяваше се за греховете си.

4. Давид като цар:

- а. *2Царе 5:6-14* - направи Ерусалим царски град;
- б. *2Царе 6 глава* - донесе ковчега в Ерусалим и го направи център на поклонение (*Псалом 132:3-5*);
- в. *2Царе 7глава* - искаше да построи храм;
- г. Бог направи завет с него:
 - ◆ да съгради дом (династия) *2Царе 7:11,12*;
 - ◆ завинаги *2Царе 7:16, Псалом 89:34-37, Псалом 132:11,12*;
- д. Обещанията към Давид бяха кулминацията на обещанията към другите
 - ◆ Обещание за земята:
 - към Сим - *Битие 9:26-27*;
 - към Авраам - *Битие 13:14-17*;
 - ◆ Обещание за царството:
 - към Юда - *Битие 49:8-11*;
 - ◆ Обещание за духовни благословения;
 - към Авраам - *Битие 12:2,3*.

5. Най-значителната част от живота на Давид е, че той беше працядо на Исус, Синът Давидов.

В. Приложение.

- ◆ Кои от положителните черти на Давид притежавам аз? Как мога да ги използвам като предимство? Има ли някои черти, които аз нямам и трябва да развия?
- ◆ Какви негативни черти притежавам? Как мога да променя това?
- ◆ Как мога да бъда човек по Божието сърце?

Как да изучаваме книга 1 ЙОАН

Преди да започнете изучаването на самата книга, необходимо е да намерите колкото се може повече информация за нея. Полезно е да имате библейски речник или конкорданс под ръка. Следва обяснение как да изучавате стъпка по стъпка дадена книга. Използва се *1 Йоан* като пример.

I. АВТОР

Определете кой е автора на книгата. Например, счита се, че Йоан, един от дванадесетте апостоли, е авторът на *1 Йоан*. В Новия Завет има двама с името Йоан. Първият е наречен "Кръстител" (*Марк 6:14, Матей 14:8, Йоан 1:6-8, и т.н.*). Явно е, че той не може да бъде автора. Следват някои от причините, поради които апостолът се счита за автор:

- ◆ Църковните отци го признаха за автор.
- ◆ Езикът е подобен на този в *Евангелие от Йоан*. Сравнете долните стихове и забележете езиковите прилики:

<i>Послание (1Йоан)</i>	<i>Евангелие от Йоан</i>
1:1	1:1,14
1:4	16:24
1:6-7	3:19-21
2:7	13:34,35
3:8	8:44
3:14	5:24
4:6	8:47
4:9	1:14,18; 3:16
5:9	5:32,37
5:12	3:36

- ◆ Йоан беше свидетел (*1Йоан1:1-4*)

Забележка: Ако имате конкорданс, вижте дали ще можете да откриете други причини, поради които Йоан Кръстител не може да бъде авторът.

II. БИОГРАФИЧНО ИЗУЧАВАНЕ НА АВТОРА. ЙОАН – СИН НА ГЪРМА – СТАНА АПОСТОЛ НА ЛЮБОВТА

След като сте определили автора на книгата, направете биографично изучаване на живота на автора.

А. Наблюдение.

Разгледайте стиховете където се споменава Йоан. Запишете какво казва всеки един.

СТИХ	НАБЛЮДЕНИЯ ОТНОСНО ЙОАН
<i>Матей 10:2; 20:17-21; 20:22-28:</i>	
<i>Марк 1:14-21; 3:17; 9:2; 10:35-37; 14:33, 50</i>	
<i>Лука 9:51-54</i>	
<i>Йоан 13:23-25; 19:26; 20:1-10; 21:7-14, 20-23</i>	
<i>Деяния 1:13,14; 2:4; 3:1-9; 4:13-23, 31; 8:14</i>	
<i>Галатяни 2:9</i>	
Вижте също посланията от Йоан и <i>Откровение</i>	

Б. Тълкуване.

Като част от вашето тълкуване, подредете стиховете по хронологичен ред. Не цитирайте стиха, а кажете какво се казва за Йоан.

1. Обстановка.

а. *Матей 10:2*

- ◆ Той беше един от дванадесетте апостоли.
- ◆ Неговия баща беше Зеведей.
- ◆ Неговия брат беше Яков. След като Яков е споменат първи, предполага се, че той е бил по-големият.

б. *Марк 1:14-21*

- ◆ Забележете че в *стих 14* споменатият Йоан НЕ Е апостол Йоан (*стих 4*).
- ◆ Той беше рибар.
- ◆ Баща му имаше собствена лодка.

в. *Матей 20:17*

2. Живот и служение в училището на Исус.

а. *Марк 1:19-20*

- ◆ Той и брат му напуснаха сигурността на семейството и работата си, за да следват Исус.

б. *Марк 3:17*

в. *Лука 9:51-54*

г. *Йоан 13:23-25*

д. *Йоан 20:2-4*

- е. *Марк 10:35-37; Матей 20:22-28*

 - ж. *Марк 9:2*

 - з. *Марк 14:33*

 - и. *Марк 14:50*

 - к. *Йоан 19:26*

 - л. *Йоан 20:1-10*

 - м. *Йоан 21:7-20*
 - ◆ Наименованието “*ученикът, когото Исус обичаше*” е споменато няколко пъти от Йоан (19:26; 20:2, и тук). Никой друг писател не го споменава. Обикновено се счита, че Йоан е наричал себе си така. Какво ви говори този факт за отношението на Йоан към Исус? Това означава ли, че Исус е обичал Йоан повече от другите?
3. Преобразен в апостол на любовта.
- а. *Деяния 1:13-14*

 - б. *Деяния 2:4*

 - в. *Деяния 3:1-9*

 - г. *Деяния 4:13-23,31*

д. *Деяния 8:14*

е. *Галатяни 2:9*

4. Автор на *1,2,3 Йоан* и *Откровение*.
5. Стана презвитер на Ефес.
6. Познат като апостол на любовта. Забележете стихове в *1Йоан*, които показват защо той е бил наречен така.
7. Поради свидетелството му за Христос е заточен на о. Патмос, където умира (*Откровение 1:9*).

III. ОБЩА ИНФОРМАЦИЯ ЗА САМАТА КНИГА

A. Дата на написване.

85-95 сл. Хр. След като *Евангелието* е написано около 85г., а посланието е изградено върху някои от неговите идеи, то последното трябва да е било написано след тази дата. Също така Йоан нарича себе си “презвитерът”.

Б. Получатели.

Нито един човек не е споменат. Вероятно писмото е било циркулярно, написано до вярващите (*1Йоан 2:12-14, 19; 3:1; 5:13*).

В. Стил на написване.

Йоан е използвал еврейски или холистичен стил на писане. Това включва промяна на времената, употребата на притчи, сравнения и контраст.

Г. Главни теми.

Общение, ходене в светлина, любов, увереност (“по това знаем”).

Д. Важни доктрини:

- ◆ Въплащение (*1Йоан 1:1-3*).
- ◆ Атрибути на Бога: Светлина (*1:5*), Любов (*4:8*), Вярност (*1:9*), Справедливост (*1:9*), Праведност (*2:29, 3:7*).
- ◆ Изкупление (*2:2*).
- ◆ Застъпничество (*2:1*).
- ◆ Личност и работа на Святия Дух (*3:24*).
- ◆ Триединство (*5:6-9*).
- ◆ Завръщането на Христос (*3:2*).
- ◆ Осъждение (*4:17*).

Е. Цел:

- ◆ Да изобличи фалшивите учители (2:26).
- ◆ За да знаете, че имате вечен живот (5:13).

Ж. Атмосфера.

“Атмосфера” означава какво се случи в света или в църквата по време на написването на книгата.

- ◆ Гностицизмът беше главната философия по това време. Името идва от гръцката дума *гносис*, което означава “знание”. Гностицизмът се базира на ДУАЛИЗМЪТ, който казва, че всичката материя е зло, а духовното е доброто. След като тялото (материя) е зло, начинът, по който може да се достигне доброто, е чрез специално ЗНАНИЕ.
- ◆ В резултат са възникнали две противоположни приложения:
 1. Антиноминизъм (“против закона”). Понеже материята е зло, важно е какво човек мисли, а не нарушаването на закона.
 2. Епикурейство. Понеже човечеството е материя, можем да се наслаждаваме на този факт. Мотото е било: “Яж, пий и се весели, защото утре ще умреш”.
- ◆ Гностицизъм. Светската философия е била пренесена и в църквата. (“Бог е Дух, Той е добър; човекът е материя, следователно е зло”). Възниква проблем когато трябва да се определи какъв е Исус. Тъй като е бил човек, е имал материално тяло, което би Го правило зло. Но Той е и Бог, следователно не би могъл да бъде зло. За да съвпадне теологията със светската философия, били изказани два възгледа относно въпроса кой е Исус:
 1. Докетизъм. Идва от гръцката дума *докео*, означаваща “изглежда”. Според този възглед Исус е бил наистина чист дух и само изглеждало, че има тяло.
 2. Центурианство (от Центурии, един от говорителите) твърдял, че Исус е син на Йосиф и Мария. В деня на Неговото водно кръщение, Духът слязъл върху Него и Той станал Христос. Преди да умре, Духът Го напуснал, за да може човекът Исус да умре.
 3. Някои вярващи в църквата се опитали да се справят с този дуализъм чрез стоицизма - отхвърляне на плътта чрез отделяне от света. Това поставило началото на монашеството.

IV. ИЗУЧАВАНЕ НА КНИГАТА

Сега сте готови да изучавате книгата.

А. Проблемът на гностицизма.

Забележете как Йоан се обръща към някои гностични проблеми в църквата. Гностиците учили, че *света* е зло. Йоан поучава, че това е духовния свят с неговата гордост и любов към властта, престижа и притежанията, което е противно на Бог. Направете тематично изучаване на думата “свят” (1Йоан 2:2, 2:15, 2:16, 2:17, 3:1, 3:13, 4:1, 4:3, 4:4, 4:5, 4:9, 4:14, 4:17, 5:4, 5:5, 5:19).

Йоан използва 36 пъти две гръцки думи означаващи “знам”. Първата от тях *гноско*, означава “знам от лична опитност”. Втората, *ойда*, означава “знам поради ин-

телекта си”. Имате ли подобни думи във вашия език? Направете им изучаване. След това обобщете нещата, за които Йоан казва, че можем да знаем.

Как *1Йоан 1:1,2; 4:2,3; и 5:6* опровергават аргументите на докетистите?

Как мислите, защо той е включил *2:22*?

Б. Параграф/тематично изучаване.

Разделете книгата на параграфи. След изучаването на всеки един, обобщете го в едно или две изречения.

Според мен главната тема на книгата е “Ходете в светлина”. Следващите параграфи показват как са свързани с темата.

- ◆ 1:1-4 Ходете в светлина: имайте пълна радост;
- ◆ 1:5-2:2 Ходете в светлина: изповядвайте греховете си (или имайте общение);
- ◆ 2:3-11 Ходете в светлина: подчинявайте се на заповедите Му;
- ◆ 2:12-17 Ходете в светлина: не любете света (вършете Божията воля);
- ◆ 2:18-27 Ходете в светлина: останете в истината;
- ◆ 2:28-3:10 Ходете в светлина: вършете това, което е право (очиствайте себе си);
- ◆ 3:11-24 Ходете в светлина: любете с действия;
- ◆ 4:1-6 Ходете в светлина: изпитвайте духовете;
- ◆ 4:7-21 Ходете в светлина: обичайте както Исус обича;
- ◆ 5:1-12 Ходете в светлина: продължавайте да вярвате;
- ◆ 5:13-21 Ходете в светлина: пазете се от идоли.

V. ПРИЛОЖЕНИЕ

Както във всичките видове библейски изучавания, изучаването не е завършено докато не бъде направено приложение. При изучаването на книга това може да бъде направено по време на изучаването на биографията, темите и параграфите, както и при завършването на цялата книга.

Водене на библейско изучаване

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да ви научи да водите библейско изучаване, така че участниците да открият какво казва Бог в словото Си. Използването на въпроси от водача е основно за подхода, обяснен в този урок. Водачът задава въпроси относно текста и живота, като се обръща към Божието послание. Като отговарят на тези въпроси, участниците могат да изпитат радостта от откриването.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да може да води група за индуктивно библейско изучаване (наблюдение, тълкуване, приложение) като използва въпроси;
- ◆ да знае принципите на откриването и важноста им за библейското изучаване;
- ◆ да участва в група за изучаване в зависимост от изброените принципи в този урок.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Целта на групата – откриване.
- III. Ролята на водача – ръководене.
- IV. Подготовка – пет стъпки.
- V. Водене на дискусия – осем напътствия.
- VI. Резултатът – приложение.

☞ Напътствия към водещите

- ◆ Този урок представя неща, които могат да бъдат нови за участниците. Ако се получи несъгласие с някои от осемте предложения за използване на въпроси, помнете, че те са *напътствия*, не *законали*. Не е лошо водачът да отговаря от време на време, макар че участниците сами трябва да намират отговорите. Пояснете, че това се отнася за малки групи, не за проповеди.
- ◆ Прилагането на метода е много полезно. При всеки случай участниците трябва да приложат метода няколко пъти, преди да се очаква от тях да го прилагат сами. Отделете достатъчно време за практика.
- ◆ Уроци 9 и 10 съдържат пример за въпроси, които можете да използвате за практиката по време на сесията.

Водене на библейско изучаване

ДА ОТКРИЕМ БОЖИЯТА ИСТИНА ЗАЕДНО

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

В модул I учите как да изучавате Библията за себе си. Това е основа да можете да израствате във вяра и да се подготвяте за служение. Сега вашата работа е да научите други как да правят индуктивно изучаване. В този урок ще научите метод, чрез който да водите група за такова изучаване.

II. ЦЕЛТА НА ГРУПАТА - ОТКРИВАНЕ

Това, което хората сами откриват, се запаметява много по-добре от всичко, което един учител преподава. Използването на въпроси от водача е основно за откриването. Водачът задава въпроси за текста, свързани с Божието послание. Като обсъждат тези въпроси, членовете на групата ще бъдат повече посветени на истините, които сами са открили, отколкото ако са ги научили по време на лекции.

Използването на въпроси като стил на обучение е използвано и в Библията. Например в *Матей 22:16-22* на Исус беше зададен въпрос, на който Той отговори с друг въпрос – “*Чий е този образ и надпис?*” Исус използва тяхното откритие, за да ги поучи. В *Лука 9:18-20* когато Исус беше сам с учениците Си, Той ги попита “*Според както казва народът, Кой съм аз?*” и “*А според както вие мислите, Кой съм аз?*”. И отново това беше много ефективен метод за поучение.

III. РОЛЯТА НА ВОДАЧА - РЪКОВОДЕНЕ

Като водач на дискусиата, вашата роля не е да изнасяте урок, а да помогнете на членовете на групата да видят това, което Бог им казва чрез словото Си. По същия начин както Исус “*отвори умовете*” на учениците по пътя за Емаус, “*за да разберат Писанията*” (*Лука 24:45*).

Както вече казахме, това може да бъде направено чрез използването на въпроси, които правят жива Библията пред четеща. Често даването на готови отговори ограничава мисленето. Искаме хората да преминават през процеса колкото се може по-пълно. Даването на отговорите скъсява този процес.

Истинският учител е Святият Дух (*Йоан 14:26*). Той ни отваря очите, за да разберем Писанията. Наблегът на тази истина е голям урок за хората в групата. Този наблег също отнема и част от напрежението на водача! Не е необходимо водачът да знае всички отговори, но трябва да чува Святият Дух, Който знае всички отговори. Помнете, че същият Дух, Който говори на водача, говори и на другите членове на групата.

IV. ПОДГОТОВКА – ПЕТ СЪПКИ

Въпросите, които водачът ще използва, трябва да бъдат подготвени преди събирането. Целта е Библията да оживее за читателите. Следващите стъпки ще помогнат на водача да подготви въпросите си:

1. Изучете първо пасажа сами.

Важно е водачът да открие основната истина и приложение на пасажа. Водачът трябва да наблюдава, тълкува и прилага истините от пасажа според както е изучавал в модул I.

2. Напишете целта на изучаването.

Водачът трябва да реши насоката, която изучаването трябва да има. Тя не трябва да бъде твърде специфична. Помнете, че Святият Дух може да учи групата по начин, които вие не очаквате. Помолете Бог да ви помага във воденето. Помолете Го да ви покаже какво групата се нуждае да научи от пасажа.

3. Подгответе въпроси върху пасажа, които покриват и трите части на изучаването.

Водачът трябва да се подготви да води групата да ПРИЛАГА правилното ТЪЛКУВАНЕ, основано на внимателно НАБЛЮДЕНИЕ, като съставя въпроси, базирани на това, което е открил. Въпросите трябва да водят дискусията така че тя да се върти около главната цел и приложение на пасажа.

4. Преговорете въпросите.

След като е подготвил въпросите, водачът трябва да се запита:

- ◆ Ясни ли са те?
- ◆ Достатъчно ли са кратки, за да бъдат възприети?
- ◆ Въпросите карат ли групата да изследва пасажа?
- ◆ Дали въпросите за наблюдение осигуряват здрава основа, за да бъдат зададени въпросите за тълкуване и приложение?
- ◆ Дали въпросите помагат на групата да разгледа целия пасаж?
- ◆ Дали въпросите за приложение подтикват групата към специфични действия?

5. Подгответе въведителни въпроси, които да вдъхновят групата за изучаването.

Въведителните въпроси могат да бъдат най-важните въпроси от цялото изучаване. Те могат да бъдат свързани с определена ситуация, с която членовете на групата да се идентифицират. Например *1Петрово* беше написано към църква, която е била гонена. В началото на изучаването на книгата можете да попитате “Как реагирате когато сте гонени заради това че сте християни? Как реагираха хората до които писа Петър?”

V. ВОДЕНЕ НА ДИСКУСИЯ – ОСЕМ НАПЪТСТВИЯ

Следните напътствия трябва да бъдат използвани, за да разберете как да водите дискусия:

1. Изучаването трябва да бъде започнато и завършено с молитва.

Молитвата преди и след дискусията ще напомни на групата, че Святият Дух е истинският учител.

2. Водачът трябва да бъде готов да се учи от групата.

Помнете, че Святият Дух, Който говори на водача, говори и на другите. Те могат да прозрат неща, които водача не е успял. Ако той не е готов да се учи, ще се

изяви като “експерт”. Присъствието на такъв човек ще разруши честостта при дискусията. В много случаи хората няма да смеят да изразяват мнението си в присъствието на “експерт” от страх да не би той да ги поправя.

3. Водачът не трябва да отговаря на собствените си въпроси, нито на възникналите по време на дискусията.

Водачът трябва да избягва да отговаря на собствените си въпроси. Това ще ограничи мисленето. Ако водачът отговаря често, въпросите ще се превърнат в тестови въпроси с правилен отговор. Много хора няма да отговарят, само за да не дадат грешни отговори.

Когато има голямо колебание след задаването на даден въпрос, водачът трябва да го зададе по друг начин, защото групата може да не го е разбрала. На въпросите, които възникват от групата, е добре самата група да отговори.

4. Не се страхувайте от тишината.

Водачът трябва да даде достатъчно време, за да се отговори на въпросите. Отначало може да има тишина, което е напълно наред – хората се нуждаят от време, за да мислят.

5. Водачът не винаги трябва да се задоволява с първия даден отговор.

Ако водачът непрекъснато приема отговора и задава следващия въпрос, тогава групата ще попадне в ситуация на въпрос-отговор, въпрос-отговор. Добре е за групата да има дискусия, не викторина. Обикновено дискусия възниква след отговор на няколко въпроса. Също така, често първият даден отговор не е пълен. С течение на дискусията се придобива по-пълно разбиране на пасажа.

6. Въпроси, на които групата не е отговорила, могат да останат неотговорени.

Нека неотговорените въпроси останат такива. Това ще възбужда любопитство, което може да доведе хората отново другия път.

7. Неправилните или частични отговори трябва да бъдат поправени от Писанието или групата, не от водача.

Ще има грешни отговори и неправилни изказвания. Естествената реакция е да поправиш и смъртиш. Но това ще обезкуражи групата да продължи дискусията. Вместо да поправя грешният отговор, водачът може да направи следното:

1. Да помоли отговорящия да прочете отново текста, или някой друг подкрепящ пасаж.
2. Да попита групата дали се съгласява с отговора или не.
3. Да помоли групата да даде други пасаж в подкрепа или коригиране на отговора.

8. В края на изучаването водачът може да обобщи това, което групата е научила.

Водачът трябва да избягва прибавянето на нова информация, която групата не е обсъждала. Прибавянето на нова информация може да постави водача в положение на “експерт”. По-добре е да се потвърди това, което вече е научено.

VI. РЕЗУЛТАТЪТ - ПРИЛОЖЕНИЕ

Целта на изучаването на Библията е промяна на нашия живот според това, което тя казва. Нашето желание е не само да придобием знание за Божието Слово, но и

да му се подчиняваме. За това водачът не трябва да се притеснява да включва директни въпроси, които ще подтикнат групата към действие. Хората не биха искали да бъдат като човека в *Яков 1: 22-24*, който не извърши това, което беше научил.

Следват няколко въпроса за приложение, които могат да бъдат използвани за всеки пасаж:

- ◆ Какво научихте от пасажа?
- ◆ Какво ново научихте за Бог?
- ◆ Какви нови неща научихте за себе си?
- ◆ Какво от това, което научихте изисква промяна във вашия начин на мислене? На действие?

Групата трябва да отдели половината от времето за приложение на наученото към всекидневния живот. Обмислете не само личните приложения, но и на цялата група. Трябва да помогнете на всеки да бъде възможно най-конкретен в приложенията, така че когато погледне назад да види напредъка, който има в прилагане на Библията в живота си.

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Уроци 9,10 дават възможност на участниците да практикуват водене на библейско изучаване по време на семинара. Тези уроци не трябва да бъдат пропуснати по време на семинара. Участниците трябва да практикуват колкото се може повече по време на семинара.
- ◆ Помолете участниците да изберат едно или две от приложените библейски изучавания в модулите I и II. Накарайте ги да направят сами библейско изучаване и да приготвят поне 3-5 въпроса за наблюдение, тълкуване и приложение, които да използват при изучаването. (Използвайте изучаването в уроци 9,10 като препратка). Помолете ги да направят изучаването в малка група и да напишат преценка как е минало то. Какви истини откри групата в пасажа? Хората разбраха ли въпросите? Какви проблеми възникнаха (отдалечаване от темата, прекалено голяма тишина и др.)? Какво участникът ще повтори отново при следващото изучаване? Какво ще ромени? Водещият трябва да прегледа въпросите заедно с участника, да ги оцени и да му даде напътствия как да развива уменията си на водач на група за библейско изучаване.

Водене на библейско изучаване - практика

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да се отдели време за практика.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае как да води библейско изучаване в малка група;
- ◆ да бъде по-уверен във воденето;
- ◆ да участва във воденето на малка група, която да се умножи.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Примерни въпроси за дискусия – *Матей 20:17-28*.
- III. Примерни въпроси за дискусия – *Лука 15:1-7*.

☞ Напътствия към водещите

- ◆ Това е урок за два часа с цел участниците да се упражняват. По време на упражнението, нека всеки от участниците да участва във воденето. Може би най-удобно е да ги разделите на малки групи и всеки да води един от разглежданите пасажии, или само част от тях.
- ◆ Има подготвени въпроси за две библейски изучавания. Напомнете на участниците, че те не са имали време да направят собствено изучаване и да подготвят собствени въпроси.
- ◆ Отделете 15 минути накрая за обсъждане на проблемите, които участниците са срещнали докато са водели изучаването, как са се справили с тях и наблюдения върху всеки един като водач на група.

Водене на библейско изучаване - практика

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Това упражнение дава възможност на участниците да практикуват водене на библейско изучаване в малка група. Следващите въпроси могат да бъдат използвани за две библейски изучавания. Преди да започнете, нека някой прочете пасажа на глас.

II. ПРИМЕРНИ ВЪПРОСИ ВЪРХУ МАТЕЙ 20:17-28

A. Въведителни въпроси.

Какво е християнско водачество?

B. Въпроси за наблюдение.

1. Къде отиват Исус и учениците Му?
2. Обобщете темата на разговора им.
3. Избройте колкото се може факти относно смъртта на Исус, извлечени от то-ва, което Той казва.
 - а. Къде ще умре?
 - б. Каква услуга поиска майката на Заведеевите синове (стих 20)?
 - в. Кой са нейните синове?
 - г. Кой решава кой къде ще седне в Царството?
 - д. Какво е изискването за това?
 - е. Кой решава кой къде седи в царството на езичниците?
 - ж. Какво е изискването за това?

B. Въпроси за тълкуване.

1. Защо госпожа Заведеева поиска тази услуга от Исус?
2. Какво е значението за сядане от дясната или лявата страна на Исус?
3. Какво представлява чашата (стих 22)?
4. Какво смятате, че учениците си мислеха когато Исус спомена чашата? (Забележка: ние знаем събитията след това!)
5. Какво е разбирането на госпожа Заведеева за царството?
6. Защо Исус им казва за смъртта си сега?
7. Чии интереси защитава госпожа Заведеева?
8. Чии интереси защитават учениците (стих 24)?
9. Исус иска ли Яков и Йоан да седят от дясната Му страна?

10. Кой (какъв тип човек) си представяте, че би седял от дясната или лявата страна на Исус?
11. Какво поучават езичниците чрез техния пример?
12. Какво Исус поучава чрез думи и пример?
12. В какво учениците не последваха примера на Исус?

Г. Въпроси за приложение.

1. Къде желаете да седнете в Царството?
2. Кога почувствахте, че заслужавате да получите голямо място в Царството?
3. Какви неща искате от Исус?
4. Чии интереси защитавате?
5. По какъв начин можете да слугувате повече във вашето водачество?

Д. Допълнителни въпроси за приложение.

Забележка: Тези въпроси можете да използвате за всеки пасаж:

1. Какво научихте от пасажа?
2. Какви нови неща научихте за Бог?
3. Какви нови неща научихте за себе си?
4. Какво научихте, което изисква промяна в начина ви на мислене? На действие?

Забележка: По някое време на края на обсъждането може да поискате да се върнете към въведителният въпрос: “Какво е християнско водачество?”

II. ПРИМЕРНИ ВЪПРОСИ ВЪРХУ ЛУКА 15:1-7

А. Въведителни въпроси.

1. Загубвали ли сте някога нещо важно? Как се чувствахте?
2. Какво направихте, за да го намерите?
3. Ако сте го намерили, как се чувствахте?

Б. Въпроси за наблюдение.

1. Каква е обстановката за тази история?
2. Кой са фарисеите и учителите на закона?
3. Какво се оплакваха от Исус?
4. Какво е “притча”?
5. Обобщете притчата (*стихове 4-6*).

В. Въпроси за тълкуване.

1. С какво Исус сравнява изгубената овца?
2. Как беше намерена овцата?
3. Как биват намирани грешниците?
4. Какво се има предвид под “покаяние”?
5. Как мислите, защо Исус каза тази притча на фарисеите и учителите на закона?

6. С какво е сравнена радостта на овчаря?
7. Бог радва ли се когато изгубения грешник се намери? Тъжен ли е когато грешника не се покае?

Г. Въпроси за приложение

1. Вие покаяхте ли се? А ако сега го направите, как ще реагира Бог?
2. Как постъпвате като вярващи когато някой, който не харесвате, се покае?